

ஸ்ரீ ராமா நு ஜன் 182, 183.

சென்னை ஸத்திரந்தப்ரகாசன ஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சி. P. B. அண்ணாங்கரர்சாரியர்.

ஸம்புடம் 16

1964ஆம் பிப்ரவரி, மார்ச்சுமீ.
சோபகிருதுவாஸ பாசி, பங்குனிமீ

ஸஞ்சிகை 2, 3

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—71.

தேவ னுறைபதியில் சேரப் பெருமையால் *
மேவு மடியார் வசனம் மெய்நிலையுள்—* யாவையும் தா
னம்நிலையும் சங்கித் தவைதேளிந்த மாறன்பால் *
மாநிலத்தீர் நங்கன் மனம்.

மா நிலத்தீர் — இப்பெரிய வுலகத்திலுள்ளவர்களை!
தேவன் உறைபதியில் (கீழ்ச் செர்ன்ன) திவ்ய தேசமாகிய திருவாறன் விளையில்
சேர பெருமை யால் (சேர்ந்துகூடி அடிமை செய்யப் பெருமையாலே)
மேவும் அடியார் (அவனது) ஆச்சரித வசன் ஆம் மெய் நிலையும் (பாரதந்திரியமாகிற நிலைமையிலும்)

யாவையும் தான் ஸகல சேதநாசேதநப்ரகார ஆம் நிலையும் தவருபமான நிலைமையிலும் சங்கித்து அதிசங்கை பண்ணி
அவை (இரண்டு வகையான அந்த தெளிந்த) அதிசங்கைகள் தீர்ந்து கீழ்ச் சொன்ன இரண்டு குணங்களிலும் தெளிவு பெற்ற
மாறன் பால் — ஆழ்வார் பக்கலிலே நங்கன் மனம் எமது நெஞ்சு பொருந்தி யிருக்கின்றது.

* * *—கீழ்த் திருவாய்மொழியான * இன்பம் பயக்கவெனும் பதிகத்தில் மனோர தித்தபடியே திருவாறன் விளையிலே சென்று புக்குச் திருவாய்மொழி கேட்டித்து அடிமை செய்யப் பெருமையாலே மிகவும் தளர்ந்து “எம்பெருமான் ஆச்சரித பாதந்தான் ஸர்வ நிர்வாஹகன் என்றிருந்தேன்; இவையும் நம்மைத் தோற்றிப் பொய்யாகிறதோ?” என்று ஆழ்வார் அவன் குணத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் அதிசங்கை உண்ண, அந்த அதிசங்கையை எம்பெருமான் போக்கியான ஸமாஹிதராண்டடியைக் கூறவதாம் * தேவிமாராவார் என்னுந்திருவாய்மொழி * உமருகந்துகந்தவுருவம் * இறந்ததும் நீயே * என்கிற இரண்டு பாட்டுக்களில் * அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் விளையேன் * என்றருளிச் செய்திருப்பது கொண்டு ஆழ்வாருக்கு சங்கையுண்டாயிற்றென்னுமிடம் அறிக. * மலாடிப் போதகனென் னெஞ்சக் கெப்பொழுதுமிருத்தி வணங்கப் பலரடியார் முன்பருளிய * என்று கீழ்த் திருவாய்மொழியில் அதுஸந்தித்த உபகாரத்தை ஸ்மிருதி விஷயமாம்படி பிரகாசிப்பிக்க, அததை * தாள்களை எனக்கே தலைத் தலைச் சிறப்பத்தந்த பேருதவி * என்றதுஸந்தித்து பீதரானமையால் ஒருவாறு சங்கை தெளிந்தமையும் விளக்கிற்று.

கீழ்ச் சென்ற பதிகத்தில், திருவாறன் விளையென்னுந் திருப்பதியிலே சென்று அங்கு எம்பெருமான் பெரிய பிராட்டியாரும் தானமாகத் திருவாய்மொழி கேட்கைக்கு விருப்பத்தோடிருக்கிற விருப்பிலே நாம் திருவாய்மொழி கேட்பித்து பற்றஞ்சுவ கைங்கரியங்களையும் பண்ணி யறுபவிப்போமென்று பாரித்தார்; அது பாரிப்பவளிலே நின்றதத்தையெழிய நினைத்தபடி நிறைவேறப் பெற்றதிலை. அதனால் ஆழ்வார்க்கு எம்பெருமானுடைய சில திருக்குணங்களில் அதிசங்கை தோன்ற, அதனை வெளியிடுவது இத்திருவாய்மொழி. பிராட்டியார் அருகே யெழுந்தருளியிருக்க, நித்ய ஸூரியனுண்டாயிருக்க, நினைத்தபடி காரியஞ் செய்த தலைக்கட்டவல்ல சக்தியுப் அவனுக்குண்டாயிருக்க, அடியார்கள் விரும்பினபடி திருமேனிகளைப் பரிசுரஹித்து வந்து உதவியியல்வனையுமிருக்க, தமக்கும் அபிவிசேசத்தில் குறையில்லாதிருக்க, நினைத்த பரிமாற்றம் பெருசொழியலவே ஆழ்வார்க்கு வெறுப்பு உண்டாயிற்று; அசனால், எம்பெருமையே நோக்கி 'பிரானே! நான் நினைத்திருப்பது மருள் கொல்? அடியார்க்குக்கு நீ வசப்பட்டவென்றும் எல்லாப் பொருள்களும் நீயிட்ட வழக்கென்றும் இப்படிச் சில குணங்களை நான் உன்னிடத்தில் இருப்பனவாகக் கொண்டிருந்தேன்; அக்கொள்கை உண்மையன்றோவென்று இப்போது அதிசங்கிக்க நேர்கின்றது; நானொருவன் தோன்றி உனக்கு இவை பொய்யாய்ப் போகின்றனபோலும்!' என்று விண்ணப்பஞ் செய்கிறார். அசோசனைத்தில் பிராட்டி 'வஜாசு: பராஜஞ: க்ருதஜஞ்சு: ச ஸாநுக்ரோசு: ச ராகவ:, ஸத்வருத்தோ நிருநுக்ரோச: சங்கே மத்பாக்ய ஸமக்ஷயாத்' என்று பெருமானுடைய குணங்களிலே அதிசங்கை பண்ணினாற் போலுவிது. "கோவிந்தன் குணம்பாடி—ஆனி காத்திருப்பேனே" என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களைச் சிந்தனை செய்தே தரித்திருக்க வேண்டியவர்கள் அவற்றில் அதிசங்கை பண்ணினால் பிறகு ஜீவித்திருக்க வழியில்வாயையாலே 'இங்ஙனே அதிசங்கை கொண்ட ஆழ்வாரை இனி நாம் இழக்க நேருமோ?' என்று எம்பெருமான் அதிசங்கை பண்ணி 'ஆழ்வீர்! இப்படியும் நீர் அதிசங்கை கொள்ளத்தகுபோ? நாய் உபக்கு ள்ளும் செய்யவில்லையா? எவ்வளவு செய்திருக்கிறோமென்பதை நீர் தாமே ஆலோசித்தப் பாரும்; இவ்வளவு செய்த நாம் மேற்செய்ய வேண்டியதையும் அடைவே செய்வோங்காணும்; வீணாக அதிசங்கை கொள்ள வேண்டா' என்று சொல்லி ஸமாதானம் பண்ண, ஆழ்வாரும் தேர் நின்று அவற்றையநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.—என்று அறிவது. *

ஸ்ரீராமாநுஜன் சந்தா செலுத்தியவர்கள்

26. உயர்திருவாளர் C. N. நாகப்ப கவுண்டர், அட்வகேட், (கோயம்புத்தூர்) அவர்கள் ஜீவிய சந்தாதாரராகச் சேர்ந்ததற்குப் பெருநன்றி.
27. Sri P. N. Krishnaswami Iyengar, Karolbag, New Delhi.
28. ஸ்ரீமான் அழகு ராமாநுஜன், மதுரை. 29. உ. வே. அகரம் வரதாசாரியர், மதுரை.
30. S. சின்ன அர்ஜுநராமாநுஜ தாஸர், திசையன்விளை. தூத்துக்குடி (தா).
31. ஸ்ரீ. உ. வே. S. நாராயணயங்கார், B. A., B. L., பல்லாவரம்.
32. ,, உத்தமநம்பி சடகோபாசாரியர் ஸ்வாமி, நம்பெருமான் ஸன்னிதி.
33. ,, K. ரங்கநாமி ஐயங்கார், அட்வகேட், பூனமல்லி.
34. ,, M. S. ஸுந்தரராஜ ஐயங்கார் கோயம்புத்தூர்.
35. ,, K. V. விஜயராகவாசாரி, அட்வகேட், சின்ன காஞ்சிபுரம்.
36. ,, தி. ராஜமையங்கார் (ஜ்யோதிர்ப்பூஷணர்)-நன்னிலம்.
37. ,, C. V. ராஜன் அவர்கள் (Rtd. P. M. G.) பெங்களூர்.
38. ,, Raosahib S. Raghavaiyangerswami Madras.
39. ,, V. V. Ramanujam. (Reader) Triplicane.
40. ,, M. ஸுதர்சனமையங்கார், (Timber Merchant, Mylapore) ஸ்வாமி ஜீவிய சந்தாதாரராகச் சேர்ந்து அரிய பெரிய ஸ்ரீமுகமுமொன்று அனுப்பினார். அது மேலே பிரசுரிக்கப்படும்.

ஸஹ்ருதய ஸஹ்ருந்மணிகளுக்கு அடியேன்விண்ணப்பம். P. B. A.

ஏதோ எழுத வேணுமென்று எம்பெருமான் பெருணம் செய்தருளினபடியால் எழுதத் தொடங்கினேன். ஆனால் மனம் கலக்கமுழுது திடமாக விருந்த விவகாரங்களை யெல்லாம் விடாமல் எழுதி முடிப்பேனென்பது ஸந்தேஹமே. ஆயினும் எழுதகிறேன். நாபியளவும் நிராயிய நல்லன்பு வாய்ந்த நல்லோர்கள் நாற்றிசையிலும் நிறைந்துள்ளார் களெனக்கு; அவர்களுக்கெல்லாம் சனித் தனியே யெழுதவேண்டிய எந்தர்ப்பேற்பட்டது. அங்ஙன மெழுத இயலாமையினால் பத்ரிகை மூலமாக இவ்விண்ணப்பம் வெளியிடலாகிறது. இங்ஙனமே இதர பாஷைகளிலும் வெளியாகும்.

16—2—64 தேதி முதலாக 21—2—64 தேதியளவும் ஆறு நாட்கள் திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீ பார்த்தவாரதி ஸன்னிதியில் அடியேனுடைய உபந்யாஸங்கள் ஏற்பாடாகியிருந்த விஷயம் ஆப்தர்களனைவரும் அறிந்ததேயாகும். அப்படியே ஐந்து நாட்கள் இடையூருண்டு மின்று நடைபெற்றது. ஆரவது நாளன்று (டவுனில்) என்னுடைய ஜாகையிலிருந்து திருவல்லிக் கேணி ஸன்னிதிக்குப் புறப்பட உதலாஹத்தோடிருக்கையில் மாலை 4-மணிக்குமேல் அசிந்திதமாக வொரு ஸம்பவம். ஹிருதய கோசம் துடிக்க வாரம்பித்துப் பொறுக்க முடியாத மாப்புவல் யுண்டாயிற்று. உடனே உடல் முழுவதும் தண்ணீர் மயமாகி ஏகதேச மும் சூடு வேசமும் காணமுடியாதபடி ஜில்லிட்டது. என்னுடைய பெரிய மாப்பிள்ளை ஸ்ரீ. உ. வே. அக்காரக்கனி ஸம்பத்தூமாரசாரியரும், பிரதிவாதி பயங்கரம் அனந்தா சாரியரும் அதே ஜாகையில் சிறிது வ்யவஹிதமானவிடத்தில் இருந்தவருகிறார்கள். அவர் களை அருகே யழைத்துச் செய்தி சொல்லவேணுமென்றிருந்தும் சிறிது தாமதித்தேன். எதனா லென்னில், அன்று காஞ்சியில் தேவப் பெருமான் தென்னேரித் தெப்பவத்தவத்திற்காகப் புறப்பட்டருளவேண்டிய நாள்; இரவு 10½, 11 மணிக்குமேல் புறப்பாடு தொடக்கமாகும்; அதற்குள் உபந்யாஸத்தை (6 to 8.) முடித்துக் கொண்டு புறப்பட்டுக் காஞ்சி சேரவேணு மென்கிற குதூஹலம் இருந்ததனால் அதற்கு ஏதேனும் பங்கம் விளையுமோ வென்கிற அதிசங்கையினால்... பிறகு வேதனையின் அளஹயதையினால் அவர்களையும் மற்றும் சில ஆப்தர்களையும் அருகே யழைக்க நேர்ந்தது. அப்போதைய நிலைமை எல்லார்க்குமே பயர் வஹமாச இருந்தபடியால் டாக்டர்சளை அழைத்துவர வேண்டியதாக அவர்வர்களுக்குத் தோன்றி ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு பக்கம் செல்ல, வரிசையாக நான்கு டாக்டர்கள் வந்து பார்க்க நேர்ந்தது.

மேற் செய்திகளை விவரித், தெழுத அடியேன் விருப்பவில்லை. பயாவஹமாயிருந்த நிலைமை-இரண்டொரு மணி காலத்தில் நீங்கிற்று. மநோவாக்காயங்காளாகிற திரிகாணங் களுக்கும் இரண்டு மூன்று மாத காலமாகிறது விசாராந்தி கொடுத்தே தீரவேணுமென்கிற கட்டளையை டாக்டர்களனைவரும் ஏகமுகமாகச் செய்திருக்கிறார்கள். 21—2—64 வெள்ளிக் கிழமை மாலை இந்த ஸம்பவம். பறநாள் சனிக்கிழமை மாலை சென்னையிலிருந்து புறப்பட்டு வ்வஸ்தானம் வந்து சேர்ந்திருக்கிறேன்.

இடையில் ஒரு சிறிய விஜ்ஞாபனம். அடியேன் இருபது தடவைசளுக்கு மேலாக வடநாட்டுத் திருப்பதியாத்திரை செய்திருக்கிறேனென்பதைப் பெரும்பாலும் ஆப்தர்கள்

பதங்களுக்கு இலக்காயிருந்து மகிழ்ந்து சொண்டிருந்தவடியேன் துட்போத சில நாளைக த்விதீயாந்த பதங்களுக்கு இலக்காயிருக்கிறேனோ என்னோ! என நீனைத்தக் கிடக்கிறேன்.

இந்த அநாரோக்ய ஸர்பவத்திற்கு ஒரு வாரம் முன்னே ஒரு பத்து நாள் ஆந்திர பாதேஸு ப்ராந்தங்களில் ஸஞ்சரிக்க நேர்ந்தது. அப்போது குண்டூர் ஸமீபத்தில் சீலசலூரு பேட என்கிற பொரு கூகாத்தில் ஒரு தேவாலயத்தில் ஒரு உபந்யாஸம் நடத்த நிர்ப்பந்தித் தார்கள். ஆலயமோ மிகப் பெரிது. 700 பேர்களுக்குமேல் கூடியிருக்கிறார்கள். என்ன விஷயம் கேட்க விருப்ப மென்றேன். 'ராமாயணமோ பாசவதமோ பகவத் கீதையோ எதுவுமே உதவரையில் எங்கள் காதில் விழுந்தது கிடையாது; எதுவுமே கேட்டறியோம்; தங்களுக்கு ருசித்ததைச் சொல்லுங்கள்' என்றார்கள். இவர்களுக்கு எதைச் சொல்லுவது? இன்று இப்படி பொரு சைவபரிசுகூயா? என்று நான் ஒன்றுந் தோன்றாமலிருக்கையில், வந்து உட்கார்ந்த பிறகு எதையாவது சொல்லித்தானே யாகவேண்டுமென்று துணர்ந்து "பூயோ ஹி அக்ருதக்ருத்யத்வாத ம்ருத்யோருத்நிஜதே ஜந், க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யு ப்ரியமிவா திதிப." என்கிற மனுவசனத்தை யெடுத்தக் கொண்டு (ஆந்திர பாஷையில்) உபந்யஸிக்க ஆரம்பித்தேன். யாவரும் ஆபிமுக்க்யத்தோடு கேட்டுக் கொன் டிருந்த படியாலே இரண்டு மணி காலம் சொல்லிப் போதுபோக்கலாயிருந்தது. இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு அடியேன் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் எழுதி வைத்த பநோஹாஸில் வெளியிட்டிருக்கிற உபய வேதாந்த ஸஹித்த ஸமுச்சய மென்கிற நூலில் 90 முதல் 100 வரையிலுள்ள பாயாக்களில் இந்த ச்லோகத்தைப்பற்றி விவரித்திருப்பதை பஸிக பண்டிதர்கள் காணவேணும். பக்தர்களுக்கு அது பொரு அரிய பெரிய விருந்து.

முக்கியமாக இந்த ச்லோகத்தில் கூறப்படும் விஷயம் என்னவென்றால்; க்ருதக்ருத்யர்களல்லாதார்க்கே மாண்பயமுண்டாகு மென்றும், க்ருதக்ருத்யரானவர்கள் மாணத்திற்கு நல்வரவு கூறுவார்களென்றும் சொல்லப்படுகிறது. செய்யவேண்டுமற்றைச் செய்த முடித்தவர்களுக்கு க்ருதக்ருத்யர்களென்று பெயர். செய்யவேண்டுமலை எவை? என்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டுவது அவசியமாகும். அது நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளப் பெற்றால் வெகுவாய் எல்லாருமே க்ருதக்ருத்யர்களாய் விடலாம். மாணத்திற்கு நல்வரவு கூறமவர்கள் [அதனை அவாவோடு எதிர்பார்ப்பவர்கள்] பெரும்பாலும் துவ்வகில் தர்ஸபர்களாயிருப்பதனால் யாருமே க்ருதக்ருத்யர்களல்லர் என்று தான் நீனைக்கவேண்டியதாகிறது. மேலே தெரிவித்த சீலசலூருபேடா வுபந்யாஸத்தில் ச்ரோத்தாக்களை ஒருவாறு த்ருப்தி செய்வித்தனிட்டேனெனினும் ஆதம் த்ருப்தி ஏற்படவேயில்லை. "க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யம்" என்றது உண்மையாவதற்கு என்ன வழியென்று அன்றிரவெல்லாம் இதவே ஆலோசனையாகக் கிடந்தேன். இன்றளவும் இவ்வாலோசனைக்கு ஒரு முடிவு காண முடியவில்லை.

இப்போதைய அநாரோக்ய ஸமயத்தில் பலபல ஸ்ரீ முகல்களும் கடிதங்களும் வந்து குசிகின்றன வென்று கீழே விஜ்ஞாபித்தேனல்லவா? அவற்றில் மதிப்பாளர்களான பெரியார் எழுதும் கடிதங்களில் அடியேனை அக்ருதக்ருத்யஸூசலே விசேஷித்தக் குறிப்பிடுகிறார்கள். உண்மையில் அடியேன் நீனைத்திருப்பதும்துவே. அடியேனுடைய கடைசியான வட நாட்டுத் திருப்பதி யாத்திரை 1958-வது வருஷத்தில் நடைபெற்றது. அப்போது த்வாரகா

யாத்திரையினிடையில் நாததவாராவுக்கும் வித்தபூருக்கும் மத்தியில் நடுநிலையில் நடந்த தொரு ஸம்பவம் அப்போது ஸர்வஜகத் ஶ்ராவித்தபாயிருந்தாலும் ஐந்தாமு வருஷம் வியட்டபடியால் டலர்க்கு மறந்திருக்கும். எள்ளக்குரிச்சியில் வாழ்பு ஸ்ரீமான் உவே (அட்வகேட்) தி. ஆரவருதுதாதாசாரியர் ஸ்வாமி ஸம்பத்தில் ஸாதத்திருந்த வெரு ஸ்ரீமுகத்தில் அந்த ஸர்வத்தை நீண்ப்பூட்டிச் சில விஷயங்கள் எழுதியிருந்தார். அது அப்போது அம்ருதலறுரியில் வெளியிடப்பட்டிருந்தபடியால் 'பசித்தவன் பழங்கணக்குப் பார்க்கிறது' என்கிற கதையாய் அதை யெடுத்து வாசித்தேன். அது பழையகதையாகத் தோற்றமும் இன்று நேற்றைய கதை போலவே தோன்றினபடியால் அதை இக்கே பிரசுரிக்கவும் ஆசை தோன்றியது. பிரசுரிக்கிறேன்.

“ அபம்ருத்யுவுக்குத் தப்பிப் பிழைத்த அதிசயம்”.

திருநாடு சென்றவர்கள் மீள்வதில்லை யென்ற தூற்கொள்கைக்கு மாறாக அடியேன் மீண்டு வந்ததோர் அதிசய வார்த்தையை ஆப்தர்களறிய விஜ்ஞாபிக்கிறேன். நாததவாரா விலிருந்து ஆவணி மாதப் பிறப்பன்று (17—8—58) பாலை ஸபரிவாராயப் புறப்பட்டு வித்தபூரென்கிற மாத்ருகயா சேஷத்தியம் செல்லா நின்றேன். ஸாயம் ஆநரை மண்ச்ஞ ரயில் ஏறியாயிற்று. எமக்கு ஸ்பெஷல் போகி வண்டியிருந்தாலும் ஆக்ராளிலிருந்து மீட்டர் கேஜ் பாசைக்கு ஏறப்பச் சிறு வண்டித் தொடர் அமைந்ததனால் அதில் பெருந்திர னோடு கூடியிருக்கப் பாங்கில்வாமல் ஸௌகரியத்தை யுத்தேசித்து வேறொரு வண்டியில் இருந்து வந்தேன். அதிலும் நம்மவர்கள் பலர் உடனிருந்தார்கள். அதில் ஜன ஸங்கம் அதிகமாக ஏறப்பட்டதனால் நாமுடைய ஸ்பெஷல் வண்டிக்கே போய்ச் சேருவோமென் றெண்ணி அந்த வண்டியிலிருந்து இறங்கிவிட்டேன். அந்த ஸ்டேஷன் சிறியதானகயாலே நமது ஸ்பெஷல் வண்டித்தொடர் ஶ்ரீமாத்ருகயா சேஷத்தைக் கடந்து அப்பால் சிறிது தூரத்தில் (என்ஜின் பக்கத்தில்) நின்றிருந்தது. அவ்வளவு தூரம் நான் நடந்து செல்வதற்குள் வண்டி புறப்பட்டு விட்டது. அப்போது இரவுபத்தே கால் மணி. எப்படியாவது நமது வண்டியில் ஏறியிட வேணுமென்னு மாசையினால் சிறிது வேகமாகவே நடந்து சென்று வண்டியின் வெளியிலுள்ள கீழ்ப் படியின் மீதேறி இரும்புக் கம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டேன். இதுவே சிறு வண்டித் தொடர்; அதற்கேற்பப் படியும் மிகச் சிறிது. வண்டித் தொடரோ கனவேமாக ஓடுகின்றது. நமது ஸ்பெஷல் வண்டிகள் நான்கில் ஏறக்குறைய எண்பது பேர்கள் சபனித்திருக்கிறார்கள். வெளிய்ப் படியில் நின்றபடியே கதவைத் திறவுங்க ளென்று நான் கத்தகிறேன். உயிர்ப்பிச்சை கொடுங்களென்றுப் கூச்சலிடுகிறேன். அந்த பயங்கரமான கூக்குல் கேட்டுப் பலர் கண்விழித் தெழுந்து ஜன்னல் வழியாய் என்னைப் பார்த்துக்கூட ஒருவராலும் கதவைத் திறக்க முடியவில்லை. எதிர்ப்பக்கத்தில் பட்டுப் திறக்கும் வழி வைத்ததற்கொண்டு இந்தப் பக்கத்தைப் பூட்டியே யிருந்தபடியாலும், எளிதில் பேர்க்க முடியாத கனத்த மூட்டைகளை வழியடைய அடுக்கியிருந்தபடியாலும் சதவு திறக்க முடியாமலே போயிற்று. ஸ்டேஷன் விட்டு ஐந்தாமு பைல் தூரத்திற்கு மேல் வண்டி போய்க்கொண்டிருக்கிறது. அந்த ஸமயத்தில் வெளியில் நான் வட்டடி நிற்கிறேன், எப்படி அங்கு வந்தேன் என்பது உள்ளிருப்பவர்களுக்குப் புரியவில்லை. எனக்கோ கையிலும் காலிலும் வலி மாண்டு விட்டது. கால் சரிவுற்றது, சையும் தளர்ந்த விட்டது. கீழே சரிந்து விழவேண்டிய நிலையையாய் விட்டது. அந்த விடத்தில் கீழ்ப்பாசத்தை நோக்குங்கால் கிடுகிடு பாதாளமாயிருக்கின்றது. நானே புத்தி பூர்வமாகக் குதித்தாலும்,

அவசரத் சரிந்து விழுந்தாலும் ஒரு அஸ்திகண்டங்கூட ஒருவர் சையிலும் கிடைக்க வழி யிராது. பகவான் நமக்கு இப்படிப்பட்ட அபரூத்யுவைவா தலையெழுதினென்று எண்ணுகன் பலவு மெண்ணியாயிற்று. தவயா நுளந்தானமுப் ஆசார்ய பாதாஸந்த தயானமும் செய்த யிற்றம். ஒரு பண் யவகாசத்தில் க்ரபேண நனைத்தாக வேண்டிய பல பல விஷடங்களை ஒரே நிமிஷத்தில் நனைத்து விட்டேன். கடைசியான நனைவை பட்டும் இங்கு விஜ்ஞா பிக்கிறேன். வாயு சம்சுவோகப்படி * அப்போதைக் கப்போதே சொல்லி வைத்தே நென்றிருப்பார்க்கு அந்திமஸ்மிருதி ஆவச்யகமன்று என்று ஸப்பாதாயார்த்த யிருந்தாலும் அந்திமக்ஷணத்தில் நமக்கு மணவாளமா முனிசுளின் திருவடி சந்தனை ப்ராப்த மாகுமா வென்று அடியேன் அடிக்கடி நினைப்பதண்டு. அந்த சந்தனையோடு இப்போது நமக்கு அவஸானப் நேருகின்றதே யென்று ஒரு மஹத்தான ஸந்தோஷ மூண்டாயிற்று. இன்னமும் ஒன்று நினைத்தேன்; (அதாவது) “க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ப்ருத்யுப் ட்ரிய மிவாதிதிம்” என்று உள்ளது; மணவாளமா முனிகளே! அடியேன் க்ருதக்ருத்யுடனாக இல்லையே! இன்னமும் எவ்வளவோ கர்த்தவ்ய சேஷயிருப்பதாக நினைத்திருக்கு யடியேனை இப்படி அய்ருத்யுவுக்கு ஆளாக்கவோ திருவுள்ளமாயிற்று! என்று இதான் அந்திம ஸ்மிருதியாக நிகழ்ந்தது. அதே க்ஷணத்தில் ஒரு உபாயம் ஸ்புரித்தது. “அபாயம் நேர்ந தால் வண்டியை நிறுத்த சங்கிலியைப் பிடித்தீழ்” என்று வண்டிகோழம் பிரசாம் செய்யப் பட்டிருப்பது நினைவுக்கு வந்தது. உள்ளே யிருப்பவர்களை நோக்கி ‘சங்கிலியைப் பிடித் திழுங்கள்’ என்று கத்தினேன். கம்முடைய க்ரந்தமாலா எஜண்டாகிய சென்னை ஜி. ரங்கைய நாபுடு சங்கிலியைப் பிடித்திழுத்தம் வண்டி நிற்கவில்லை. வண்டியோ ஒரு நிமிஷத்தில் ஒரு மைல் ஓடுகின்றது. எப்படி நான் தரித்து நின்றேனென்பது எனக்கே தெரியவில்லை. ப்ராஹ்ம ஸ்த்ரமும் வாய் மடிந்ததே யென்று துடிக்கிறேன். க்ருஷ்ணகிரி வெங்கடலக்ஷ்மி யம்மாளென்பவள் ஹாஹா வென்று அலறிக் கொண்டே சங்கிலியைப் பிடித்தக் கொண்டு தொங்கலாடி நிற்க உடனே வண்டி நின்றது. என்னுடைய ஆஷியும் நிலையில் நின்றது. இந்த அம்மான் ப்ரதிவாதி பயங்கராசார்ய ஸபாச்ரமணம் டெற்றவளாசையாலே உயிர்ப் பிச்சை யளிக்கும் பாக்கியம் இவளுக்கு எட்டியதுபோலும். வண்டி நின்றவுடனே நான் கீழேயிறங்கி விட்டேன். விசுஜாதீயத்தில் நின்று மிறங்கினேனென்பதில் ஐயமில்லை. சில அதிகாரிகள் ஓடி வந்து என்னை காட்டு வண்டியில் ஏற்றினிட உடனே வண்டி புறப்பட்டு ளிட்டது. அடுத்த ஸ்டேஷனில் வண்டி நின்ற பிறகு ரயில்வே அதிகாரிகள் செய்ய வேண் டிய விசாரணையைச் செய்து தெளிவுடன் சென்றார்கள். மறு நாள் காலை எட்டு மணிக்கு வித்தபூர் வந்து சேர்ந்தோம். பக்தன் பத்ரிஸையாசிரியரான நண்பர் ஸ்ரீமான் M. O அழகியகிங்கராசாரியர் ஸ்ரீஜயந்தி மலையகி வெளியிடப்படும் பக்தனுக்கு ஒரு வியாஸ பெருதி யனுப்பவேண்டு மென்று அடிக்கடி கடிதமெழுதி வந்தார். இந்த மும்பவத்திற்கு முன்னே [நாகதவாராஷ்ணிருந்த புறப்பட்ட பின்பு] ரயில் வண்டியிலேயே அந்த வியாஸ மெழுத ஆரம்பித்த அதற்கு “பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்” என மருடய வைத்து இரண்டொரு பக்கமே யெழுதினேன். அப்போது நானேறி யிருந்த வண்டியில் போதுமான ளைகளியம் இல்லா திருந்ததால் எழுதுவதை நிறுத்தி காகிதச் சுருளையை இடுப்பில் சொருகி யிருந்தேன். மேலே விவரித்த ஆபத்தை அநுபவித்த காலத்தில் அந்த காகிதச் சுருளை இடுப்பிலேயே யிருந்தது. எண்ணுகன் பலவு மெண்ணின காலத்தில் “வியாஸத்திற்கு ம்ருடம் வைத்ததற் றும் நம்முடைய பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும் இப்படியா ஆயிற்று! என்கிற எண்ணமும்

நிகழ்ந்தது.”....ஆக இவ்வளவும் பழைய வியாஸம். இனி, பேலே சில விஷயங்களை விண்ணப்பஞ் செய்து இந்த விஜ்ஞாபனத்தை முடித்தக் கொள்ளுகிறேன்.

தற்போது திருமலை திருப்பதியில் பெரிய ஜீயர் பதவியை அலங்கரித்தருளா நின்ற ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. ஜீயர் ஸ்வாமி பூதஜ்ஞே வரோக்ஷேவி அடிக்கடியருளிச் செய்வதொரு வார்த்தையுண்டு; “ஸபேய் ப்ராப்தே என்னுடையவும் என்னைச் சேர்ந்தவர் களினுடையவும் ஆயுர் ஹாமத்தைப் பகிர்ந்து கொடுக்கத் தடையில்கலை” என்று இதற்கு ஸ்வகீய பரமக்ருபா பூகாஸநம் தவிர வேறு பொருளில்லையானாலும் ஹ்ருதய ஸ்ரீவகமாக அருளிச் செய்யும் இவ்வார்த்தை கார்ட்காரியானாலும்கூட அடியேன் ஸ்வாத்மாவை க்ருத க்ருத்யனென்று அநுஸந்திக்க முடியாதவனாகவே யிருக்கிறேன். திருமங்கையாழ்வாரு டைய திருமடல்களிரண்டும் இதர தீவ்ய ப்ராப்த விஸஜாதீயமாக அவதரித்தவை. சிறிய திருமடலில் மோக்ஷத்தை ஒரு புருஷார்த்தமாகவே பரிசுணம் செய்யாமல் தர்மார்த்த காமங்கள் மூன்றேதான் புருஷார்த்த பென்று ஸாதித்து, மோக்ஷமென்கிற பொரு புருஷார்த்தமுண்டென்பது அவிவேகசுளின் வார்த்தையென்றும் ஸாதித்து, அப்படி அந்த புருஷார்த்தமுண்டென்று இசைந்தாலுய அது அப்ப புருஷார்த்தமே யொழிய உத்தம புருஷார்த்தமன்று என்று [“ஏசர் முயல்விட்டுக் காக்கைப் பின் போவதே” என் பதனால்] ஸாதித்தார். பெரிய திருமடலில், தர்மார்த்த காமங்களோ டொப்ப மோக்ஷத்தை யும் நான்காவது புருஷார்த்தமாகப் பரிசுணம் பண்ணினாராகிலும் அந்த புருஷார்த்தம் உண்டோ இல்லையோ? யார் சண்டார்? என்றே தலைக்கட்டிவிட்டார். உண்மையில் திருமங்கையாழ்வார் பரம ஆஸ்திகரே யொழிய நரஸ்திகரல்லர். திருமடல்களுக்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள தபமுடைய தீவ்யப் பிரபந்தங்களில் மோக்ஷபுருஷார்த்தத்தை பூஸபஸித்த வரே யொழிய இல்லையெய்தவரல்லர். அன்னவர் திருமடல்க ளிரண்டிலும் இங்ஙனே யருளிச் செய்தத அர்ச்சாவதார பூஸம்ஸை யொன்றுக்காகவே யென்பதை அறியாதா ரில்லை. இது நிற்க.

வடமொழி வேதமுங்கூட இங்ஙனே அதிவாடிம் பண்ணியிருக்கக் காண் கிறோம். தைத்திரீயஸபஹிதை ஆரூவத சாண்டம் உபக்ரமத்தில் “கொஹி தவெடி? யஜ்ஞேஷிநு யொகெ சுஸிவா நவெதி” என்று ஒதிவருகிறோம். மேலுலகில் ஒரு ச்ரே யஸ்ஸு உண்டோ இல்லையோ? யாறிவார்? என்பது இந்த வேத வாக்கின் பொருள். திருமங்கையாழ்வார் போலே அர்ச்சாவதார பூஸம்ஸைக்காக ஒதிதைன்றே இது. ஆயினும் ஏதோ வொன்றை பூஸம்ஸிப்பதற்காகவே இப்படியோதிற்ற. ஆஸ்திகர்சுளான நாம் மோக்ஷ புருஷார்த்தத்தில் விபூதிபததிலேயுமுமுடையோமல்லோம்; ஸர்வாத்மநா நம்பி யிருக்கிறோம். * நய வு நராவத-தெ நயவு நராவத-தெ * என்று உபநிஷத்தம், * சுநாவூ திஸஸூடி நாவூ தி ஸஸூடி * என்று ஸூத்ரமும், “மீட்சியின்று கைகுந்தமா நகர்” என்றும் “போயினர்பின்னை இத்திசைக்கென்றும் புனைக் கொடுக்கிலும் போக வொட்டாரே” என்றும் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளுமிருந்தாலும் இவற்றில் அடியேனுக்குத் தோற்றியதைச் சிறிது விஜ்ஞாபிக்கிறேன். முக்தர்களுக்குப் புராஹ்ருத்தியில்கையெற் ற விஷயத்தில் சாஸ்த்ரமே ஒன்று காட்டி யிருக்கிறது. (அதாவது) “உலாநு யொகாநு காராநு காலநு உவநு நுஸாநாநு” என்கிற தைத்திரீய உபநிஷத் வாய்யத்தை நம் ஸ்வாமி தாமே ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஜயித்வயாபாரவாஜா திசுணத்தில் தெத்தச் சாட்டி “யேஹ யேஹ யாதா மஜதி தெந தெந ஸஹமஜதி” என்ற ப்ரமாணத்திற்குச் சேர முக்தன் இவ்வுலகம்

ஆழ்வார்கள் * இருள்தருமாஞ்ஞாலத்தள் இனிப் பிறவி யான் வேண்டேன் * என்றும் * ஆதலால் பிறவி வேண்டேன் * என்றும் மறு பிறவி தவிரத் திருத்தியருளப் பூர்த்தித் தாலும் ஆண்டாள் * எற்றைக்குமேழேழ் பிறவிக்கும் * என்றருளிச் செய்து பேன்மேலும் பிறந்துகொண்டே யிருக்கவேணுமென்கிற ஆசையையே ஆள்வீகரித்தாள். உடனே “உன்றன்னேடுற்றேமேயாவோ முனக்கே நாமாட் செய்வோம்” என்பதனால், பிறக்க ஆசைப்படுவதன் ஹேதுவையும் விளக்கினான். இந்த அபிப்ராயத்தையே வேதாந்த வாசியர் * ஊடொகி பூவீ டிவீ தவாஸி வலீவதஸெகி தயதீவீ ஹகிரநவா கரிஸெநாநாம! லாஸாஜிதெ பதிஅ டாலாஜநஸூழீய: லாஸாஸாஸாஜி ஹவாஸாஸவவம:ஸவவ: * என்கிற கூலோகத்தினால் ஒருவாறு காட்டியருளினார். இதில் * ஸம்ஸார ஏஷ பசவந்! அபவர்க்க ஏவ * என்றதற்கு இரு கையான கருத்து அடியேனுக்குத் தோன்றுகிறது. இவ்விருள் தருபா ஞாலத்தில் ஜிஹாஸையுண்டாகித் திருநாடு செல்லவேணுமென்கிற கண்ணமே தோன்றுது என்பது ஒரு கருத்து (2) அங்குச் சென்றாலும் அர்ச்சாவதாராநாபவங்களை விட்டு அங்கே யிருக்க மனம் விரும்பாதாகையாலே இந்நிலத்தையே மோக்யபாக நீனைததப் பதற் யோடி வந்திடுவே னென்பது மற்றொரு கருத்து. “வைகுண்டவாஸே: ந மேயிலாஷ:” என்கிற ஸ்ரீ ஸூக்தியிலும் ஒரு மருமமுள்ளது. (அதாவது) இது இங்கேயிருந்து சொல்லுகிற வார்த்தையாகையாலே “வைகுண்ட டானே: ந மேயிலாஷ:” என்றே சொல்லியிருக்க வேண்டும். அப்படியிருந்தும் ஸ்வாமி: வைகுண்ட வாஸே:” என்றது என்ன திருவுள்ளத் தினுலென்னில்; போருளாளி! என்றேனுமொரு நாளில் என்னை நீ அங்கே கொண்டிப்போகா திருக்கப் போகிறதில்லை; கொண்டு போகாதான் போகருய்; ஆனாலும் நான் அங்கே வலிச்ச விரும்பமாட்டேன் என்கிற திருவுள்ளத்தினாலயிற்று (வாஸே) என்றது.

அர்ச்சாவதாரங்களில் (விசிஷ்ய) தேவப்பெருபாள் திறத்தில் நடுபாடு கொண்ட வர்களின் அத்தயவஸாயம் இப்படித்தானிருக்கு பென்பதில் எந்தேனுமுண்டோ? திருநாட்டிலிருந்து திரும்பி இங்கே வந்தவிட்டாலும் வந்த சேர்த்த மறுகளே பழைய அநுபவங்களை அநுவர்த்திக்கச் செய்து கொள்ள முடியுமோ? அநுபவஸாமசரிசனை எவ்வளவோ அருபைப் பட்டன்றே ஸம்பாதிக்கவேண்டியிருக்கும்.

அர்ச்சாவதாரங்களில் கைங்கரியம் அவரவர்களின் அதிகாராநுசூணமாக வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் பூர்த்தமாகும். பெருமானே யெழுந்தருளப் பண்ணுதல் குடையிடத்தல் சாமரை வீசுதல் தீர்த்தம் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்தல் பாகசாலையில் கைங்கரியங்கள் நிர்வஹித்தல் முதலிய பல காரியங்கள் காயிகரத்தில் சேரும். வாசிக கைங்கரியத்தைப் பற்றி விவரிக்க அவசியமுண்டோ? இக் கைங்கரியத்திற்குரிய யோக்கதை ஸம்பாதிப்பதென்றால் இது லகுவான காரியமா? திருமங்கையாழ்வார் பதிகத்திற்குப் பலன் கூறயொரு பாசுரத்திருளிச் செய்கிறார் “வல்லரென வல்லவர் வானவர் தாமே” என்ற. ‘இவை பத்தும் வல்லார்’ ‘இவையுமொருபத்தும் வல்லார்’ என்றே பிறவிடங்களில் காண்கிறது. திருநாங்கூர்த் திருவெள்ளக்குளப்பதிக மொன்றில் மட்டும் ‘வல்லரென வல்லவர்’ என்றருளிச் செய்தார். ‘வல்லரென்று சொல்லும்படியாக வல்லவர்’ என்பதன்றே இதன் பொருள். ‘இவர் கற்று கல்விகளில் எதைக் கேட்டாலும் கேட்டவாய் முடுவதற்கு முன்னே மயங்காமல் தவறாமல் கங்காப்பரவாஹம்போல் சொல்லக் கூடியவரிவர்’ என்று அபிரதித்தச் சொல்லும்படியாகக் கற்பதன்றே கற்கையாவது. இங்கனே கற்று அநுபவத்திற்கு அதிகாரியாவதற்கு எத்தனை காலஞ் செல்லும்? எத்தனை பூயாஸங்கள் படவேண்டும். இங்கு பூயாஸங்கள் பட்டு ஈட்டின கல்விகளுக்கு அங்கு உபயோகாரிநுப்பதாகவும் தெரிய

விலையே. பிள்ளை லோகாசார்யர் ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் (450) “பாட்டுக் கேட்குமிடம்” என்று பாம்பதத்தை கிரீடேயித்தருளிஞர். ஆழ்வார் பாசாங்களைக் கேட்குமிடமென்று பொருளாயிருக்குமோ வென்று மூல மோதின காலத்திலே பிரமித்திருந்தேன்; மணவாள மாமுனி:ளின் வியாக்கியானம் “*வனதூதா மாயநாலொலு* என்கிறபடியே கிரந்தராதபவ பரான கீத்ய முக்தர் அநுபவத்துக்குப் போக்கு வீடாகப் பண்ணும் ஸாமானம் கேட்கும் ஸ்தலமான பரமபதம்” என்று அவதரித்துவிட்டது. திருக்கண்ணபுரம் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் பத்தத் திருமொழிகள் (நூறு பாசாரம்) அருளிச் செய்தார். அவற்றுள் இரண்டாவது திருமொழி *தெள்ளியீர்* என்பது. இத் திருமொழியின் இனிமை தனிப்பட்டது. இதற்குப் பயனுரைக்கும் பாசாரத்தில் ஆழ்வார் *நீர்மலையைத்து நீடு கிற்பார் களே* என்று இம்மண்ணுலகில் நீண்ட கால வாழ்ச்சியைப் பலனாகக் கூறினர். வியாக்கியான சகாவர்த்தியான பெரியவாச்சார்பிள்ளை, இத்தனை சிறந்த திருமொழிக்குப் பலனாக இந்த ஹேயளிபூதியில் வாழ்ச்சியையா சொல்லுவதென்று சங்கித்துக் கொண்டு, திருநாட்டில் *தெள்ளியீர் திருமொழியின் அநுபவத்திற்கு பூர்த்தியில்லையே; அது உள்ளது இந் திலத்திலேபாகையாலே இதற்குப் பாங்கானவிடத்தில் வாழ்ச்சியைப் பலனாகச் சொன்னது பொருந்தமென்று ஸமாதானம் செய்தருளிஞர். ஆக இவ்விபூதியநுபவத்திற்கும் அவ் விபூதியநுபவத்திற்கும் ஒரு சேர்த்தியுமில்லாமையாலே அவ்விபூதியில் வாஸம் ரஸிப்பது அரிது என்றே எண்ண வேண்டியதாகிறது.

அன்பர்களே! இந்த வியாஸத்தில் நாம் எழுதநினையாதவை பலவும் எப்படியோ வந்து புகுந்தன. ஆனாலும் இவை எழுத வேண்டியவைகளே யாம். இனி, இந்த வியாஸத்தின் முக்கியமான விவக்ஷிதத்தை வெளியிட்டு உடனம்ஹரிக்கிறேன். இந்த வியாஸத்தில் “க்ருதக்ருத்யா பூதிக்கூந்தே ம்ருத்யும் பூயயிவாதிதிம்” என்கிற பூமாணவசனமே பலகால் தலைகாட்டுகின்ற தென்பதை வாசகர்கள் அறிந்திருக்கிறீர்கள். இடையில் உதாஹரித்த “அபம்ருத்யுவுக்குத் தப்பிப் பிழைத்த அதிசயம்” என்னும் வியாஸத்திலும் அந்த வசனமே உயிர்நிலையாயிருக்கின்றது. “எப்போது நாம் க்ருதக்ருத்யராவோம்” என்கிற விசாரமும் அடியேனுடைய நெஞ்சில் குடிகொண்டிருப்பதாக இந்த வியாஸத்தில் தெரிவித்திருக்கிறேன். வேதாந்த தேசிகன் பணித்த ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யதாயஸாரத்தில் (13) க்ருதக்ருத்யாதி காரம் என்றே ஓர் அதிகாரம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. எம்பெருமான் பக்கலிலே தன்னுடைய ரகூலாஸத்தை ஸமர்ப்பித்த கிரீவீசாரனயிருக்குமவன் க்ருதக்ருத்ய நென்றும், அவனுக்கு கர்க்தவ்ய ஸேஷமொன்றும்இல்லையென்றும் அந்த அதிசாரத்தில் தெரிவிக்கப்படுகிறது. இது பரமார்த்தமானாலும் அடியேன் வரையில் க்ருதக்ருத்யத்வத்தை இவ்வளவு சுருங்க அநுபவத்தித்து கிற்பேனல்லேன். அடியேனுடைய அதிகாரத்திற்கு அநுருணாகச் செய்ய நீணைத்த ஜகத்பகாரங்களைப் பூர்த்தியாகச் செய்து தலைக்கட்டினால்தான் க்ருதக்ருத்யத்வம் வித்திக்குமென்று உறுதி கொண்டவனடியேன். செய்ய நீணைத்த ஜகத்பகாரங்கள் யாவை? அவை எப்போது முடிவுபெறும்? என்று கேட்டால் இதில் இரண்டாவது வினாவுக்கு விடை கூறவறியேன். செய்திருக்கிற ஜகத்பகாரங்களை உலகமறியும்.

உலகமறிந்தாலும் நம்முடைய ஆனந்தத்திற்குப் போக்குவீடாக நாமும் நமது கையால் இங்கு எழுதுகின்றோம். எட்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு தானேயேழுதிய தன்சரிதை என்று அடியேனேழுதி வெளியிட்டிருக்கும் புத்தகம் பெரும்பாலும் தென்னாடு முழுதும் பரளியுள்ளது. அதில் 272 ஆம் பக்கத்தில் ஸ்வகீயக்ரந்த ரசனைகள் என்று தொடங்கி 424 ஆம் பக்கம் வரையில் அகைப்பற்றின விவரணமேயுள்ளது. ஆளவந்தார் தொடங்கி மணவாள

மாமுணிகளீராகவுள்ள ஸகல பூர்வாசாரியர்களுமருளிச் செய்த ஸம்ஸ்க்ருத-மணிப்ரவாள-
த்ராவிட க்ரந்தங்களைப் பெரும்பாலும் பரிஷ்கரித்துப் பல லீபிகளிலும் வெளியிட்டிருக்
கிறேன். அடியேன் வெளியிடாத பூர்வாசார்ய க்ரந்தம் ச்ருத பூகாஸிகை போன்ற சிலவே
யிருக்கும். அடியேன் வியாக்கியானம் செய்யாத பூர்வ க்ரந்தங்களும் சிலவே யிருக்கும்.
'அஸ்தாம் ஷர்வோபி நிர்வாபித:' என்று தேசிகள் பணித்த கணக்கிலே, தென்னிந்தியா
விலும் வட இந்தியாவிலும் ஆங்காங்கு தலையெடுக்கும் தூர்வாதங்களை நிராஸித்து எழுதிய
தூல்களும் அபரிமிதங்கள். இந்த வாத நூல்கள் அஸ்தானே என்றவது அஸங்கதம் என்றவது
ஒரு ஸ்ரீராமானிகருட இதுகாறும் பகர்ந்ததில்லை. இப்போது வெளிவரும் இந்த ஸஞ்சிகை
யிலுங்கூட எம்பெருமான் இதற்கு அவகாஸமளித்தருளினன். அதை மேலே காணலாம்.

ஆக இவ்வளவுகொண்டு ஸ்வாத்மாவை க்ருதக்ருத்யனாக அது ஸந்திக்கக்
குறையேயில்லை. 'என்னளவு ச்ருதக்ருத்யர் வேறொருவரில்லை' என்று கூட செருக்குக்
கொண்டிருப்பதுண்டு. ஒவ்வொரு ஸமயத்தின் ஜஸ்தபகாரமான க்ருத்யம் ஒவ்வொன்று
தொடங்கும்போது 'இதைச் செய்து தலைக்கட்டிலேமுகில் க்ருதக்ருத்யராவோம்' என்றே
நினைப்பதுண்டு. அது தலைக்கட்டினவாறே வேறொன்றில் நெஞ்சு செல்லும்.....இப்படியே
மனோரத பூவாஹர்களும் தக்கார்ய பம்பரைகளும் நெருகிச் சென்று கொண்டிருக்
கின்றன. இரண்டு மூன்று ஸம்வத்ஸா காலமாய் ஒரு பெரிய காரியம் தொடங்கப்பட்டு
நடைபெற்று வருவதை உலகம் அறியுமானாலும் விசிஷ்ய நினைப்புட்டுகிறேன்

ஆழ்வார்களின் தீவ்ய ஸூக்தியளான தீவ்யப்பிரபந்தங்களுக்குத் தமிழில்
தீவ்யார்த்ததீபிகை வெளியிட்டதுபோல ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலும் ஹிந்தி பாஷையிலும்
தெலுங்கு பாஷையிலும் டிகைகள் வெளியிடவேணுமென்கிற உத்ஸாஹமுண்டாகி இரவும்
பகலும் இதவே பெரிய காரியமாக நடந்து வருகிறது. தெலுங்கு டிகையைப்பற்றி இங்கு
அதிகமாக விஜ்ஞாபிக்க விரும்பவில்லை. அது ஸாதாரண பூக்ரியையில் நடந்துவருகிறது.
ஸம்ஸ்க்ருத டிகையும் ஹிந்தி டிகையும் மிகப் பெரிய காரியமாக நடந்து வருகிறது. அடியேன்
ஸம்ஸ்க்ருத டிகையை எழுதிவருகிறேன்; அடியேனுடைய பெரிய மாப்பிள்ளை. ஸ்ரீ. உ. வே.
அக்கராக்கனி. ஸம்பத்ருமாராசாரியர் [அனேக பாஷா ப்ரலீணர்] ஹிந்தி டிகையை எழுதி
வருகிறார். இரண்டும் எழுதிவருவதோடு நிற்கவில்லை; கனவேகமாக அச்சாகவும் வரு
கின்றது. இதுவரையில் முதலாயிரம் நான்கு ஸம்புடமாகப் பூர்த்தியடைந்திட்டது.
இரண்டாவதான பெரிய திருமொழியாயிரத்தில் இரண்டு ஸம்புடங்கள் வெளிவந்திருக்
கின்றன. மூன்றாவதான இயற்பா ஆயிரத்தில் ஒரு ஸம்புடம் வெளிவந்தது. திருவாய்
மொழியாயிரமே இப்போது மிகப் பெரிய காரியமாக நடந்துவருகின்றது. ஒரு பெரிய
ஸம்புடமாக முதற்பத்து முடிந்த வெளிவந்திருக்கின்றது. இரண்டாவது பத்தில் (12-3-64)
தேதியாகிய இன்று அச்சாகி வருவது (5) * அந்நாமத்தன்பு செய்து * என்கிற திருவாய்
மொழி. இப்பதிகத்தின் அவதாரிகையையும் முதற் பாசுரத்தின் டிகையையும் மட்டும்
இதில் சேர்த்து உபஹரிக்கிறேன். நமது நாட்டினரும் இதன் வைகரியைச் சிறித தெரிந்து
கொண்டு ரஸிக்கட்டுமென்று. இப்பெரிய காரியம் தலைக்கட்டிலொழிய அடியேனைச் ச்ருத
க்ருத்யனாகக் கருதகில்லேன். இதையே போருளானுடைய திருவடிவாய்ர்த்தில் அஞ்சலி
பந்தத்துடன் விஜ்ஞாபித்த நிற்கிறேன். ... *
... *
... *

अद्याप्यकृतकृत्यत्वाच्च प्रतीक्षे हरेः पदम् । कृतकृत्यं विधायैव मां नयेद्हरद प्रभुः ॥

॥ सहस्रगीत्याम् द्वितीयशतके-पञ्चमं दशकम्—अन्दामत्तन्बु ॥

अवतारिका—अधस्तान्मुनिवरस्य मनसि संजाता व्यथा खवाचा समुद्राटयितुमशक्या जननीवाचा ह्युद्घाटनीया समभूत् । तदनु किं वृत्तमिति विमर्शे * गज आकर्षते तीरे ग्राह आकर्षते जले * इतिस्थिताया मवस्थित्यां यद्वि संपन्नम्, ननु तदेव संपन्नम् । गजस्य तावत् स्थले शक्तिः ; ग्राहस्य तावज्जले शक्तिः । स जलं प्रत्याकर्षति हस्तिनम् ; एष तु स्थलं प्रत्याकर्षति मकरम् । एवं नाम व्यपगतो बहुतिथः कालः । अन्ततो गजराजः * परमापदमापन्नः * इति वक्तव्यामवस्थामवजगाहे हन्त ! सर्वात्मनाऽपि स्वप्रवृत्तिरस्य विरराम । तादृशीमेव हि दशामपेक्षते स्वयंरक्षारीक्षासमधिकसन्निधानयशा स्स भगवान् । आर्तत्राणपरायणस्स सपदि कीदृशसंवृत्तः ? देवीहस्तम्बुजेभ्यश्चरणकिसलये संवहद्भयोऽपहतवान् ; प्रत्यास्थदनन्तभोगम् ; झटिति चलपुटे चक्षुषी व्यस्तृणीत ; लक्ष्म्यास्तनकलशकनत्कुङ्कुमस्तोमपङ्कादाचिक्षेप च वक्षः । किं बहुना ? गजपतिघुषिते दिव्ये धाम्नि स्थातुमशक्तो महतीं वैयाकुलीं विजगाहे । अतन्त्रितचमूपतिप्रहितहस्तः अस्त्रीकृतप्रणीतमणिपादुरुः प्रस्थातुमुपचक्रम उन्थाय । 'किमेतदहह ! किमिदं नाम वत !' इत्यन्तःपुरे च महती समुद्रभूदाकुलता । अवाहनपरिष्क्रिय पतगराजमारुरोह । भगवदंघ्रिसंमर्दकिणाङ्कशोभी स च धन्यजन्मा विहगराजो भगवतस्संकल्प-वेगमप्यतिशयानः छटछटायितपतत्रमूलस्सन्नध्वानमतिर्लघयति । भगवतो मनसि समुदिता त्वरा किमुपवर्ण्यताम् कथमुपवर्ण्यताम् ! 'हे वैनतेय ! मम मानसीं व्यथामजानन् किमित्येवं मन्दजवो व्रजसी' त्याक्रोशन् हुंकार-शतमुपबृंहयति : आस्फालनसहस्रमातनुते ; अंग्रिप्रहतितती रवतारयति ; अथाप्यनतिरिच्यमानरभसं तं ताक्ष्यं कक्षे निक्षिपन् बाल्याव्यालोलत्कमलतटाक ताण्डवभाजा चक्षुषा विहायसस्तल मुत्कुलपङ्कजवनमिवोपकल्पयन् सभूषा-म्बरमयथायथं दधानो धिञ्चाम् ! धिञ्चामित्यात्मानमतितरां गर्हमाणो ग्राहगजयोः स्पर्धास्पदं तटाकमुपसर्प-क्षणेन । अवसन्नस्य गज तेस्सौन्दर्यमप्रमेयमनिमेषमवेक्षमाणः पयःपूरं प्रवाहयति पुण्डरीकविशालाभ्यां स्वविलोच-नाभ्याम् । परामृशति व्रणकिणकर्कशं वेतण्डपादम् । क्षणार्धे तस्य व्यथां व्यपोहतोऽप्यच्युतस्य जलघितोऽप्यति-वेलमुज्जृम्भमाणां मानसीं वेदनां हन्त ! वेद कः ? को वा साक्षाच्चक्रे ।

ततोऽप्यतिशयिनीं व्यथामधुना वकुलाभरणमुनीन्द्रस्वयं साक्षादकुरुत स्वविप्रयिगीम् । अधस्तनदशके चतुर्थ्यां गाथायां 'सततसन्नद्धपक्षिराजवाहन भो भगवन् !' इति ह्यदसीयमाक्रन्दनं जननी न्यवेदयत् । परम-चेतेनस्स भगवान् तत्तात्पर्यं सुष्ठु पर्यवमृशन् गजराजस्येव ममाप्यार्तिमतिशयिनी मवबुध्यमानस्तथैव हि समागत इति हर्षस्य परां कोटिमाटिटीके मुनिवरः । तत्तादृशहर्षपरिणामरूपमिदं दशकमानन्दमंशोहमयमनघमक्तिभाजाम् ।

अस्माकं बाल्याधीतेषु सद्यो विस्मरणीयेषु च श्लोकसहस्रेषु कश्चिदयं श्लोकः कालिदासस्य स्मृतिपथ-मुपयाति विक्रमोर्वशीयनाटकस्थः—* नितान्तकठिनां रुजं मम न वेद सा मानसीम् * इति । एवं हि कवयो विगेषु विषयेषु निजां मधुरां वाचं विनियुञ्जाना विगेषवाचो व्यतीताः । न तादृशं दौर्भाग्यमस्मदीयानां पूर्वेषां पुरुषाणाम् । स्वानुभवस्य तत्परीवाहभूतवाग्विलसितस्य चाप्रतिद्वंद्वभावो ह्यद्वितीयोऽतिशयः प्रेमार्द्रविह्वलगिरामस्म-दीयपूर्वपुरुषाणाम् । तदीयानां दिव्यवाचां सौवादवं साक्षादनुभवितुं भाग्यविकलानामपि वैदेशिकानां कथञ्चित्त-दर्थानुभवमुत्पाद्य स्वीयं जन्म धन्यधन्यमातन्वानस्य मम भाग्यमस्मिन् स्थलविशेषे विशिष्यानुसंहितम् ॥ *

(गाथा.) अन्दामत्तन्बु शेयूदु एन्नाविशेरम्मानुकु * अन्दाम वाण्णुडि शङ्गु आळिनूलारमुळ *

शेन्दामरैत्तडङ्गण शेङ्गनिवायु शेङ्गमलम् * शेन्दामरैयडिकळ शेम्पोन् तिरुवुडम्बे ॥ १ ॥

दिव्ये धाम्नीव मम कलेबरस्य सुषिरेऽपि सप्रेमभरं संश्लिष्टस्य परस्य पुंसो
रमणीयस्रग्विभूषितो जाज्वल्यमानो मकुटो विराजते ; शंखचक्रयज्ञोपवीतहाराश्च
विभ्राजन्ते । दृशौ तावदरविन्दतटाकनिभे ; पक्वफलोपमोऽधरश्च साक्षात्कमलम् ;
पादौ च पद्मनिभौ । दिव्यं च रूपं शुद्धजाम्बूनदप्रभम् ॥

अधस्तात् तृतीयदशकावसाने दिव्यधामनिकेतनैर्निजसूरिभिस्सह योगं खलु खयमकामयत मुनि-
सार्धभौमः ; तामेव कामनां फलेग्रहिमातितंसुः परमः पुमान् दिव्यभूषणदिव्यायुधादिरूपान्तरमापन्नैस्सैस्स-
स्ममेत्य संश्लिष्यतिस्म । तदेतदानन्दभूम्ना संप्रकाशयति । दिव्ये धाम्नीत्रेत्येतत् दिव्यधामनिकेतनेषु सूरिष्वि-
वेत्यर्थकम् । तेषु यादृशो यावांश्च प्रेमभरः स्वस्य, तादृशं तावन्तं च स्वात्मविषये कृतवानित्यनुसन्धीयते ।
तदिदं कथमवगतं मुनिवरेणेति चेत् ; तदीयदिव्यशुभविग्रहे विलोकितं प्रभापौष्कल्यं खयमेव ह्यवगमयितुमशुम् ।
सोऽपि स्ववाचा समुद्राटितवान् स्यादित्यत्रापि न विशयः । मुनिवरेणानेन सह संश्लेषतः पूर्वं भगवन्निर्विशेष-
मौज्ज्वल्यविहीना मलिनाश्च स्थिता भूषणायुधविशेषा अधुना भगवता समं विधूतमालिन्यां विवृद्भौज्ज्वल्याश्च
समभूवन्निति भगवान् रामानुजार्योऽनुजग्राहेति प्राहुराचार्याः । [रमणीयस्रग्विभूषितो जाज्वल्यमानो मकुटो
विराजते] यद्यपि भगवान् किरीटमकुटचूडावतंसमकरकुण्डलप्रैत्रेयकहारेकेयूरादिभिरनन्तैर्दिव्याभरणैस्सततमलंकृत
स्वभावत एव विराजते, तथाऽपि तानि स्वस्य सन्तीति सत्यं सर्वज्ञोऽपि भगवान् न वेद ; इदानीं मुनिवरस्तानि
खयमनुभूय स्ववाचा कथयतीत्येतेनैव हेतुना सोऽपि सुव्यक्तं वेद । वस्तुसतामपि वस्तूनां कथनस्य द्वितयं हि
प्रयोजनम् । अनुभोक्तुरनुभवः, अनुभुज्यमानाय व्यक्तिविशेषाय समुद्बोधनं चेति । अनन्तमहाविभूतिकाय भगवते
तद्विभूत्येकदेशसमुद्बोधनं किं नाम फलं प्रसुवीतेति नाशङ्कनीयम् ; भगवन्नामसु स्तवप्रिय इत्यपि ह्यन्यतमं नाम ।
जन्मदरिद्रानस्मादृशान् प्रति भवान् कोटीश्वर इति कश्चिदाह चेद्धन्त ! कियन्तमानन्दमनुभवामः । वस्तुतोऽखि-
लाण्डकोटिब्रह्माण्डनायकस्य तस्य कतिपयैश्वर्यकीर्तनमात्रेणापि स सपदि समुल्लसितसर्वाङ्गो भवतीति सत्यमेतत् ;
अन्यथा स्तुतिलेशेन स कथं स्वकीयमौदार्यातिशयं प्रकाशयेत् । स हि स्वकीयस्तुतिनिरताय जनाय उभयविभूत्यैश्वर्य-
मपि हि प्रददाति । अस्यां हि गाथायाम मया संश्लिष्टस्य मत्प्रभोः किरीटोऽस्ति, शंखचक्रे स्तः, यज्ञोपवीतमस्ति,
हारोऽस्ति इत्येवं मुनिवरवाचोविनिर्गमो न केवलं वक्तारं स्वात्मानमेव, नायनुसन्धाननिरतानस्मादृशान्, परम् तद्वात्वे
मुनिवरवाचा श्रुतवन्तम् अद्यापि तत्रतत्र दिव्यदेशेषु भक्तजनमुखतः शृण्वन्तं च भगवन्तमपि द्रवीकर्तुं प्रभवनीत्यत्र
को वा सचेतनस्संशयीत ।

अथ दिव्यावयवसुषमाविशेषमनुभुङ्क्ते [दृशौ तावदरविन्दतटाकनिभे ! इत्यादिना] जन्मदरिद्रस्य
निधिलाभे सति स किं कुर्वीत ? न किमपि कुर्वीत ; कावमात्रमपि नाददीत ; निधिमेव मुहुर्मुहुर्वीक्षमाणोऽव-
तिष्ठत ; एवं भगवानपि त्रैलोक्यसम्राडपि सन् श्रीशठरिपुमुनिवरसधर्मव्यक्तिविशेषमन्यत्र कुत्राप्यनवेक्षितवान्
अधुनैव दिव्यतिन्त्रिणीतरुमूले वीक्षितवान् 'उभय्यामपि विभूत्यामदृश्यो ह्येतादृशो व्यक्तिविशेषः' इत्यवधायन्
निष्पन्दस्तिमितस्मेरनेत्रः स्थूलस्थूलान् वाष्पत्रिन्दुन्विकिरन्नवतस्थे ; तादृशीं स्थितिं साक्षात्कुर्वन्मुनिवरः प्राह मृदु-
मधुरम् [दृशौ तावदरविन्दतटाकनिभे] इति । अथ च किमपि भाषितुमुत्सहतेस्म भगवान् । * अवाक्यनादरः *
इति हि स्थितवान् स एष दिवि ; विहाय तां मूकदशामत्रागतस्य तस्य स्रैरभाषणे कः प्रतिरोधः ? न कोऽपि
सत्यम् । अत एव किमपि किमपि भाषितुमुपक्रमते । वावदूकमर्गेमुनिवरस्य पुरतः किं नाम भाषितुं प्रभविष्णुरसौ ।
स्मेराधरस्फुरणमात्रमेवावलोकयन्मुनिवरः [पक्वफलोपमयोऽधरश्च साक्षात्कमलम्] इति प्राह । अथ कटाक्षवीक्षणेन
स्मितविलसितेन च क्रीतो मुनिवरः किमपि वक्तुमशक्नुवन् तस्य पादयोः पतन्नाचष्टे [पादौ च पद्मनिभौ] इति ।
अशेषैरमरैरन्यैश्चानवरतं प्रणतपादस्यापि भगवतः उभयविभूतिविलक्षणस्य शठरिपुमुनेरेकस्य प्रणामो ह्यलभ्यलाभः ।
तेन चाल्यन्तमुज्ज्वलस्तप्तचामी करुणिकरवदवभासे ; तदनेक्य कथयति दिव्यं च रूपं तप्तजाम्बूनदप्रभमिति ॥ *

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:

நித்யவிபூதி லீலாவிபூதி ஸம்வாதங்கள்

— ஸ்ரீ காஞ்சி. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் —

நித்யவிபூதியில் ஸ்ரீ ஸேநாபதி யாழ்வான் பரவாஸுதேவனை யணுகித் தலை வணங்கிக் கை கூப்பி நின்று ஒரு விண்ணப்பம் செய்யலுற்றான்; ஸ்வாமிந்! தேவரீர் ஸர்வாவஸ்தோகித ஸர்வ கைங்கர்ய கிரதரான திருவனந்தாழ்வானைப் பலவாண்டுக்கு முன்பு நிலவுலகத்திற்குப் போகவிட்டு முதலில் பகவத் ராமாநுஜ ரூபத்தாலும், பிறகு யதீந்தர ப்ரவண ரூபத்தாலும் அனேக திவ்ய ஸூக்திகளை அவதரிப்பித்து ஸம்ஸாரி சேதநர்களை வாழ்வித்தமை திருவுள்ளத்தில் நினைவிகரு குடே; அவ்விரு திருமூர்த்திகளும் திருத்திப் பணிகொள்ளப்பெற்ற நிலவுலகில் கலியின் கொடுமையினால் உபய வேதாந்த லித்தாந்தங்களில் சில விபல்வங்கள் நேர்ந்து வருவதாகத் தெரிகின்றமையால் அத்திருவனந்தாழ்வானை மீண்டும் நில வுலகேறப் போகவிட்டு, ஏதேனும் புந்ருத்தாரங்கள் செய்யவேண்டி யிருந்தால் செய்து மீளும்படி நியமித்தருளலாமே—என்று. இங்ஙனே ஸேநாபதி விஜ்ஞா பிக்கக் கேட்ட பரவாஸுதேவன் திருவனந்தாழ்வானை விளித்து 'நம் ஸேநாபதி யாழ்வான் இங்ஙனே விஜ்ஞாபிக்கின்றான்; இஃது எனக்கும் யுக்தமாகவும் ஆவச்யக மாகவும் தோன்றுவதால் நீர் நமது கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு ஸபரிவாராய் லீலா விபூதிக்குச் சென்று திசைக்கரும் திருத்தி வருவது நல' மென்று சோதிவாய் திறந்து பணிக்க, அங்ஙனமேயாகுக வென்று விண்ணப்பஞ்செய்து தெண்டனிட்டு, ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் பட்டர் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை முதலான பல ஸூரிகளை யும் உடன் கூட்டிக்கொண்டு இவ்விபூதிக்கு வந்து சேர்ந்து திருவல்லிக்கேணியிலே பெரிய திருவிவாலக்கமாகவிருந்து ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும் சில ஸ்தல விசே ஷங்களுக்குப் போகவிட்டு ஆபாதசூடம் அநபாயியான நம் தர்சனத்தின் பரிஸ்திதி ஆங்காங்கு எங்ஙனேயுள்ளதென்று தெரிந்து வாருமென்று கட்டளையிட, அவ்விரு வரும் ஆராமஞ் சூழ்ந்தவரங்கம் முதலான பல தலங்களுக் கெழுந்தருளி சாக்ஷுஷ மாகவும் ச்ராவணமாகவும் பல விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டு மீண்டு வந்து சேர்ந்து எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே விண்ணப்பஞ் செய்ததாவது;—

ஸ்வாமிந்! எந்த திவ்ய தேசஞ் சென்று ஸேவித்தாலும் “ஸர்வதேச தசாகா லேஷு அவ்யாஹத பராக்ரமா, ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபி வர்த்ததாம். ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா ப்ரதிவாஸர முஜ்ஜ்வலா, திகந்தவ்யாபிரீ ப்யாத ஸா ஹி லோக ஹிதைஷிணி.” என்றும், “அடியார்கள் வாழ அரங்கநகர் வாழச் சடகோபன் தண்டமிழ் நூல் வாழ” என்றும், “ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச் செயல் வாழி, தாழ்வாதையில் குரவர் தாம் வாழி—ஏழ்பாருமய்ய அவர்களுரைத்த வைகள் தாம் வாழி, செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து” என்றும், “அறுசமயச் செடியதனை யடியறுத்தான் வாழியே, அடர்ந்துவரும் குதிட்டிகளை அறத்துறந்தான் வாழியே, செறுகலியைச் சிறிதுமறத் தீர்த்துவிட்டான் வாழியே, தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்தான் வாழியே, மறையதனில் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்தான் வாழியே, மாறனுரை செய்த தமிழ் மறை வளர்த்தோன் வாழியே, அறமிகுநற் பெரும்பூதாரவதரித்தான் வாழியே, அழகாரு மெதிராச ரடியிணைகள் வாழியே” என்றும் செவி குளிரக் கேட்கலாயிற்று. ஸ்வாமியின் விபவ காலத்திற்

காட்டிலும் இப்போதைய பரிஸ்திதி மிகமிக அபிநந்தநீயமாகவே காண்கிறது. ஒரு குறையுமில்லை. ஆனால் ஸ்வாமி கண்டித்தொழித்த மதங்களும் அறவே நசித்துப் போகாமல் ஆங்காங்கு தலைவிரித்தாடுவதும் காண்கிறது; திருவுள்ளமறிவது” என்று விண்ணப்பஞ் செய்து நின்றார் கூரத்தாழ்வான். பிறகு முதலியாண்டானை நோக்கி “நீர் கண்டவதிகையங்களையும் சொல்லிக் காணீர்” என்று எம்பெருமானார் நியமித்தருள, “ஆழ்வான் ஸாதித்தவை யெல்லாம் யதார்த்தமே. ஸூர்ய சந்திராதிகளும் பல பல வித்யுத்தீப ப்ரதீபாதிகளும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும் இருள் அறவே ஒழிந்து விட்டதாகச் சொல்ல முடிகிறதில்லையே. அது, தான் செங்கோல் செலுத்தக் கூடிய விடங்களிலே தன் ப்ராபவத்தைக் காட்டி நிற்குமத்தனை யன்றோ? நம்மாழ்வாரும் திருவிருத்தத்தில் “காலெ வெய்யோற்கு முன் ஓட்டுக்கொடுத்த கங்குல் குறும்பர், மாலெ வெய்யோன் பட வையகம் பாவுவர்” என்று அருளிச்செய்த விஷயந்தானே இது.” என்று விஜ்ஞாபித்தார் ஆண்டான்.

இவற்றைத் திருச்செவி சாற்றியருளின எம்பெருமானார் ஸாதித்தருளினதாவது,—நம்மாழ்வார் “திரியுங் கலியுகம் நீங்கித் தேவர்கள் தாமும் புகுந்து பெரிய கித்யுகம் பற்றிப் பேரின்ப வெள்ளம் பெருக” என்றும், “ஐயமொன்றில்லை அரக்க ரகசரர் பிறந்திருள்வீரேல் உய்யும் வகையிலலை தொண்டர்” என்றும் அருளிச்செய்த பின்பும் அரக்கரகசரர் போல்வார் தலைகாட்டநேர்ந்து, தலைகாட்ட நேர்ந்ததமட்டு மன்றிக்கே தலைவிரித்தாடவும் நேர்ந்தகாலத்து நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் போல்வார் திருவவதரித்து பஹுமுகமான பரித்ராணங்கள் செய்திருக்கவும் இன்னமும் மாயா வாதங்கள் மடியாதிருக்கின்றன வென்றால் இது ஸஹ்யமாக இல்லையே” என்று.

அதன்மேல் ஆழ்வானும் ஆண்டானும் விஜ்ஞாபித்ததாவது, தைத்திரீய யஜுஸ்ஸம்ஹிதையில் இரண்டாவது காண்டத்தில் ஐந்தாவதான விச்வரூபப் ப்ரநத்தில் தேவேந்திரனுக்கு ப்ரஹ்ம ஹத்யாசாபம் நேர்ந்ததாகவும் அதைப் போக்கிக் கொள்ள அவன் இந்நிலவுலகத்தே வந்து பூமியினிடத்திலும் வருகூதங்களினிடத்திலும் வேண்டிக் கொண்டதாகவும், அப்போது பூமி, தன்னை யாரேனும் பள்ளம் வெட்டினாலுங் கூட ஒரு வருஷத்திற்குள் பழையபடியே மேடாகி விடவேண்டுமென்று வரம் வேண்டிப் பெற்றதாகவும், வருகூதங்களும் தங்களை வெட்ட வெட்ட மேன்மேலும் பண்ண்கும்படி வரம் வேண்டிப் பெற்றதாகவும் ஒதிக் கிடக்கின்றதன்றோ; இதே போல தூர் மதங்களும் தூர் தைவங்களினிடத்தில் வரம்வேண்டிப் பெற்றிருக்கக்கூடும். எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பம் அப்படியுமன்றோ காண்கிறது. ஆகவே அதற்கு நாம் செய்யக்கூடிய பிரதீகாரமில்லையே. அன்றியும், காஷ்ட லோஷ்டங்கள் இன்றிக்கே எங்கும் ஸுவர்ணரஜதங்களே யிருந்துவிட்டால் அவற்றுக்கு மேன்மை யில்லையே. மாகந்த மந்தார ஸஹகார தருக்களே எங்கும் மலிந்திருக்கக் காண்கின்றோமில்லையே. காளிதாஸன் “மத்யே நபோதநாநாம் கிஸலயமீவ பாண்டுபத்ராணம்” என்றும் போலே கிஸலயம் சில ஊழிலைகளினிடையே விளங்குவது தானே அழகு என்று. (ஆழ்வானும் ஆண்டானும் விண்ணப்பம் செய்தார்கள்.)

இங்ஙனம் விஜ்ஞாபிக்கக் கேட்டருளின ஸ்வாமி ராமாநுஜர் ‘ஆகில் நாம் வந்த வழியே மீளவேண்டியது தானே? நமக்கு இங்குக் கர்த்தவ்ய மொன்றுமில்லையே; திவ்ய தேசங்களை லேவித்துக் கொண்டே மீளலாமன்றோ’ என்று ஸாதிக்க, உடன் வந்த அடியார்களான ஆசாரியர்கள் யாவரும் திருவடி தொழுது “ஸ்வாமிந்! * போயினார் பின்னை இத்திசைக்கென்றும் புணைக் கொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே* என்று பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்தபடி அவ் விபூதியில் நின்றும இவ் விபூதிக்கு நாம் வர ப்ரஸகதியே யில்லாமலிருக்க, அப் பரந்தாமன்தானே திருவுள்ளமுடவந்து விடை தந்து நம்மை இங்கு அனுப்பியிருக்க, விரைந்து செல்லவேண்டிய அவசியம் என்னே? ஸ்ரீ பாஷ்ய பகவத் விஷயாதி க்ரந்தங்களைக் கசடறக்கற்று வல்லவர்களான

வித்வான்கள் இந்நிலத்தில் பலருளராகத் தெரியவருவதால் அவர்களை இங்கு வரவழைத்து ஒரு பெரிய ஸதஸ்ஸு கூட்டி, அவரவர்கள் உபயவேதாந்த விழுப்பொருள்களை எவ்வாறு கிரஹித்திருக்கிறார்களென்பதை நாமறிந்து ஸந்தோஷித்துச் செல்வது நலமென்று தோன்றுகின்றது. பூர்வ பக்ஷிகளுக்கும் செய்தியறிவித்து அவர்களையு மழைப்பித்துப் பரஸ்பரம் வாதவிவாத கேளிகளை நடப்பித்தும் மகிழ்ச்சி கொள்ளலாமானால் அப்படிக்கும் திருவுள்ள முகந்தருள்வது. இந்த திவ்ய தேசத்திலும் ப்ரார்த்தங்களிலும் உபயவேதாந்தநிர்வாஹு துரந்தரர்களாகப்பலர் விளங்குகின்றனர்; அவர்களை அந்தேவாஸிகளோடுகூடவும் நம்மிடம்வரவழைத்து விஷயங்கள் சொல்லும்படி செய்து கேட்டருளத் திருவுள்ளமாயின் நியமித்தருள்வது” என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, தநாஸ்து என்று ஸ்வாமிய நியமித்தருள, சில பல வித்வான்கள் அந்தே வாஸிகளுடன் வந்துசேர்ந்து ஸபரிவாரரான ஸ்வாமியெம்பெருமானாரைத் திருவடிதொழுது கையுமஞ் ஜலிபுமாய் சிற்றக; அவர்களது ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணஸம்பத்தியின் வைலக்ஷணயத்தை ஸ்வாமிய கடாக்ஷித்தருளி மிகவுகந்து “நீங்கள் ச்வேதத்வீபத்தில் நின்றும் போந்தீர்களோ? அன்றி ஆழ்வார் திருவருளால் இவ்விடந்தானே ச்வேதத்வீபமாக மாறி விட்டதோ? உங்களுடைய விலக்ஷண திவ்ய விக்ரஹ வீக்ஷணந்தானே பரம புருஷார்த்தமன்றோ? உங்கள் திருவுருவத்தையே கண்டு கொண்டிருக்கலாம் போலீரா நின்றதே; பரமஸந்தோஷம்! செவிக்குணவும் கிடைக்கட்டும்” என்று ஸாதித்து ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் சதுஸ் ஸூத்ரியின் ப்ரமேயத்தை உபபாதிக்கும்படி நியமித்தருளினார். இன்றே முடித்துவிட வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. யதாவகாசம் க்ரமேண நடைபெறலாம்; இஃது ஒன்றேயன்று; மற்றும் பல பல அருமருந்தன்னை விஷயங்களும் கேட்க ஆசையுண்டு என்று நியமித்தருள, முந்தற முன்னம் ஒரு அந்தேவாஸி விஜ்ஞாபிக்கத் தொடங்கினார். (16-2-64ல்) *

ஸாக்ஷாதுபஸ்தீதாநாம் ஸ்ரீமத்ராமாநுஜார்யவ்யானாம் .

ஆஜ்ஞாமவதம்ஸயதா தாலேநைநந் திவேத்யதே கிஞ்சித்.

வேதம் கர்ம காண்டமென்றும் ப்ரஹ்ம காண்டமென்றும் இரு வகுப்பாக உள்ளது. பூர்வ பாகம் கர்மகாண்ட மென்றும், உத்தரபாகம் ப்ரஹ்ம காண்ட மென்றும் வழங்கப்படும். உபநிஷத்துக்களையே ப்ரஹ்ம காண்டமென்பது. பகவானுக்கு ஆராதந ரூபங்களான யஜ்ஞம் முதலிய கர்ம விசேஷங்களை விரிவாகக் கூறும் வேதபாகம் கர்ம காண்டமென்றும், அந்த கருமங்களினால் ஆரதிக்கப்படுகின்ற பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுணங்களை விரிவாகக் கூறும் வேதபாகம் ப்ரஹ்ம காண்டம் (அதாவது உபநிஷத்து) என்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. கர்மகாண்டத்தில் தோன்றும் சங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதற்காக ஜைமிநி யென்னும் மஹர்ஷி யெழுந்து பதினாறு அத்யாயங்களோடு கூடிய ஒரு சாஸ்த்ரத்தை யியற்றினார். அதற்குப் பூர்வ மீமாம்ஸை யென்று பெயர். இதில் பன்னிரண்டு அத்யாயங்களே ஜைமினி மஹர்ஷி யால் இயற்றப்பட்டவை யென்றும், மேல் நான்கு அத்யாயங்கள் காசக்ருத்ஸந ரென்பவரால் இயற்றப்பட்டவை யென்றும் ஒருபக்ஷமுண்டு. இதைப்பற்றி இங்கு விசாரம் அநபேக்ஷிதம். “ஜைமிநீயம் ஷோடச லக்ஷணம்” என்பது பொதுவான வார்த்தை. வ்ருத்தி க்ரந்தத்தில் பதினாறு அத்யாயங்களும் ஜைமிநி ப்ரோக்தமென்று கூறப்பட்டுள்ளது. (லக்ஷணமென்று அத்யாயத்துக்குப் பெயர்.)

ப்ரஹ்ம காண்டமென்னும் உபநிஷத்பாகத்தில் தோன்றும் சங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதற்காக வ்யாஸ மஹர்ஷியெழுந்து நான்கு அத்யாயங்கள் காண்டவொரு சாஸ்த்ரத்தை இயற்றினார். அதற்கே சாரீரக மீமாம்ஸை யென்று பெயர். உத்தர மீமாம்ஸை யென்றும் வழங்குவர். ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் என்பதும் இதனையே. ஒவ்வொரு அத்யாயத்திலும் நான்கு பாதங்களுள்ளன. ஆகவே பதினாறு பாதங்கள்

கொண்டது சாரீரக மீமாம்ஸை யென்றதாயிற்று. இதில் ஒவ்வொரு விஷயத்தைப் பற்றி சர்ச்சை செய்து நிர்ணயிக்கும் பகுதிக்கு அதிகரணமென்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது. அப்படிப்பட்ட அதிகரணங்கள் இந்த மீமாம்ஸையில் நூற்றைம்பத்தாறு உள்ளன. சில அதிகரணங்களில் ஒரே ஸூத்ரமிருக்கும். பல அதிகரணங்களில் பல ஸூத்ரங்களிருக்கும். மொத்தம் ஸூத்ரங்களின் லக்கம் ஐந்துநூற்று நாற்பத்தைந்து என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றது. ஆக, நான்கு அத்யாயங்களையும் பதினாறு பாதங்களையும் நூற்றைம்பத்தாறு அதிகரணங்களையும் ஐந்துநூற்று நாற்பத்தைந்து ஸூத்ரங்களையும் கொண்டது ப்ரஹ்ம ஸூத்ர சாஸ்த்ர மென்றதாயிற்று.

தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை நாம் தெரிந்துகொள்வதற்கு உபநிஷத்துக்களே ஸாதனமாகும். அவ்வுபநிஷத்துக்களின் பொருள்களை ஸம்சய விபர்யமற்ற நிஷ்கர்ஷித்து விளக்கக் கூடியது இந்த ப்ரஹ்மஸூத்ர சாஸ்த்ரமே யாதலால் வேதாந்திகளுக்கு இதுவே புகலாயிற்று. ப்ரஹ்மஸூத்ரமென்கிற சாரீரக மீமாம்ஸையின் பொருளை நிஷ்கர்ஷமாகவும் நிஷ்கல்மஷமாகவும் தெரிந்து கொண்டவர்களே வேதாந்திகளென்றும் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானிகளென்றும் சொல்லத் தகுதியுடையார். மஹர்ஷி ப்ரணீதங்களான ஸூத்ரங்களின் பொருளை நம் போல்வார் சிறிதும் அறியவில்லார்களாதலால், நம் போன்ற அல்ப மதிகளிடத்தில் பரம கருணை கொண்ட பூருவர்கள் அந்த ஸூத்ரங்களின் அர்த்தத்தை விளக்கி பாஷ்யங்களை இயற்றியுள்ளார்கள். த்வைதம், அத்வைதம் விசிஷ்டாத்வைதம் என மூன்று மதங்கள் உலக ப்ரஸித்தமாக வழங்குமவை. இம்மூன்று மதங்களிலும் பாஷ்யங்கள் அவதரித்துள்ளன. அத்வைத மதத்திற்காக ஆதி சங்கராசார்யர் பாஷ்யம் இயற்றினார். த்வைத மதத்திற்காக ஆனந்ததீர்த்தர் (மத்வாசார்யர்) பாஷ்யமியற்றினார்.

விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்காக பகவத் ராமாநுஜாசார்யரென்கிற ஸ்வாமியி [தேவரீர்] ஸ்ரீ பாஷ்ய மருளிச் செய்தது. வட இந்தியாவில் அதிக ப்ரஸித்தி பெற்றுள்ள வல்லபமதம் கிம்பார்க்க மதம் முதலிய மதங்களுக்காகவும் பாஷ்யங்கள் தோன்றியுள்ளன. சைவமதத்திற்காக நீலகண்ட பாஷ்யம் தோன்றியுள்ளது. இப்படி மற்றும் பல பாஷ்யங்களிருந்தாலும் மதந்ரயபாஷ்யமென்று மூன்று பாஷ்யங்களே நமது நாட்டில் குலாவப் பட்டுலாவுவன. விசிஷ்டாத்வைதிகளென்றும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்றும் பகவத்ராமாநுஜ தர்சனஸ்தர்களென்றும் வழங்கப் படுகின்ற நமக்கு ஸ்வாமியின் ஸ்ரீ பாஷ்யமே ஜீவாத்ம வென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். உபநிஷத்துக்களின் உண்மைப்பொருளை விளக்கி ஸூத்ர காரருடைய உள்ளத்திற்கு அது குணமாக நிஷ்பக்ஷ்பாதமாய் நிருமிக்கப்பட்டது ஸ்ரீ ஸ்வாமியினுடைய பாஷ்யமே யென்று மேனாட்டுப் புலவர்களும் மெச்சியுள்ளார்கள்.

அந்த ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் உண்மைப் பொருளானது ச்ருதப்ரகாசிகை முதலிய வியாக்சியான நூல்களின் உதவியினால் உணரப் படவேண்டும். அதற்கு ஸாமான்ய சாஸ்த்ரங்களின் உதவி இன்றியமையாதது. அப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் நெடுநாள் குருகுல வாஸம் செய்து ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை யதிகரித்து பாஷ்யாதிகாரிகளென்று பேர் பெற்றுச் சிறந்த வேதாந்திகளாகித் தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களைத் தெளிவாக உணர்ந்து நிரதிசயானந்த சாலிகளாகின்றனர். அவ்வளவு அதிகாரம் வாய்க்கப் பெறாதவர்களையும் கைவிடமாட்டாத கருணையிக்க நம் பூருவாசாரியர்கள் திவ்ய ப்ரபந்த தத்வ்யாக்சியானங்களையும் ரஹஸ்ய தத்வ்யாக்சியானங்களையும் மற்றும் பல திவ்யக்ரந்தங்களையு மருளிச்செய்துள்ளார்களாதலால் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் நேராக அவகாஷ்ரிக்க மாட்டாதவர்களும் இழுவாமல் அதில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை ஸதாசார்ய ஸகாசத்தில் உணரப் பெறுகின்றார்கள். அன்னவர்களது ஞானத்திலும் ஒரு குறையில்லை. குறையில்லை யென்பது மாத்திரமேயல்லாமல் ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகாரிகளைக் காட்டிலும் மிக விசதமான ஞானத்தெளிவு பெற்றவர்கள்

ளாகவும் விளங்குகின்றார்கள். நிற்க. ஸ்ரீபாஷ்யாநுஸாரேண இந்த விஜ்ஞாபனத் தைத் திருச்செவி சாற்றியருள வேணும் [என்று கூறி விஜ்ஞாபிக்கிரூர் உபந்யாஸகர்.]

1. अथातो ब्रह्मज्ञाना ॥ அதாதோ ப்ரஹ்மஜ்ஞானஸா.

அந்—கர்ம விசாரம் செய்து முடிந்த பிறகு, அத்—கர்ம விசாரம் முடிந்த காரணத்தினாலேயே, ப்ரஹ்மஜ்ஞானஸா—இச்சைக்கு இலக்கான ப்ரஹ்ம விசாரம் (செய்யத்தக்கது) என்று ஸூத்திரத்தின் மேல் பொருள் அறிக. கர்ம விசாரத்தைச் செய்து முடித்தவர்கள் அந்தக் கருமங்களினுடைய அற்பமும் அஸ்திரமுமான பலன்களில் நசையொழிந்து மோகூபுருஷார்த்தத்தை விரும்புவர்களாதலால் அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யத் தக்கது என்றதாயிற்று. நன்றாக வேதமோதின் வொருவர் ஜெயினி மஹரிஷியின் கர்ம மீமாம்ஸையில் சொல்லப்பட்ட ந்யாயங்களினால் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யஜ்ஞங்களின் (கருமங்களின்) தன்மை இன்னபடிப்பட்டது, அவற்றை யியற்றவேண்டிய விதமின்னது, அவற்றின் பலனான ஸ்வர்க்கம் முதலியவற்றின் ஸ்வரூபமும் இத் தகைத்து என்று இவ் விஷயங்களை அறுதியிடப் பெற்ற பின்பு ஸ்வர்க்கம் முதலிய அந்தப் பலன்கள் நச்வரங்கள் என்று தெரிந்துகொண்டதன் பலனாக அவற்றைப் பெறவேணுமென்கிற விருப்பம் தொலைந்தொழியப் பெறுகின்றார். ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியாகிற மோகூபுருஷார்த்தத்தில் மேலெழுந்தவொரு உணர்ச்சியிருப்பதனால் இதனைப்பெறவேணுமென்கிற விருப்பமும் அவர்க்கு உண்டாகின்றது. இப்படி ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியில் விருப்பமுண்டானவாறே. அந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் இப்படிப்பட்டது, அதனைப் பெறுதற்கு உபாயமின்னது, பெற்று அனுபவிக்கும் பலன் இன்னபடிப்பட்டது என்றித்தகைய விஷயங்களை நிர்ணயிக்க வேண்டுமாதலால் இந்த நிர்ணயம் ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸையிற் சொல்லப்பட்டுள்ள நியாயங்களினாலேயே விளையக்கூடியது என்க.

இங்கே கூரத்தாழ்வான் கேட்டருளுகிறார்;—*அநாதே! ப்ரஹ்மஜ்ஞானஸா* என்கிற இந்த ஸூத்திரத்திற்கு இவ்வளவே விஷயமாயிருக்க. இங்கு ஸ்ரீபாஷ்யம் மிக மிக வளர்ந்திருக்கின்றதே; அவ்வளவு விரிவுக்கு விஷயமென்ன? என்பதை ஆராய்ந்து சொல்லவல்லீரோ? என்று. அதற்குமேல் அந்த வக்தா விஜ்ஞாபிக்கிரூர்;

இந்த ஸூத்திரத்தில் மூன்றே பதங்கள் உள்ளன. (அ) என்கிற முதல் பதத்திற்கு 'அதற்குப் பிறகு' என்று அர்த்தம். எதற்குப் பிறகு? என்கிற கேள்வி உடனே உண்டாகின்றது. 'கர்மவிசாரம் செய்து முடிந்த பிறகு' என்று அர்த்தம் சொன்னேன். பிறர் இங்ஙனே அர்த்தம் கொள்ளாமல் வேறு அர்த்தம் கொள்ளுகின்றனர். ஸாதன சதுஷ்டய ஸம்பத்தியின் ஆநந்தர்யமே அந் சப்தார்த்தமென்று சங்கர பாஷ்யத்திலுள்ளது. அது பொருந்தாதென்று மறுக்க அவசியம் ஏற்பட்டது. ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிப் பிறர் கூறுவதும் அவசியம் மறுக்க வேண்டியதாயிற்று. இவ்விரண்டு விஷயங்களிலும் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாகப் பல பல விஷயங்கள் பெருகிப்படியால் இவ்விடத்து ஸ்ரீபாஷ்யம் மிக வளர்ந்தது—என்று விஜ்ஞாபித்து விரிவை விடுத்து ஸூத்திரத்தின் மேல் இங்குத் தோன்றியுள்ள பூர்வ பகூத்தையும் ஸித்தாந்தத்தையும் ஸாரமாக விஜ்ஞாபிக்கிறேன் என்று தொடங்கி விண்ணப்பிக்கிரூர் உபந்யாஸகர்.

இவ்வதிகரணத்தின் பூர்வபகூதம் வருமாறு:—கர்ம மீமாம்ஸையில் அர்த்தவாதாதிகரணத்தில் "ஆம்நாயஸ்ய க்ரியார்த்தத்வாத் ஆநந்தக்யம் அததர்த்தநாயம் தஸ்மாந்நீத்யமுச்யதே" என்கிற வொரு ஸூத்திரத்தினால் ஒரு பூர்வ பகூதம் கிளப்பப்பட்டது. அதாவது—வேத ஸாமான்யமும் ஏதேனு மொரு கார்யத்தைச் செய்யவேண்டியதாக வுணர்த்தித் தீரவேண்டிய நிர்ப்பந்தமுடையது; அதைச் செய் இதைச் செய் என்று கர்த்தவ்யார்த்தங்களை நியமேந் போதிப்பதே வேதங்களின் க்ருத்த்யம்.

அர்த்தவாத ரூபங்களான வேத வாக்யங்களானவை கர்த்தவ்யார்த்த மொன்றையும் போதிக்காமையினாலே அப்படிப்பட்ட வாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது. (இதைச் சிறிது விவரிக்கிறேன்) “வாயவ்யம் ச்வேதமாலபேத பூதிகாம:” என்பது ஒரு வேத வாக்யம். இதில் ஒரு கருமம் கர்த்தவ்யமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு அடுத்த வாக்யம் ‘வாயுர்வை ச்ஷேதபிஷ்டா தேவதா’ என்பது, முன் சொன்ன கருமத்தில் ஆராத்யமான வாயு தேவதையின் ஒரு பெருமையைப் புகழ்ந்து கூறுவது இந்த வாக்யம். “வாயு மிகவும் சீக்கிரமாகப் பலனளிக்க வல்ல தேவதை” என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். இப்படிப்பட்ட வாக்யங்களுக்கு அர்த்தவாத வாக்யமென்று பெயர். இவற்றில் கர்மவிதி ஒன்றுமில்லாமையால் இவை விதி வாக்யங்களல்ல. விதிவாக்யமாயிருந்து கொண்டே ப்ராமாண்யம் பெறவேண்டியது முறைமையாயிருக்க யத்கிஞ்சித் கர்த்தவ்யார்த்த போதகத்வ ராஹித்யத்தாலே விதி வாக்யமாக மாட்டாத அர்த்த வாத வாக்யங்கள் ப்ராமாண்யம் பெறமாட்டா—என்கிற பூர்வபக்தம் *ஆம்நாயஸ்யேதி (மேலே காட்டின) ஸூத்ரத்தினால் கிளப்பப்பட்டது.

பிறகு “வீதிநா து ஏகவாக்யத்வாத் ஸ்துத்யர்த்தேந வீதிநாம் ஸ்யு.” என்கிற ஸூத்ரத்தினால் இதற்குப் பரிஹாரம் சொல்லப்பட்டது. எங்ஙனே யென்னில். அர்த்தவாத வாக்யங்கள் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்படி விதிக்காமற் போனாலும் ஸம்பத்திலுள்ள விதி வாக்யத்தில் விதிக்கப்பட்டதொரு க்ரியையில் அந்வயிக்கின்ற புகழ்ச்சியைத் தெரிவிப்பதனால் அந்த விதிவாக்யத்தோடு கூட ஏக வாக்யமாக நின்று ப்ராமாண்யம் பெறத் தட்டில்லை யென்று ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது ஜைமினி மஹர்ஷியால். ஆக, விதி வாக்யங்களுக்கோ அவற்றுக்கு சேஷபூதங்களான வாக்யங்களுக்கோ ப்ராமாண்யமுண்டே யல்லது வேறு வகையான வாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் கிடையாது. உலகத்திலும் முதன் முதலாகச் சிறுவர்களுக்கு வருத்த வ்யவஹாரத்தினாலேயே சக்தி க்ரஹணமுண்டாகிறது. [சக்திக்ரஹண மாவது-இந்த பதத்திற்கு இன்னது அர்த்த மென்கிறவுணர்ச்சி] வ்யுத்தப்ந்நன வொருவன் வேறொரு வ்யுத்தப்ந்நனை நோக்கி ‘காமாநய’ என்கிறான். அதைக் கேட்ட அவன் ஒரு கோவைக் கொண்டு போகிறான். மறுபடியும் அவன் ‘காம நய. அச்வம் ஆநய’ என்கிறான். அதைக் கேட்ட அந்த வ்யுத்தப்ந்நன் கோவைக் கொண்டுபோய்க் கட்டிவிட்டுக் குதிரையைக் கொண்டு வருகிறான். இவற்றைக்கண்டு கொண்டிருந்த வொரு சிறுவன் (காம) என்பதற்கு இன்னது பொருள் (ஆநய) என்பதற்கு இன்னது பொருள் (நய) என்றதற்கு இன்னது பொருள்; அச்வ மென்றதற்கு இன்னது பொருளென்று அங்கு நடந்த காரியங்களினால் தெரிந்து கொள்ளுகிறான். ‘கோ’ பதமானது கொண்டுவருதல் கொண்டபோதல் என்கிற இரண்டு க்ரியைகளிலும் அந்வயிக்கின்ற வஸ்துவை போதிப்பதாலே பசுவைச் சொல்லுகின்றது, ஆநய என்கிற பதம் கொண்டுவருவதாகிற க்ரியையைச் சொல்லு மது என்றிப்படி அந்தந்த பதங்களுக்கு சக்தியை க்ரஹிக்கின்றான். எங்கும் இப்படிப்பட்ட வ்யவஹாரங்களினாலேயே அவ்வோ பதங்களுக்கு அவ்வோ அர்த்தங்களில் சக்தி க்ரஹண முண்டாகிறது. ஆகவே இப்படிப்பட்ட வ்யவஹாரங்களெல்லாம் ஏதேனுமொரு கார்யார்த்த பரங்களாகவே காணப்படுதலால் உலகில் எல்லாப் பதங்களும் யத்கிஞ்சித் கர்த்தவ்யார்த்த பரங்களே யென்று நிச்சயிக்கிறான். ஆக இப்படிப்பட்ட வ்யுத்தத்திக்கு இணங்க எல்லாப் பதங்களும் கார்யார்த்த பரங்களே. இப்படி லௌகிக பதங்கள் கார்ய பரங்களென்று தேறினால் ‘ய ஏவ லௌகிகா: த ஏவ வைதிகா:’ என்கிற ந்யாயத்தாலே வைதிக பதங்களும் கார்ய பரங்களே யாகும். (கார்ய பரங்களான வாக்யங்களுக்கே ப்ராமாண்யமுண்டு என்றபடி.) ஏவஞ்ச, கார்ய ரூபமல்லாத பரப்ரஹமத்தினிடத்தில் வேதாந்த வாக்யங்களுக்குத் தாத்பர்யமிருக்க முடியாமையினாலே வேதாந்த விசார ரூபமான ப்ரஹ்மவிசார சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத் தக்கதன்று—என்று பூர்வபக்தம் ப்ராப்தமாயிற்று.

இதற்குமேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு:—சிறுவர்களுக்கு முதல் வ்யுத்தபத்தி வ்ருத்த வ்யவஹாரத்தினாலேயே உண்டாகிறது என்பது பிசகு; இது எல்லாருடைய வும் அநுபவத்திற்கு விருத்தமானது. உலகில் அவரவர்களுக்கு முதல் வ்யுத்தபத்தி உண்டாகிற விதம் வேறுவகையாகவே அநுபவ ஸித்தமாகவுள்ளது. எங்ஙனே யென்னில், தந்தை தாய் முதலியவர்கள் தம்மம் சிறுவர்களுக்கு வ்யுத்தபத்தியை யுண்டு பண்ண வேண்டி கண்ணிற் காணும் பல பல பொருள்களை விரலால் சுட்டிக் காட்டி 'இதோ சந்திரன், இதோ கிளி, இதோ குதிரை, இதோ மாமா' என்றிப்படி ப்ரயோகித்து வருகிறார்கள். சிசுக்களும் பூர்வஜன்ம வாஸநையினால் காலக்ரமேண அவ்வோ பதங்களுக்கும் அவ்வோ அர்த்தங்களுக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தைத் திடமாக வுணர்ந்து வ்யுத்தபத்தி பெறுகின்றன. ஒரு கார்யத்தில் அந்வயித்த வஸ்துவிலேயே முதன் முதலாக சக்தி க்ரஹணமுண்டாகிற தென்றதற்கு முரணாக ஒரு கார்யத்திலும் அந்வயியாத வஸ்துவிலேயே முதன் முதலாகப் பதங்களுக்கு சக்திக்ரஹண முண்டா கின்றதென்று மூதலிக்கப்பட்டது.

கார்யபரமான வாக்கியத்திலிருந்தே சக்திக்ரஹண முண்டாகிறதென்பதும் யிகவும் தவறு. 'தேவதத்தா! உனக்குப் பிள்ளை பிறந்தது' என்பதாக ஒரு வாக்கியத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். இது ஸித்தார்த்தபரமான வாக்கியமே யொழிய 'காம் ஆநய, காம் நய' இத்த்யாதி வாக்கியங்கள்போலே கார்யபரவாக்கியமன்று. இந்த வாக்கியத்தினாலும் சிறுவர்களுக்கு வ்யுத்தபத்தி விளையக் காணுகின்றோம். தேவதத்தனுக்குப் பிள்ளை பிறந்தவுடனே வேரேரிடத்திலிருந்த அவனுக்கு இதைத் தெரிவிப்பதற்காக ஏவப்பட்ட வொருவன் 'தேவதத்த! புத்ரஸ தே ஜாத!' என்கிறான். அவ்யுத்தபந்நண வொருவன், தேவதத்தனுடைய க்ருஹத்தில் அவ னுக்குப் பிள்ளை பிறந்ததையும் அதைத் தெரிவிப்பதற்காக வொருவன் ஏவப் பட்டதையும் அவன் கூறினதைக் கேட்டு தேவதத்தனுக்கு முக விகாஸ முண்டான தையும் நோக்கி "புத்ரஸ தே ஜாத:" என்ற வாக்கியத்திற்கு இன்னது பொரு ளென்று உணரப் பெறுகிறான்- ஆகவே கார்யபரமான வாக்கியத்திலிருந்தே சக்திக்ரஹண மென்கிற நியதி இல்லையென்றதாயிற்று. சில விடங்களில் ஸித்த பரமான வாக்கியத்திலிருந்தும் கார்ய அந்நவிதவஸ்துக்களில் சக்திக்ரஹண முண்டா கிறது; சில விடங்களில் கார்யபர வாக்கியத்திலிருந்தும் உண்டாகிறது—என்று லோகானுபவத்தினால் ஸித்திக்கிறபடியால் ப்ராபாகர்கள் ஸகல பதங்களும் கார் யார்த்தபரங்களென்று கூறுவது யுக்தியற்றதென்று தேறிற்று. ஆகவே வாக்கியங் களுக்கு ஸித்தரூபமான ப்ரஹ்மத்தில் தாத்பர்யம் ஸம்பவிக்கலாமாகையாலே தத் விசார சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத் தக்கதேயென்று ஸித்தாந்தமானதாக முடிந்தது.

இங்கு இப்படிப்பட்ட பூர்வபக்ஷம் தோன்றி இதற்குப் பரிஹாரம் செய்ய வ தாகிற விஷயம் இந்த ஸூத்ரத்தில் எங்ஙனம் கிடைக்கிறதென்று கேள்வி தோன் றும். கார்யத்தில் அந்வயியாத ப்ரஹ்மமாகிற ஸித்த வஸ்துவை ஜிஜ்ஞாஸ்யமாக இங்குக் கூறியிருப்பதனால் இதிலிருந்து இந்தப் பூர்வ பக்ஷ ஸித்தாந்தங்கள் நிர்ண யிக்கப்படக் குறையில்லை. வேதாந்த வாக்கியங்களெல்லாம் கார்ய பரங்களாய்க் கொண்டு ப்ராமாண்யம் பெறுமேயல்லது ஸித்தபரங்களாய்க் கொண்டு ப்ராமாண்யம் பெறமாட்டாதென்கிற வாதம் ஸமஞ்ஜஸமாயிருந்தாலன்றே வேதாந்த வாக்கியங் களினால் ஸித்தரூபமான ப்ரஹ்மத்தை விசாரிப்பது கூடாதென்று சொல்ல நேரும்.

முதலில் அடியெனெடுத்துக் காட்டிய பூர்வ மீமாம்ஸா ஸூத்ரங்களிரண்டினால் தேறின வர்த்தம் இப்போது விரோதிக்கிறதாக இனி நினைக்கக்கூடும். கார்ய பரங்களல்லாத ஸித்தபர வாக்கியங்களுக்கு ஸ்வாதந்தர்யேண ப்ராமாண்யம் அஸம் பாவித மென்றன்றே அங்கு ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது—என்று சங்கிக்க நேரும். இந்த சங்கை வேண்டா. எல்லா வேத வாக்கியங்களும் கார்ய பரங்களாய்க் கொண்டே ப்ராமாண்யம் பெறுமென்று பூர்வபக்ஷி சொன்னதை அப்படியே

ஒப்புக்கொண்டு அப்புபகம்ய வாத முறையில் பரிஹாரம் காட்டினார் ஜைமிசிமஹர்ஷி; அதுவே அவருடைய அபிப்ராய மென்பது கிடையாது. கார்யபரமல்லாத அர்த்த வாத வாக்கியங்களும் விதி சேஷமாய்க் கொண்டு ப்ராமாண்யம் பெறுகின்றன வென்று சொன்ன வளவால் ஸித்தபர வாக்கியங்களுக்கு ப்ராமாண்யமே கிடையா தென்று சொன்னபடி யாகாது. ஆகவே இந்த ஸூத்ரத்தில் செய்யப்படுகிற ஸித்தாந்தமானது அர்த்தவாதாதிகரண ஸித்தாந்தத்திற்கு விருத்தமன்று.

இதில் (அத அத:) என்கிற இரண்டு பதங்களினால் கர்ம விசாரத்திற்குப் பிறகு கர்ம விசாரம் முடிந்ததென்கிற காரணத்தாலேயே ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யக்கூடா தென்று கிடைப்பதால் ப்ரஹ்மவிசாரத்தைக் குறித்துக் கர்ம விசாரம் நியமேந பூர்வவ்ருத்தமென்று தேறுகின்றது. இதைப் பற்றியும் சிறிது விவரிக்க விரும்புகிறேன். வேதமோதின வொரு புருஷன் வேதவாக்யங்களில் கர்ம பலத்தைப் பற்றியும் ப்ரஹ்மஜ்ஞான பலத்தைப் பற்றியும் ஸ்திரமென்று சிலவிடங்களிலும் அஸ்திர மென்று சிலவிடங்களிலும் மேலெழுந்த வாரியாக வுணர்ந்து இவற்றில் எது உண்மை யென்று நிர்ணயம் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறான். அந்த விருப்பத்தினால் அதை நிர்ணயித்துத் தரக்கூடிய சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரவர்த்திக்கிறான். கர்ம பலனைப் பற்றின வுண்மையை நிச்சயித்துத் தரவல்ல சாஸ்த்ரங்களில் முந்துற முன்னம் ப்ரவர்த்திக்கிறான். அநாதிவாஸநையினால் கருமங்களைச் செய்வது எளிதென்று பொதுவாகத் தோன்றியிருக்கும். ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தில் அப்யாஸமில்லாமையினாலே அது துஷ்கரமென்றும் தோன்றியிருக்கும். ஆகவே எளிதான உபாயத்தினால் அபிமதம் கைபுகுவதாயிருக்க அரிதான உபாயத்தில் ப்ரவ்ருத்தி ஸம்பவிக்க மாட்டாதாகையாலே ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தின் பலனைப்பற்றி நிர்ணயிக்க வேணுமென்கிற விருப்பம் தடைபட்டு, கருமபலனைப் பற்றி நிர்ணயிக்க வேணுமென்கிற விருப்பமே தலையெடுத்திருக்கும். இங்ஙனம் முன்னம் கருமவிசாரம் செய்த வளவில் கருமபலன்கள் அஸ்திரம் என்கிற நிச்சயமுண்டாகிறது. இப்படி நிச்சய முண்டானவளவில், கர்ம விசாரேச்சை தொலைந்ததாகிறது. இந்த கர்ம விசாரேச்சையே முன்பு ப்ரஹ்ம விசாரேச்சைக்கு இடைபூரையிருந்ததனால் இந்த ப்ரதிபந்தகம் தொலையவே ப்ரஹ்ம விசாரத்தில் இச்சையும் அதில் ப்ரவ்ருத்தியும் அடுத்தபடியாக உண்டாகிறது. எனவே, ப்ரஹ்ம விசாரத்தைக் குறித்து கர்ம விசாரம் நியமேந அபேக்ஷிதமென்றதாகிறது. இதுவே பூர்வ வ்ருத்தமாக இருக்கத் தக்கதாதலால் (அத அத:) என்ற பதங்களுக்கு முன்னம் கூறிய பொருளே பொருத்த முடைத் தென்றதாயிற்று.

ஜிஜ்ஞாஸாதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் ப்ரமேயத்தை இங்ஙனே ஸம்க்ஷேபமாகவும் ஸாரமாகவும் விண்ணப்பம் செய்யக் கேட்டருளின எம்பெருமானார் மிகவும் திருவுள்ளமுகந்து “இந்நிலத்தில் இக்காலத்தில் இவ்வண்ணமாக ஸாரத்தை கிரஹித்துத் தரித்து நிஷ்கல்மஷமாக உபபாதிப்பது அதிசயிக்கத் தக்கதே” என்றருளிச்செய்து மேல் அதிகரணங்களைப்பற்றியும் விஜ்ஞாபிக்குமாறு நியமித்தருள, அடுத்த ஜந்மாத்யதிகரணத்தின் பிரமேயத்தையும் விஜ்ஞாபிக்கிறார்.

(2) உலகில் ஒன்றைத் தெரிந்துகொள்ள வேணுமானால் லக்ஷணத்தை முன்னிட்டே தெரிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அப்படியே ப்ரஹ்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேணுமானாலும் ஒரு லக்ஷணத்தை முன்னிட்டே தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். நாம் கண்ணால் காணக்கூடிய பொருள்களுக்கே லக்ஷணம் கூறமுடியுமே யல்லது கண்ணுக்குப் புலப்படாத பொருளுக்கு லக்ஷணம் கூறமுடியாது. ப்ரஹ்மமோ கண்ணுக்குப் புலப்படாததே யன்றிப் புலப்படுமதன்று. ஆகவே அதற்கு ஒரு லக்ஷணம் கூற இயலாதபோது அது தெரிந்து கொள்ள முடியாததென்று தேறுவதால் அந்த ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றின விசாரம் எப்படி செய்ய ப்ராப்தமாகும்? என்று ஆக்ஷேபம் தோன்ற. அவ்வாக்கேஷபத்தைப் பரிஹரிக்க ஜந்மாத்யதிகரணம்,

அன்பர்களுக்கு அறிவிப்பு

திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸன்னிதியில் 16—2—64 தேதி முதலாக நடந்த உபந்யாஸங்களில் ஸ்ரீ பாஷ்ய விசேஷார்த்தங்கள் என்பதுபற்றி இரண்டுநாளும், கீதாபாஷ்ய விசேஷார்த்தங்கள் என்பதுபற்றி இரண்டுநாளும் உபந்யாஸம் நடந்தேறியது. ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த விசேஷங்கள் என்பதுபற்றி இரண்டுநாள் நடக்க விருக்கையில் ஒருநாள் மட்டுமே நடந்ததென்பது நிற்க. இவ்வுபந்யாஸங்களை ஒரு நவீன முறையில், வாசிப்பவர்களுக்கு ருசிகரமான வைகரியில் வெளியிடவேண்டுமென்கிற ஆசைதோன்றி “நித்யவிபூதி லீலாவிபூதி ஸம்வாதங்கள்” என்று மகுடம் வைத்து எழுதத் தொடங்கினேன். இதைப் பூர்த்தியாகவே யெழுதி முடித்து இந்த ஸஞ்சிகையில் வெளியிட ஆசை கொண்டிருந்தேன். 21—2—64 வெள்ளிக்கிழமை மாலை அஸ்வா ஸ்த்யம் ஏற்படுகிற க்ஷணத்திலும் இந்த வியாஸமேதான் எழுதிக்கொண்டிருந்தேன். முதலிரண்டு நாளை உபந்யாஸங்கள் மட்டுமே ஒருவாறு எழுதி முடிக்கப்பட்டபடியால் அவ்வளவே இதில் வெளியாகியுள்ளது. சேஷமும் க்ரமேண வெளிவரும். *

கடிதங்கள் 1.

‘Ananda Vardhini’ 78, Santhome High Road,
Madras-4, 21—2—64.

Dr. V. RAMA IYENGAR, டாக்டர் V. ராமையங்கார், சேன்னை.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமः

ஸ்ரீமான் உ. வே. P. B. A. ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் அடியேன் தாளும் தடக்கையும் கூப்பி அநேக தெண்டன் ஸமர்ப்பித்த விண்ணப்பம். உபயகுசலோபரி. இன்று ஸ்வாமி அனுப்பிய புஸ்தக Bundle கிடைக்கப்பெற்றேன். திறந்து பார்த்ததும், ஒரு புறம் மிக்க மகிழ்ச்சி. மற்றொருபுறம் மிக்க துயரமடைந்தேன். அடியேன் செலுத்தியது அதிக சொற்பம். ஸ்வாமி கருணை கூர்ந்து அனுப்பியது விசேஷப்ரதிபலன். ஏகதேச ஸாம்யமும் இல்லையே. தவிர இவ்வளவு ஒப்பற்ற புஸ்தகங்களை ஒரு ஆயுட்காலத்தில் எழுதி, அச்சிட்டு தலைக்கட்ட முடியுமா? என்று ப்ரயித்தேன். இந்த அசாதாரணமான காரியத்தை ஸாதிக்க பகவானின் பரீபூர்ண அருளும், அளவிட முடியாத பாண்டித்தியமும் இருந்தால் தான், இம்மாதிரி முயற்சியே செய்ய முடியும். ஸ்வாமி எழுதிய புஸ்தகங்களை அடுக்கிலேயே ஒரு பெரிய Library ஆய்விடுமே. என்னைப் போன்றவர்களுக்கு இவைகளைப் படித்து கிரஹிக்க ஒருஜென்மம் போரவே போராது. நான்கு ஜென்மத்திலும் படித்துப் பூர்த்தி செய்ய முடியாதே! மேலும், ஸ்வாமி வெளியிட்டருளின ஸகலநூல்களையும் அனுப்பாமல் எனக்கு உபயோகப்படு மளவுபார்த்து அனுப்பியுள்ளதாகத் தெரிந்து கொண்டேன். மற்றும் ஸம்ஸக்ருதம் முதலிய பாஷைகளிலும் ஸ்வாமி வெளியிட்டருளி யுள்ள நூல்கள் இவற்றுக்கும் மேலானவை யென்று கியாடலாகுகளிலால் தெரிந்து கொள்ளுகிறேன். தமிழ்நூல்களும் மணிப்ரவாள நூல்களும் அடியேனுக்குக் கிடைத்துள்ள வரையில் நவநிதிகளுக்கும் மேலானவை யென்றே மதிக்கிறேன். ஸ்வாமி செய்திருக்கிற இந்த அரிய பெரிய ஜகத்பகாரத்தை இதுகாறும் அநுபவிக்காமலே வாழ்நாளைக் கழித்து விட்டேனே என்று வருந்தினேன். ஒரு பெரிய மேதாவி சொன்னான் “நல்ல மேலான தத்துவ புஸ்தகங்களைப் படிக்காவிட்டாலும், அவைகளை சிரத்தையுடன் வாங்கி ஆதரித்துக் கண்ணுற்று மனம் கலங்கிலால் கூட, பலன்களை அப் புத்தகங்கள் அளிக்கும்” என்று உறுத்தி அழுத்திச் சொன்னான்.

இந்த மேதாவி மொழிந்ததை நான் நம்புகின்றேன். நம் முன்னோர்கள் நம் பூர்வாசாரியர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து ஏகமனதாய் அநுக்ரஹித்து அவர்கள் தவப்புதல்வகைத்தான் ஸ்வாமி அவதரித்திருக்க வேண்டும். கல்வி அளவற்றது என்கிறார்கள். ஸ்வாமி அந்த அளவற்ற கல்விகளை, சாஸ்திரத் துறையில் இறங்கி அவைகளை எல்லாம் கசடறக்கற்று, ஜீரணம் செய்து கொண்டு, சாரங்களை யெல்லாம் தெளிவுபட மற்றவர்களுக்கு உஜ்ஜீவிக்க, வாரி இறைத்திருக்கின்றீரே! ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகம் தேவரீருக்கு என்ன கைம்மாறு செய்ய முடியும்? வாழி, வாழி பல்லாண்டு வாழி, பல்லாயிரத்தாண்டு வாழி என்று வாயை பொத்திக் கொண்டு ஸ்வாமி திடகாத்திரராய் என்றும் விளங்க வேண்டும் என்று மனப்பூர்வமாக பகவானை ப்ரார்த்திப்பது தவிர என்னைப் போன்ற பாமரர்கள் வேறு என்ன செய்ய முடியும்? இக் கடிதம் எழுதுவதற்குக் கூட எனக்கு யோக்யதை இல்லை. எனினும் அன்புக்கு ஒரு தனி சலுகை. இந்தச் சலுகைதான் என்னை தேவரீருக்கு இக் கடிதத்தை எழுதத் தூண்டியது. க்ஷமித்தருள வேண்டும். ஸ்வாமியின் அந்தரங்க ஹ்ருதயத்தில் நாங்களும் இடம்பெற வேண்டும்.

ஸ்வாமியின் அற்புத ஸேவை எந்நாளும் எக்காலத்திலும் வேர் ஊன்றி, இந்த புண்ய பூமியில் பிரகாசித்துக் கொண்டே இருக்கும். இதற்கு ஐயமில்லை.

த. ஸ. வி. தாஸன். ராம அய்யங்கார்.

குறிப்பு:—ஸ்ரீமான் டாக்டர், V. ராமையங்கார் எனக்கு இக்கடிதம் எழுதிய போது 21—2—64ல் எனக்கு நேர்ந்த அஸ்வாஸ்த்யத்தை அறிந்திலர். அதை அறிந்தபின் அவர் ஒரு நீண்ட கடிதமெழுதி யுள்ளார். அவர் அன்பில் சிறந்தவர் என்பதற்குமேல் டாக்டர்களில் தலைவராயுமிருப்பதால் இரண்டு முறைமைக்குள் சேர அவர் எழுதி யிருந்ததைப் பார்க்க என் இதயத்தில் ஒரு அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. அனுட்டிக்க முடியாதவதனை வெளியிட்டுக் கொள்ளவேண்டாவென்று நிறுத்தி விட்டேன். அவருடைய அபரிமிதமான அன்புக்கு உகந்தேன். P. B. A.

கடிதம் 2

M. Sudarsanam Iyengar, Timber Merchant,
41, Edward Elliotts Road, Mylapore, Madras 4, 2nd March, 1934.

ஸ்ரீமான். M. ஸுதர்சனமையங்கார் ஸ்வாமி மயிலாப்பூர்.

ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க இத்யாதியாய் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்ரீ. உ. வே. P. B. அண்ணங்கராச்சாரியார் ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் அடியேன் சுதர்ஸன் தாஸன் அநந்தமான தெண்டன் சமர்ப்பித்து வரையும் லிகிதம்:

நம் வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு ஒப்பற்ற ஸேவை செய்துவரும் ஸ்வாமி களது பத்ரிகையான “ஸ்ரீராமாநுஜன்” ப்ரதி மாதமும் வருகை தந்து அடியோங்களை மகிழ்வித்து வருகிறது. இதற்கு அடியேனது மனப்பூர்வமான க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

தை மாத சஞ்சிகையில் “ஸ்ரீராமாநுஜன்” பதினைந்து பிராயங்களை முடித்து பதினாரும் பிராயத்தில் அடியிடுவதாக அறியலாயிற்று. இந்த சுப சந்தர்ப்பத்தில் யேனும் கிஞ்சித் கைங்கர்யத்தை ஜீவியச் சந்தாதாரனாகச் சேருவதன் மூலம் விரும்புகிறேன். அதற்காக ரூ. 100க்கு செக் ஒன்று இதிலடக்கம் அனுப்பி ன்; பெற்றுக்கொண்டு அடியேனை ஜீவியச் சந்தாதாரனாக அங்கீகரிக்க ார்த்திக்கிறேன்.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி திருக்குடந்தை யாண்டவன் விஷயமாக வெளி வந்துள்ள கட்டுரையை வாசித்து மிகவும் மகிழ்ந்தேன். திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் ஆண்டவன் ஆஸ்தானத்தின் ஸுப்ரஸித்தியைப் பற்றியும் ஆஸ்தானத்தை ஏற்கெனவே அலங்கரித்திருந்த ஸ்வாமிகளைப் பற்றியும் விளக்கமாக எழுதியதுடன், தற்போது அலங்கரித்துவரும் ஸ்வாமிகளின் பெருமை, திறமை, பாண்டித்யம், உதாரமான திருவுள்ளம் இவைகளைப்பற்றி தேவரீருக்கே உரித்தான அழகிய பாணியில் எழுதியிருப்பது அடியோங்களது உள்ளங்களுக்கு ரொம்பவும் உகப்பாக உள்ளது.

இந்த ஆண்டு, சென்னை தியாகராயநகர் சாரதா வித்யாலய ஹாலில் 12-1-64 கூட்டிய திருப்பாவை வித்வத் ஸதஸ்ஸைப் பற்றிய கட்டுரை ரொம்பவும் சிறப்பாயிருக்கிறது. ஓடி ஸதஸ்ஸில் ஸ்வாமிகளும் கலந்துகொண்டு உபந்யஸித்து “வங்கக் கடல் கடைந்த” எனும் பாசுரத்திற்கு ராமாயணரீத்தமாக ஸ்வாமிகள் சாதித்துள்ள வியாக்யானத்தின் பெருமையையும், அழகையும் என்னென்று கூறுவது? “கொடுத்தது உப்புச்சாறு; கொண்டது அமுதக் கொழுஞ்சாறு” எனும் விளக்கமும் “பறைகொண்டவர் பெருமாள்” எனும் விளக்கமும், யாவற்றிற்கும் மேலாக, சிகரம் வைத்தாற்போல் ஜவலிக்கின்றது. “அணிபுதுவைப் பைங்கமலத்தன் தெரியல் பட்டர் பிரான் கோதை சொன்ன” என்பதற்கு

“வல்மீகத: ச்ரவணதோ வஸுதாத்மனஸ் தே

ஜாதோ பபூவ ஸ முநி: கவிஸார்வபௌம:

கோதே கிமத்புதமிதம் யதமீ ஸ்வதந்தே

வக்த்ராரவிந்த மகரந்தநிபா: ப்ரபந்தா:!”

எனும் சுலோகத்திற்கு தேவரீர் வரைந்துள்ள வியாக்யானமும் மனத்திற்குமட்டு மல்லாது, கருத்திற்கும் மதுரமான சத்துடைய விருந்தாக அமைந்துள்ளது.

ஸ்ரீராமானுஜனுக்கு அடியேனுள்ளத்தில் தனியான இடமுள்ளதெனும் விஞ்ஞாபனத்துடன் முடித்துக் கொள்கிறேன்.

தாஸன் M. Sudarsana Iyengar.

குறிப்பு:—இக்கடிதமும் என்னுடைய அஸ்வாஸ்த்யம் தெரிவதற்கு முன்பு எழுதியது. அது தெரிந்தபின் 7—3—64ல் அவர் விடுத்த நிருபம் வருமாறு;—

.... ஸ்வாமிகளது 5—3—64 தேதியுள்ள ஸ்ரீமுகம் கிடைக்கும் பாக்கியம் பெற்றேன். ஸ்வாமிகளின் திருமேனிக்கு ஆபத்தான நிலை ஏற்பட்டு டாக்டர்கள் சிகிதையைினால் தற்போது தேவலயென்றும், டாக்டர்கள் 3 மாத காலம் பரிபூர்ண ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளும்படி விதித்திருக்கிறார்கள் என்றும் விவரம் அறிய மனம் மிகவும் வியாகூலமடைகிறேன். ஸ்வாமியின் திருமேனி பாரத நாட்டினுக்கே பொதுவான பொக்கிஷம். நமது வைஷ்ணவ சம்ப்ரதாயத்திற்கு கொழுக்கொம்பு போன்றது. சுமார் அறுபதாண்டுகளாக ஸ்வாமிகள் நமது சம்ப்ரதாயத்திற்குச் செய்துவரும் சேவை சொல்லொணாதது. இன்னும் பல்லாண்டு வாழ்ந்து பாரத நாட்டினருக்கு பகவத் விஷயங்களை ப்ரவசனஞ் செய்து நமது சநாதன தர்மத்தைக் காக்க வேண்டி டாக்டர்கள் விதித்தாற்போல் மூன்று மாதங்களென்ன, ஆறு மாதங்களாயினும் சரி, ஸ்வாமிகள் பரிபூர்ண ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவச்யமென அடியேனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம். அறுபதாண்டு களுக்கும் மேலான சேவைக்கு ஒரு ஆறுமாத ஓய்வாகிலும் வேண்டாமா? ஓய்வு வெடுத்துக்கொண்டு திருமேனியைப் பாங்காக காத்துக் கொள்ள வேண்டியது நமது தர்மத்தின் அவச்யம் என ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

தாஸன்

M. ஸுதர்சனரையங்கார்.

“ ஏதுக்கிதுவென் ? இதுவென் ? இதுவென்லே ? ”

“ PADUKA SAHASRA ”

(பாதுகாஸஹஸ்ரம்)

12-1-64 தேதியில் T. Nagar சாரநாவித்யாலய ஹாலில் திருப்பாவை ஸதஸ்ஸம் நடைபெற்ற விஷயமும், அப்போது அங்கு அடியேனும் விடை கொண்டு இருந்த விஷயமும் சென்ற ஸ்ரீராமாநுஜனில் (181ல்) விரிவாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றதல்லவா? அங்கு உபந்யாஸம் முடிந்து புறப்படும் போது ஒரு பெரியவர் வந்து ஒரு சிறு புத்தகத்தைக் கொடுத்து இதைக் கடைக்கித்தருளவேணும்' என்று சொல்லிப் போனார். அது 14 பக்கம் கொண்ட ஒரு சிறு புத்தகம். முகப்பு அட்டையும் அடுத்த முன்னுரையும் மட்டும் ஆங்கிலத்திலுள்ளது. மற்றது தமிழ்.

டைடல் (அட்டை) என்ன வென்றால்—ராஜகோபாலராகவாசாரியர் B.A. என்பவர் ஸ்ரீ D. T. தாதாசாரிய சிரோமணியின் உதவியையும், M. R. ராஜகோபாலயங்கார் M. A. அவர்களின் உதவியையும் கொண்டு சேகரித்த பாதுகாஸஹஸ்ரத் தொகுப்பு-என்பதாகவுள்ளது. உள்ளே யிருக்கும் வெள்ளை காகித டைடலில் ஸ்ரீமான் கோமடம் S. S. ஐயங்காரும் உதவி புரிந்தவர்களில் ஒருவரென்று கையெழுத்தால் எழுதப்பட்டுள்ளது. அடுத்துள்ள ஆங்கில Introduction ல் விஷய மென்ன வென்றால்,

ஸ்ரீ வேங்கடநாதர் உயர்ந்த வேதியர் குலத்தில் தூப்புல் என்ற கிராமத்தில் 1268-ம் ஆண்டு (சி. பி.) தோன்றினார். இவர் ஆழ்ந்த ஞானத்தினராய் தமிழிலும் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் பல க்ரந்தங்கள் ஸாதித்துள்ளார். பகவத் ராமாநுஜர் காட்டிய பக்தி மார்க்கத்தை உலகில் பரவச் செய்வதே இவருடைய முக்யமான பணி. இவர் 1369-ம் வருடம் பரமபதித்தார். தேசிகனுடைய கற்பனா ஸாமர்த்தியத்திற்கு இந்த பாதுகாஸஹஸ்ரம் முக்ய சான்று. ஸ்ரீரங்கநாத பாதுகையைப் பற்றிய 1008 சுலோக மடங்கிய இந்த க்ரந்தம் ஒரே இரவில் அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனரை விட கவனத்தில் தான் உயர்ந்தவர் என்பதை நிரூபிக்க எழுதப்பட்டது. அந்த அழகிய மணவாளப் பெருமாள் பதகமஸஹஸ்ரம் 300 சுலோகமே எழுத முடிந்தது. மஹான்கள் தேசிகனுக்கு ப்ரஹ்மரதம் ஸமர்ப்பித்து ஆசார்யராகக் கொண்டனர். இந்த க்ரந்தத்தில் பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தையே விஷயமாகப் புனைந்து 32 பத்ததிகள் உண்டு. அப்பைய தீக்ஷதர் ஓரடிக் கோலில் 1000 துளை துளைத்த ஸாமர்த்தியம் மிகஉயர்ந்தது என்று கொண்டாடும்படி அபூர்வமான பெருமை வாய்ந்தது இந்தக் க்ரந்தம்.—என்றுள்ளது.

பிறகு தமிழில் எழுதப்பட்டிருப்பதாவது, ஸ்ரீ பாதுகா ஸஹஸ்ர வ்ருத்தாந்தம்.

“இந்த வ்ருத்தாந்தம், குரு பரம்பரையில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது:—

முன்பு ஒரு காலத்தில் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நயினார் தம் திருத்தமையனார் சொல்லையும் கேளாமல் பொருமையின் மிகுதியிலே, ‘ஆசார்ய ஹ்ருதயம்’ என்று தாம் செய்த க்ரந்தத்தைக் காட்டி, “இது தான் பூர்வாசார்யர்களுடைய திருவுள்ளம். இதற்கு விரோதமாக நீர் செய்த க்ரந்தங்கள் எல்லாம் அப்ரமாணம். ப்ரமாணம் என்பீராகில், நம்மோடு வாதித்து ஸமாதானம் சொல்லும். இல்லாவிடில், கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹத்வாதி பிருதுகளை விட்டுவிடும்.” என்று கிரீப்பந்தித்தார். அதுகேட்டு கிகமாந்தாசார்யர் புன்சிரிப்புக்கொண்டு, “எந்தப் பிருது தேவரீர் திருவுள்ளத்திற்கு இசையவில்லையோ அதைத் தேவரீரே எடுத்து விடலாம், வாதிப்பதேன்?” என்று மறுத்து நிற்க, பேரருளாள ஜீயர் முதலானோரும், மற்றுமுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் நயினார் இஷ்டப்படி செய்து அவர் செருக்கை

அடக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, அப்படியே ஆகட்டுமென்று பெரியோர்கள் நியமனத்தை முக்யமாகக் கொண்டு, நயினரை நோக்கி, “தேவரீர் செய்த க்ரந்தத்தில் முக்யமான ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும்” என்ன, அவரும் “ஸ்வதந்திரான எம்பெருமான் தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலேயே பரம புருஷார்த்தம் ப்ரஸாதிக்கிறுனாகையால் சேதனனுக்குக் கர்த்தவ்யமான தொன்றுமில்லை; ஆனது பற்றி ப்ரபத்தி உபாயமாக மாட்டாது; இப்படியல்லாதபோது, 1. “வெறிதே அருள் செய்வார்”, 2. ‘இன்றென்னைப் பொருளாக்கி’ இத்யாதியான அருளிச் செயல்கள் விரோதிப்பதுமன்றி, சேதன ஸ்வரூபமான பாரதந்தர்யமும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்தர்ய காரணயாதிகளும் பாதிதமாகும்” என்று இவ்வர்த்தத்தை எடுத்து வெகுவாய் உபந்யஸித்து நின்றார். தேசிகர் இதைக் கேட்டு, ‘உபாய: ஸ்வப்ராப்தேருபநிஷததீத:’ என்கிற சுலோகத்தாலே இவ்வாக்கேஷங்களக் கெல்லாம் முறையே ஸமாதானம் சொல்லி, இவைகளுக்கு வேத சாஸ்திரங்களையும் அருளிச் செயல்களையும், ஆசார்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகளையும் வெகுவாய் எடுத்துக் காட்டியாயங்களையும் நிரூபித்தருளினார். இப்படி தேசிகர் பாக்க உபந்யஸித்ததைக் கேட்டு நயினர் ஸமாதானமடைந்து, மேல் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டாமல் தலையிறங்கி நிற்க, திருவோலக்கத்தோர் எல்லோரும் விசேஷார்த்தம் கேட்கப் பெற்றோம் என்று மனமகிழ்ந்து ப்ரதிபன்னராய் இருந்தார்கள். பிள்ளைலோகாசார்யரும் இப்படியோஜனா பேதமே யல்லது அர்த்த பேதமில்லையென்று உகந்தருளினார். அந்த அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நயினர் மறுபடியும் ஸாயங்காலமானவாறே அழகிய மணவாளன் திருவோலக்கத்தில் வந்து இன்று ராத்திரியில் ஆயிரம் ச்லோகம்பண்ணினவருக்கே கவிதார்க்கிக லிம்ஹம் என்கிற பிருது சொல்லக் கடவதென்று சொல்ல, அழகிய மணவாளனும் ஓர் அர்ச்சகரிடத்தில் ஆவேசித்து, இன்று ராத்திரியில் 1,000 சுலோகம் செய்தவரையே கவிதார்க்கிக லிம்ஹம் என்று சொல்லக் கடவது என்று நியமித்தருளினார். அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நயினர் ‘பத கமல ஸஹஸ்ரம்’ பண்ணுகிறோம் என்று சொல்லிப்போய் 300 ச்லோகம் பண்ணுவதற்குள்ளேயே பொழுந்து விடிந்தபடியினால் திகைத்து நின்றார். தேசிகர் ‘பாதுகா ஸஹஸ்ரம்’ விண்ணப்பம் செய்கிறேன் என்று திருமாளிகையில் எழுந்தருளி ப்ரதம யாமத்தில் நித்ய கைங்கர்யங்களைச் செய்தருளி, இரண்டாவது யாமத்தில் பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தைத் தலைக்கட்டி, மூன்றாம் யாமத்தில் திருக்கண் வளர்ந்தருளி, நான்காம் யாம முதல் ஜலமலவிஸர்ஜனதிகளைச் செய்து, அழகிய மணவாளனைத் திருவடி தொழுது திருவோலக்கத்தில் நிற்க, அங்குள்ளார் வெட்கத்தினால் வராமல் இருந்த நயினரையும் திருவோலக்கத்திற்கு வரவழைத்து நிறுத்தி 1,000 சுலோகங்களையும் விண்ணப்பம் செய்யும்படி இருவருக்கும் அருளப் பாடிட்டருள, தேசிகர் பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தை விண்ணப்பம் செய்தார். அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நயினர் ஆயிரம் தலைக் கட்டாமையாலே அதீதாமுகராய் இருக்க, பெருமாள் தேசிகருக்கு ‘கவிதார்க்கிக லிம்ஹம்’ என்று அருளிப் பாடிட்டருளி, வரிசைகளையும் ப்ரஸாதிக்க, தேசிகரும் வரிசைகளைப் பெற்று உள் மகிழ்ந்து, எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தத் துவக்கை நினைத்து நயினர் திருஉள்ளம் உகக்கும்படி,

“ஸூதே ஸூகர யுவதீ ஸூதசதமத்யந்த தூர்கம் ஜடிதி |
கரினீ சிராய ஸூதே ஸகல மஹிபால லாளிதம் களபம்” ||

என்று நைச்யானு ஸந்தானம் பண்ண, அதைக் கண்டு பெரியோர்களும் திருவுள்ளம் உகந்தருளினார்கள். தேசிகர் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தில் ஒருவரும் அஸூயையாலே கெடலாகாது என்று திருவுள்ளம் பற்றி,

“ஆபாதகுட மநபாயினி தர்சநேஸ்மிந்
ஆசா ஸநீய மபரம் ந விபகூஷ ஹேதோ: |

ஆபாத சாந்தி மதுராந் புனரஸ்மதீயாந்
அந்யோந்ய வைர ஜநநீ விஜஹாத்வஸூயா || ”
என்று விண்ணப்பம் செய்து ஸித்தாந்த பரவசனம் செய்து கொண்டிருந்தார்*

[இஃது கோமடம் ஸ்ரீ ஸ்ரீ நிவாஸ அய்யங்கார் ஸ்வாமியின் “ஸ்ரீ தேசிகனும்”
அவருடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளும்” என்கிற பிரசுரத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.]
என்றுள்ளது. அதன் கீழ்

* இதன் தொடர்ச்சியை கடைசியில் பார்க்கவும்
என்று துண்டுக் காசிடமொன்று ஒட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

அந்த கடைசிப் பக்கத்திலுள்ள தாவது;—“ஸ்ரீபாதுகா ஸஹஸ்ர வ்ருத்தாந்தம்”

* [3ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

ஆனாலும் பதகமல ஸஹஸ்ரம் என்னும் க்ரந்தம் காணப்படாமையாலும்,
கீழ் க்ரந்த ஸங்க்ரஹத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியே இது ஸ்வாமி அனுஸந்தித்
திருப்பதுடன் விரோதிக்கிறபடியினாலும் இது உசிதமல்ல. ஆகையினால் ஸ்ரீபாதுகா
ஸஹஸ்ரம் அருளிச்செய்யப்பட்ட விஷயத்தில் தத்வம் இருக்கும்படியென்ன வென்றால்-

இப்படி ஸ்வாமி ப்ரஸித்த வைபவத்துடன் எழுந்தருளியிருப்பதைக்கண்டு
ஸஹியாத சிலர் ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவரைத் தூண்டி, ஸ்வாமியினுடைய கவிதார்க்கிக
ஸீம்மம் என்கிற பிரகாரை ஆகேஷிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தார்கள். ஒரு நாள்
ஸாயங்காலம் ஸ்வாமி ஸ்ரீ ரங்கநாதனை மங்களா சாஸனம் செய்தருள ஸந்தித்
கெழுந்தருளிக் கொண்டிருக்கும்போது அந்த ஸ்ரீ வைணவர் ஸ்வாமியை வழிமறித்
துத் தன்னுடன் வாதம் செய்ய வேண்டும் என்று நிர்ப்பந்தித்தார். ஸ்வாமி “நாம்
ஸித்தாந்த ஸ்தாபனார்த்தம் ஏதோ ப்ரதிவாதிகளை நிரஸித்தோமத்தனை போக்கி
ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடன் வாதம் செய்ய ஒருக்காலும் ஸம்மதியோம்” என்று பதில்
சொல்லிக்கொண்டே இருவரும் ஸந்திதிக்குள் சென்றார்கள். இது இப்படி நிற்க,
எம்பெருமான் “ஆழ்வார் நம்முடைய திருக்கல்யாண குணங்களை ப்ரதிபாதிக்கின்
றதாய்ப் பாடிய திருவாய்மொழிக்கு ப்ரதிபுபகாரமாய் ஆழ்வார் விஷயமாய் ஒன்றும்
செய்திலோமே? நாம் நேரில் ஆழ்வாரை ஸ்தோத்ரம் செய்ய முடியாதே? இதற்கு
என் செய்வது” என்று ஸதா யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். இப்போது இவர்
களுடைய ஸம்வாதத்தைக் கேட்டருளி, இதுவும் ஒரு விதி வாய்த்தது என்று ஸந்தோ
ஷம் அடைந்து தம்முடைய ஸாக்ஷாத் அவதாரமான ஸ்வாமியைக்கொண்டே
ஆழ்வார் திருக்கல்யாண குணங்களை ப்ரதிபாதிக்கும் ஒரு ஸ்தோத்ரம் செய்யவேண்
டும் என்று ஸங்கல்பித்து, ஸ்வாமிக்கு அன்று ஸ்ரீ சடாரி மரியாதை நடக்குங்
காலத்தில் அதில் அனுப்ரவேசித்து, அர்ச்சகர் வழக்கம்போல் ஸ்ரீ சடாரியை மற்ற
வர்களுக்கு ஸாதிப்பதற்காக எடுக்க, அது எடுக்க வராமல் நிற்க, அவர் கொஞ்சம்
யோசிக்க, “நம் விஷயமாய் ஆயிரம் சுலோகம் செய்தருளும்” என்று எம்பெருமா
னுடைய நியமனமாகிறது என்று ஸ்வாமியிடம் விண்ணப்பம் செய்ய, ஸ்வாமியும்
“தந்யோஸ்மி” என்று இந்த நியமனத்தை சிரஸாவஹித்து அன்றிரவிலேயே
ஆழ்வாருடைய விஷயமாயும், அவர் ஸாக்ஷாத்கரித்தருளின த்ரமிட வேதமாகிற
திருவாய்மொழியின் விஷயமாகவும் ஆயிரம் சுலோகங்கள் அடங்கிய ஸ்ரீ பாதுகா
ஸஹஸ்ரம் என்னும் ஸ்தோத்திரத்தை அருளிச் செய்து அதை மறுநாள் பெரிய
பெருமாள் திருமுன்பே விண்ணப்பம் செய்தருளினார்.”

ஆகஇவ்வளவோடு இச்சிறு புத்தகம் முடிக்கப்பட்டு விட்டது. இடையில் ஏழுட்டு
பக்கங்களில் பாதுகாஸஹஸ்ர ச்லோகங்கள் சில உரையுடன் எடுத்தாளப்பட்டிருக்
கின்றன. கடைசிப் பக்கமாக நாமெடுத்துக் காட்டியுள்ள விஷயங்கொண்ட துண்டு
காசிடம் எல்லாப் புத்தகங்களிலும் ஒட்டப்படவில்லை யென்றும் சிலர்க்குமட்டும்

ஒட்டிக் கொடுக்கப்பட்டதென்றும் உண்மை தெரியவந்தது. இந்த க்ருத்ரிம நாடகத்தினால் இவர்கள் ஸாதிக்க நினைப்பது என்னே அறியோம். இவர்கள் ஆரம்பத்தில் எழுதிய பாதுகா ஸஹஸ்ர விருத்தாந்தம் தவறு என்று தங்களுக்குத் தெரிய வந்ததாகக் கடைசிப் பக்கத்தில் காட்டிக்கொள்வதாக பாவனை. தவறு என்று கிரஹித்தவுடனே இவர்கள் செய்யவேண்டிய காரியமென்ன? தாங்கள் அச்சிட்ட சிறுபுத்தகத்தைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டு வாளாகிடப்பதுதவிர வேறுகாரியமுண்டோ?

இந்த விஷய சேஷ்டையைப்பற்றி நாம் நம்முடைய முப்பதாவது வயதிலிருந்து வடமொழி தென்மொழி நூல்கள் பல எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறோம். நமது நண்பரும், கூடியமட்டில் ருஜு மார்க்கத்திற் செல்லவேணு மென்னும் விருப்பமுடைய வருமான ஸ்ரீ உவே. உப்பிலியப்பன் ஸன்னிதி நவரீதம் ஸ்ரீ ராமதேசிகாசாரியர் நம்முடைய விசிதங்களை ஆராய்ந்து எழுதியிருப்பவை உலகம் பரவியுள்ளன. அதைப் பற்றி நம்முடைய தேசிக சரித்திரத்தில் நாமெழுதியுள்ளவற்றை இங்கும் எடுத்துக் காட்டுவோம். “ஸமீபத்தில் அவர் பதிப்பித்து வெளியிட்ட ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸார மூலப் பதிப்பில் “ஸ்ரீ தேசிக சரித்திரம் பல்வேறு பதிப்புகளில் வெளிவந்துள்ளது. அவற்றில் கிகழ்ச்சிமுறை, நடந்த இடம், காலம் முதலியவற்றில் சிறிது வேறுபாடு காணப்படுவது உண்மையே” என்று உள்ளபடியெழுதி வெளியிட்டுள்ளார். “வேறுபாடு காணப்படுகிறது” என்றெழுதாமல் “வேறுபாடு காணப்படுவது உண்மையே” என்றெழுதியிருப்பதை கிருபகர்கள் விமர்சிக்கவேணும். எதனால் அவர் அப்படியெழுத நேர்ந்ததென்றால், அவர் 1944-ஆம் வருஷத்தில் வெளியிட்ட தேசிகப் பிரபந்தவுரையில் ஒரு அட்வகேட் தேசிக சரித்திரமெழுதுகிற வியாஜு மாகப் பூருவாசாரியர்களை தாஷித்திருந்தது காரணமாகவே விவாத நூல்கள் வளரத் தொடங்கினவென்பதை நாம் பலகால் பிரசரித்திருக்கிறோம். உண்மையில் அந்த அதர்க்கணச் செய்தான் விவாத வளர்ச்சிக்குக் காரணம். மேலே குறித்த நவரீதம் நண்பர் இதை நன்கு தெரிந்துகொண்டதனால் உண்மையை இசைந்துகொள்வதுதான் உரியதென்று கொண்டு அங்ஙனம் எழுதினார். அவ்வளவேயுமன்றிக்கே, மேலே சரித்திரத்தில் பாதுகாஸஹஸ்ர மவதரித்ததைப் பற்றி யெழுதுகையில் நவீனர்களின் கற்பனைக் கதைகளையும் அட்வகேட் கற்பனைக் கதையையும் அறவே யொழித்து, நாம் பலகால் தெரிவித்திருந்த உண்மையைத் தழுவி உள்ளவாறெழுதியுள்ளார். அவரும் ஸெங்கேதபீதியினால் சில விஷயங்களை மட்டும் மாறுபாடாக எழுதியிருந்தாலும் பெரும்பாலும் பிராமானிக வழியில் சென்றிருக்கிறார்.” என்றெழுதி வெளியிட்டிருக்கிறோம்.

தற்காலம் வெளிவந்துள்ள சிறு புத்தகத்தில் ஸ்ரீ D. T. தாதாசாரிய சிரோமணி ஏதோ உதவிபுரிந்ததாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றதல்லவா? அந்த தாதாசாரியர் பாதுகாஸஹஸ்ரவுரை யெழுத ஆரம்பித்தபோது நமது அம்ருதஹரீயின் மூலமாக வெளிவந்திருக்கும் நூலில் ஏகதேசம் இங்கெடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

“ஸ்வாமி தேசிகனருளிச் செய்த பாதுகாஸஹஸ்ரத்திற்கு ஆச்சரியமான தமிழரை வெளிவரப்போகிறதென்று நெடு நாளாகப் பத்ரிகைகளில் விளம்பரம் வாசித்து வந்தோம். மிகுந்த ஆவலோடும் எதிர்பார்த்திருந்தோம். சில ஏடுகள் கொண்ட முதல் ஸஞ்சிகையை இன்று வரவேற்றுக் காணப் பெற்றோம். மிகச் சிறந்த காகிதத்தில் வெகு ஸுந்தரமான விபியில் அச்சிடப்பட்டு வருகிற தென்பதற்கு மிக மகிழ்கிறோம். உண்மையில், தேசிகனுடைய திவ்யக்ரந்தங்களுள் பாதுகாஸஹஸ்ரம் அத்விதீயமான தென்பது யாவரு மிசைந்த விஷயம். இப்படிப்பட்ட ஸர்வோத்தமமான தொரு க்ரந்தத்திற்கு ஏற்கெனவே வடமொழியிலும் தென் மொழியிலும் அழகிய வியாக்கியானங்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. அவற்றில் அக்ருப்பியுண்டாகிப் புதிதாக வுரை யெழுத விரும்புதல் அயுத்தமாகாது. அங்ஙனம் புதியவுரை யெழுதப்புகுமவர் எப்படிப்பட்டவரா யிருக்க வேண்டுமென்றால், தேசிக

னிடத்தில் உண்மையான பக்தியோடு கூடியவராயும், தேசிக திவ்யஸூக்திகளில் ஹார்தமான ப்ராவண்யமுடையவராகவும் அவற்றில் பரீபூர்ணமானப்ரவேசமுடையவராயும், ஆசார்ய பரம்பரையிற் படிந்து ருஜுவான அர்த்தங்களைக் கேட்டவராயும் இருத்தல் வேண்டும். அன்னவரெழுது முரையினால் தான் பேரின்ப வெள்ளம் பெருகும். மேலே காட்டிய விசேஷணங்களுக்கு ப்ரதிகோடியான தன்மைகள் அமைந்த வொரு வ்யக்தியைக் கொண்டு இவ்வரை எழுதுவிக்கப்படுகின்ற தென்பதை விளம்பரத்தில் கண்டபோதே இது நிரர்த்தகமான ப்ரயாஸம்' என்று பலரும் வருந்திப் பேச நேர்ந்தது. அந்தப் பேச்சு இப்போது திண்ணமாய் விட்டது. ப்ரயாஸம் நிஷ்ப்ரயோஜநமென்பது மட்டுமல்ல; விபரீத ப்ரயோஜநமாகிறது.”

“ஒரு சிறந்த நூலுக்கு வியாக்கியானமியற்றப் புகுந்தால் இந்நூல் எதற்காக அவதரித்தது? எங்ஙனே யவதரித்தது? இதன் பெருமை எப்படிப்பட்டது—இத்யாதிகளை ஸம்க்ஷேபமாகவாவது காட்டி அவதாரிகை யெழுத வேண்டும். அவதாரிகையில்லாத வியாக்யானம் எங்கும் கண்டதில்லை. இவ்வரையில் அவதாரிகை யென்பது எள்ளளவும் கிடையாது. தொடங்கும்போதே ச்லோகமும் பதவுரையுமே யுள்ளது. இந்த பாதுகாஸஹஸ்ரத்திற்கு ஏற்கெனவே வியாக்யானம் செய்துள்ளவர்களும், ப்ராமாணிகர்களாய் தேசிக சரித்திர மெழுதினவர்களும் இந்த ஸஹஸ்ரம் அவதரித்ததைப் பற்றி ப்ராமாணிகமான அவதாரிகை எழுதியிருக்கிறார்கள்; அதற்கு நேர் விபரீதமான கட்டுக்கதையை நவீனர்கள் எழுதிப் பரிபவமடைந்தொழிந்ததனால் அந்த கட்டுக்கதையை அவதாரிகையாகத் தாமும் எழுதி வைக்க இஷ்டப்படாமை யாலும், பூர்வ வ்யாக்யாதாக்கள் எழுதின ப்ராமாணிகமான அவதாரிகையை இவர் தாமும் எழுதி வைத்தால் அது ஸபூத்தய ஸங்கேத விருத்தமாகுமாதலாலும் ஒரு விதமான அவதாரிகையும் எழுதாமலே போவது நலமென்று கருதி (இவ்வரைகாரர்) அவதாரிகை யெழுதும் பணியில் கைவைத்திலர் போலும் என்று நினைப்பதற்கு இடமில்லை. ஏனென்றால், அந்த அஸம்பத்த கதையை இவ்வரைகாரர் ஆரம்பத்தில் எழுதவில்லையே யொழிய ஏழாவது ச்லோகம், எட்டாவது ச்லோகம் இவற்றின் உரையில் விரிவாகவே யெழுதியுள்ளார். ‘இடையில் ஒரு மூலையில் எழுதியிருப்பதையார் பார்க்கப் போகிறார்!’ என்று எண்ணினர் போலும். இதைப் பற்றி விசதமாக விளம்புவோம்.”

“பாதுகாஸஹஸ்ரத்தின் அவதாரத்தைப்பற்றி—“தேசிகனிடம் பெருமை கொண்டவருள் ஒருவரான அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் இவருடன் போட்டியிட்டதின் பலகை ஸ்வாமியிடமிருந்து ஸ்ரீபாதுகாஸஹஸ்ரமென்ற க்ரந்தம் தோன்றியது” என்று. இஃது இருளும் மருளும் வடிவெடுத்த வார்த்தை. அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரென்பவர் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய திருத்தம்பியார்; வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளையின் திருக்குமாரர். ஆசார்ய ஹ்ருதயம், அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம், திருப்பாவையாறியிரப்படி முதலான திவ்ய க்ரந்தங்களை யருளிச் செய்தவர். இவர் தேசிகனோடு போட்டியிட்டாரென்று நெஞ்சால் நினைப்பதும் மஹாபசாரம். பரமஸாத்விக்கப்ரகருதிகளென்று தங்களுடைய திவ்ய க்ரந்தங்களினால் வெளியிட்டுக் கொண்டு, பகவத் குணநுபகவைக நிஷ்ணாதர்களாயிருந்த மஹாசார்யர்களை வலுவில் பிடித்திழுத்து நிந்திப்பது நீதிநெறி நிற்பார் பணியன்று. அட்வகேட் கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர்கள் பலர் பாதுகாஸஹஸ்ரம் அவதரித்த காரணத்தை யெழுதியுள்ளார்கள். ஒருவர் எழுதின ரீதியைப் பின்பற்றி மற்றொருவர் எழுதுவதென்பது அடியோடு கிடையாது. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவிதமாக எழுதிவைத்திருக்கிற படியைப் பார்க்கவேணும். இவ்விஷயத்தில் ப்ராசீனர்கள் எவ்விதமாக எழுதியிருக்கிறார்களென்பதையும் பார்க்கவேணும். இவர்கள் தங்களைத் தாங்களே பரஸ்பரம் கண்டித்துக் கொள்ளுகிறார்களென்பதே நன்கு தேறுகிறது. பாம்பே நிர்ணயஸாகர காவ்யமாலை ஸ்ரீஸில் வியாக்கியானத்தோடு பதிப்பிக்கப்பட்ட பாதுகா ஸஹஸ்ரத்

திற்கு—காஞ்சீபுரம் சாமா திருமலை தாதாசாரியர் சேர்த்திருக்கிற பூயிகையில் வாதி கேஸரி யென்பவர் தாம் பெற்றிருந்த வாதிக்கேஸரி விருது காரணமாக செருக்கிலும் மருந்தில்லாத வியாதியான அஸூயையினாலும் கவித்வ விஷயத்தில் போட்டியிட்ட தலை பாதுகாஸஹஸ்ரம் தோன்றியதென்று எழுதியுள்ளார். வாதிக்கேஸரி யென்பவர் பிள்ளை லோகாசாரியர் திருத் தம்பியாரான அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனரால்—அவர் உத்தமர்சரயி. அழகிய மணவாளச் சீயரென்னுமிவர் திருவாய் மொழிக்குப் பன்னீராயிரவுரை, தத்வதீப தீப ப்ரகாசம் முதலிய நூல்களை யிட்டவர். அவர் தேசிகனைவிட பதினேழு வயது பெரியாரென்று தெரிய வருகிறது. அவரோடுண்டான ஸ்பர்த்தையினால் பாதுகா ஸஹஸ்ரம் தோன்றியதாக அந்தத் திருமலை தாதாசாரிய ரெழுதினர். ந்யாய பரிசுத்திக்கு பூயிகை யெழுதின திருவடிந் திரபுரம் சதாவதானி ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரும் அதைப்பார்த்து அப்படியே யெழுதி வைத்தார். அட்வகேட் ஐயங்கார் அவ்வாசிரியரை விட்டு அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனர் தாம் ஸ்பர்த்தையிட்டதாக எழுதினர். இவரைப் பார்த்து D. T. முதலான மற்றையோர்களும் இப்படியே எழுதி வருகிறார்கள். நவீனச் சண்டைகளில் தலையிடாத முன்னோர்கள் எவ்விதமாக எழுதியுள்ளார்களென்று பார்க்கவேணும். ப்ராமானிகமென்று பலகால் விவரிக்கப்பட்ட ஆசார்ய சம்புவில் பாதுகா ஸஹஸ்ரம் யாருக்காகப் பணித்தாரென்பதை உள்ளபடி சொல்லியிருக்கிறார். நவீன கல்பிதமான வைபவ ப்ரகாசிகையிலும் (ச்லோ. 114) * ஸம்ப்ரார்த்திதஸ் ஸம்ஸதி ஸூரிவாயை: பாதாவநீம் ரங்கபதேர் நிசாயாம் * என்று வித்வான்களின் வேண்டுகோளுக் கிணங்கிப் பாதுகா ஸஹஸ்ர மருளிச் செய்தாரென்று சொல்லிற்றே யொழிய வேறில்லை.”

“யாரோவொரு ஆசு கவி வந்து ஸ்பர்த்தையிட்டதன் பலனாகப் பாதுகாஸஹஸ்ரம் தோன்றிற்றென்றார் ஆசார்ய சம்பூகாரர். ஸத்துக்களின் ப்ரார்த்தனையினால் தோன்றிற்றென்றார் வைபவ ப்ரகாசிகாகாரர். ஸ்ரீவரவரமுநி ஸம்ப்ரதாயத்தி விருந்து மாறுபட்டு தேசிக ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு வந்து சேர்ந்ததாகப் பிறரால் எழுதப் பெற்ற பாரத்வாஜ ஸ்ரீநிவாஸாசார்யரென்பவர் பாதுகாஸஹஸ்ரத்திற்கு வ்யாக் க்யான கர்த்தா; அவர் எவ்விதமாக எழுதி வைத்திருக்கிறாரென்னில்; அந்த வியாக் கியான ஆரம்பத்தில் *ரங்நாஸ்தானரஸிகபரிஷதேரணாப்ராய் சூரீ: பாடாவந்யா: ஸுதிமகூத யோ யஸ்ஸஹ்ஸேந பதீ: * என்கிற ச்லோகத்தை முன்னமெழுதிவிட்டு உடனே வசனமாக “*श्रीमान् वेङ्कटनाथो गुरुर्भगवतो रङ्गनाथस्य दिव्यास्थानरसिकैर्भागवतैरभ्यनुज्ञातपादुकास्तुतिः पादुकासहस्रं नाम काव्यं प्रणिनाय*” என்றெழுதியுள்ளார். ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்த ரஸிகர்கள் ப்ரேரணை பண்ண அதன்மேல் பாதுகாஸஹஸ்ர மருளிச்செய்ததாக ச்லோகத்திலுள்ளது; அந்த ரஸிகர்களின் அநுஜ்ஞையைக் கொண்டு அது அருளிச்செய்ததாக கத்யத்திலுள்ளது. ப்ரே ரணையும் அநுஜ்ஞையும் பர்யாயமன்று. ஒரு காரியத்தில் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்வது ப்ரேரணை. ஸ்வயம் ப்ரவ்ருத்தரானவரை அநுமோதிப்பது அநுஜ்ஞை. இது ஸம்ஸ்க்ருதஜ்ஞர்களின் கோஷ்டியில் நிர்விவாதமான விஷயம். இதை எப்படி யாவது பொருந்தவிட்டுக் கொள்வோம். ப்ரயாஸமொன்றுமில்லை. யாரும் போட்டி யிட்டது கிடையாதென்றும், தேசிகன் தாமே தமது கைக்கரியமாகப் பாதுகா ஸஹஸ்ரமியற்றியிருளத் தொடங்கினார்; அதை மஹான்கள் ஆமோதித்தார்கள்— என்றும் இவ்வளவே தத்துவமாய் முடியும். இது தேசிகனுடைய ஸொந்த ஸ்ரீஸூக்திக்கும் பொருந்தும்; (அதாவது) பாதுகாஸஹஸ்ரத்தினுள்ளேயே நாதபத்தியில் (41) * प्रख्यातानां परिषदि सतां कारयित्वा प्रतिज्ञाम् * என்றொரு ச்லோகமுள்ளது. இதனால் தேசிகன் தாமே ப்ரஸித்தர்களான ஸத்துக்களின் முன்னிலையில் ஆயிரம் ச்லோகம்

செய்வதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்து இந்த ஸ்துதியை இயற்றினதாக ஸ்பஷ்டமாகிறது. இவ்விடத்து வியாக்கியானத்திலாவது முன்னோர்கள் ஏதாவது எழுதியிருக்க வேண்டுமே, ஐதிஹ்யமிருந்தால் எழுதாது விட்டிருப்பார்களோ? எந்த விதத்திலாவது மஹாசார்யர்களைப் பிடித்திழுத்து அவர்களுக்கு ஓர் அவத்யம் இட்டு வைக்கவேணும் என்கிற கடு நினைவுதான் இந்த கோஷ்டியார்களுக்குள்ளது. அன்னவர்களில் தலைநின்றவர் அட்வகேட் ஐயங்கார் என்றும், இவர்க்குத் தாளம் போடுகிறவர் D. T. ஐயங்காரென்றும் தெரிகிறது.”

“இவர்களுடைய கோஷ்டியில் நெடுநாளாகவே ஒரு பழக்கமுள்ளது; (அதாவது) இப்படி அஸம்பத்தமான கதைகளைக் கைபோனபடி யெழுதிவைப்பது; அது ஸர்வாத் மநா அஸங்கதமென்று நிபுண நிரூபணம் வெளிவந்தால் வாய்திறவாமல் வாளா கிடப்பது; மற்றொரு காலத்தில் வேறொருவர் அந்த அஸம்பத்த கதையையே பிரசுரம் செய்யத் தொடங்குவது, புநர் முத்ரணம் பண்ணுவது; சில பாமரர்களாவது வஞ்சிக்கப்பட்டு இதையே பரமார்த்தமென்று கொள்ளட்டுமே யென்று கருதுவதுஇப்படியாக இந்த கோஷ்டியார் பழகிவருகிறார்கள். இதெல்லாம் இவர்கள் தேசிகனோடு புதியவுறவு கொண்டாடத் தொடங்கின காலத்திலிருந்தே தோன்றிய தடுமாற்றங்களென்று திண்ணமாகவெண்ணுவார் தீர்க்கதரிசிகள்.”

முக்கியமாக ஒரு வார்த்தை. உபபத்திகளோடு கூடிய ப்ராமாணிகார்த்தங்களை எவ்வளவு காட்டினாலும் அந்தர்களாகவே யிருந்துவிட்டுத் தங்கள் திரளில் கற்பனை செய்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிற தப்புக் கதைகளையே மாறி மாறி யெழுதி வெளியிட்டுக்கொண்டு பரிபவங்களையும் அப்போதைக்கப்போது புதுப்பித்துக்கொள்ளும் மிவர்கள் இவ்வுலகுக்கு ஒருவாறு மஹோபகாரகர்களே யென்னத் தட்டில்லை.

நிகமபரிமலம். ஹரிதீநதீலகம். தத்வவ்யாக்க்யா. தேசிகன் ஸாதித்தருளின திவ்யக்ரந்தங்களுக்கு அட்டவணை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது இச்சிறுநூலில். நிகமபரிமலத்தின் உண்மையைப்பற்றிப் பலகாலும் எழுதியாயிற்று. உண்மையில் அந்தக்ரந்தம் ஸ்வாமி ஸாதித்ததாக இருந்தால் அது பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச் செய்த இருபத்துநாலாயிரப்படிக்கு விவரணமாகவே அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்குமென்பதில் ஐயுறவேண்டா. ஸ்வாமியின் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளியும், த்ரமிடோபநிஷத்ஸாரமும் 24000 படியையே அடியொற்றி யருளிச்செய்யப்பட்டுள்ள தென்பதைப் பலநூல்களில் நாம் ஸுஸ்பஷ்டமாக விவரித்திருக்கிறோமாதலால் வேறு விதமாக அந்தக்ரந்தம் அவதரிக்க வழியேயில்லை. ஹரிதீந தீலகம் ஒரு நவீந பண்டிதர் இயற்றியதென்று திருக்குடந்தை வித்வான்கள் பண்டே ஸப்ரமாணமாக நிரூபித்து வெளியிட்டிருப்பதை இனியாகிலும் இவர்கள் விசாரித்து உணருதல் நன்று. தத்வ வ்யாக்க்யா என்றொருக்ரந்தம் ஸ்வாமி ஸாதித்ததாக இந்த சதாப்தியில் இதம் ப்ரதமமாக வெளிவருகிறது. ‘தத்வவ்யாக்க்யா’ என்று நாமெழுதியிருந்ததை (S. S.) ஸம்ஸ்க்ருதஜ்ஞாநஹீநதையாலே மருண்டு இப்படி வெளியிட்டிருக்கவுங் கூடும். கோமடமையங்காருடைய திருப்பணி போலும். கீம்க்ருஹேஸ்துதியை இந்தப் பட்டியில் விட்டிட்ட காரணமென்கே அறியோம்.

ஸமஸ்யா ஸஹஸ்ரீ.

மேலே குறித்த பட்டியில் ‘ஸமஸ்யா ஸஹஸ்ரீ’ என்றொருக்ரந்தம் தேசிகன் ஸாதித்ததாகக் குறித்திருப்பதைக் கண்டு விலவறச் சிரித்திட்டோம். திருவயிந்திர புரத்திலிருந்த சேட்லாரையங்காரென்பவர் இப்படியெல்லாம் அஸம்பத்தமாகவெழுதி வெளியிட்டு அநுதாபக்கடிதத்தோடே முடிந்தசெய்தி ஜகத்ப்ரஸித்தம். அதெல்லாம் இப்போது புதுப்பிக்கப்படுகிறது போலும். ஸ்வாமி தேசிகன் ஸ்தோத்ர

பாவ்யத்தின் முடிவில் தம்மைப்பற்றி யிட்டருளின வொரு ச்லோகத்தில் "அகணி ஸதஸி ஸத்பிர் யஸ் ஸமஸ்யா ஸஹஸ்ரீ கவி கதக ம்ருகேந்த்ரஸ் ஸர்வ தந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஃ" என்று ஸாதித்திருக்கிறார். ஸதஸ்ஸில் வித்வான்கள் தம்மை ஸமஸ்யாஸஹஸ்ரீ யென்று புகழ்ந்ததாக இதில் தெரிவிக்கப்பட்டது. "யஸ்ய ஷஷ்டி சதுர்த்தீஸ்யாத் விஹஸ்ய ச விஹாய ச, அஹம் கதம் த்விதீயா ஸ்யாத்" என்ற தற்கு லக்ஷ்யபூதராயிருந்த அந்த சேட்லூரையங்கார் ஸமஸ்யாஸஹஸ்ரீயென்று ஒரு க்ரந்தம் தேசிகனருளிச்செய்ததாக எழுதி வைத்திட்டார். அந்தோ! அறைகுறை ஞானம் படுத்தின பாடிது. இது இனிப்பரத்யயாந்தமான பும்லிங்க சப்தம். தேசிக னுக்கு விசேஷணமாக அந்வயிப்பது. இது க்ரந்தத்தின் பெயராக இருந்தால் பாதுகாஸஹஸ்ரம், லக்ஷ்யஸஹஸ்ரம் என்றூப்போலேயிருக்கும்த்தனை. வடமொழி வாஸநை யறியாதார்க்கு இதை நாம் உரைப்பது ஸத்யம் லஜ்ஜாஸ்பதம்.

உபாயஸ் ஸ்வப்ராப்தேருபநீஷததீதஸ் ஸ பகவான் = பிள்ளை லோகாசாரியர் தடுத்தும் கேளாமல் அழகியமணவாளப் பெருமாள்நாயனார் தேசிகனோடு சண்டை யிட்டாரென்றெழுதிய ககநாரவிந்த கதையில், தேசிகன் * உபாயஸ் ஸ்வப்ராப்தே ரித்யாதியான ரஹஸ்யத்ரய ஸாரச்ச்லோகத்தை உபந்யஸித்து வெற்றிபெற்று நாய னாரை வாய்மாளப் பண்ணிவிட்டதாக எழுதப்படுகிறது. தேசிகன் ஸ்ரீவசநபூஷ ணத்தையும் ஆசார்யஹ்ருதயத்தையும் அநவரதம் சிந்தனைசெய்து அவற்றின் ஸாராம்ருதமாக அருளிச்செய்த ச்லோகமிது. மேலெடுத்த ச்லோகத்தின் கடைசிப் பாதம் "நீதநம் த்நாரபி ஸ்வயமகில நீர்மாண நீபுணஃ" என்பது. "நிதநம் த்வாதி காரணம்" என்று அமரம். "சேதநப்ரவ்ருத்திகளுக்கெல்லாம் மூலகாரணம் ஸர்வேச் வரனேதான்" என்று வெட்டொன்று துண்டிரண்டாக முடித்திட்டார் தேசிகன். "ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிமுகத்தாலே பண்ணின க்ருஷ்பலம்" என்கிற பிள்ளை லோகாசார்யருடைய ஸ்ரீஸூக்தியையும், "வரவாறில்லை வெறியே யென்றறுதி யிட்டபின் வாழ்முதலென்கிற ஸூக்ருத மொழியக் கற்பிக்கலாவதில்லை" என்கிற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தியையும் பிண்டுகரித்து அவதரித்ததன்றே * உபாயஸ் ஸ்வப்ராப்தேரித்யாதி தேசிக திவ்யஸூக்தி. கிம்பஹுநா? தேசிக ஸ்ரீஸூக்திகள் பெரும்பாலும் நம்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளை பிள்ளைலோகாசார்யர் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் ஆகிற இப்பரமாசாரியர்களின் திவ்யஸூக்திகளையே ஜீவாதுவாகக் கொண்டு அவதரித்தவை என்பதை நேசிகஹ்ருதயமென்கிற க்ரந்தத் தில் பரக்க நிரூபித்திருக்கிறோம். அதை உலகம் பார்த்தேயிருக்கின்றது. பாராத வர்கள் நமக்கெழுதிப் பெற்றுப் பார்த்துத் தெரியக் கடவர்கள். ... *

நமது இந்த வியாஸத்தின் தலையிலே *ஏதுக்கிதுவென் இதுவென் இதுவென்னோ* என்று நாம் மகுடமிட்டிருக்கிறோம். அதைப் பற்றிச் சிறிது கேளீர்;—

திருமங்கையாழ்வாருடைய பெரிய திருமொழியில் (10-8.) *காதில் கடிப்பீட்டு* என்கிற பதிகம் * அல்லிக் கமலக் கண்ணனான கண்ணபெருமானை நோக்கி ஓர் ஆய்ச்சி ஊடல் திறத்துப் பேசின பாசுரமாகப் பணித்தருளப்பட்டது. பாட்டுத் தோறும் "ஏதுக்கீது வென் இதுவென் இதுவென்னோ!" என்பது ஆச்சரியமான வார்த்தை. நம்பெருமாள் ஸன்னிதியில் பகற்பத்து சாத்து முறையினன்று அரையர் கள் இத் திருமொழி ஸேவிக்கும் போது, அதிலும் ஈற்றடி ஸேவிக்கும் போது கேட்கக் காதாயிரம் வேண்டியிருக்கும். அடியேனுடைய திவ்யார்த்த தீபிகை யுரையில் 35 ஆண்டுகட்கு முன்பு இவ்விடத்தெழுதியுள்ள முடிவு பகுதியை மட்டும் இங்கெடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். (அது வருமாறு:)—

"இவன்தான் கால தாமதஞ் செய்து வந்தான் ஆகையாலே * த்ருடி யுகாயதே த்வாம் அபச்யதாம்* என்றும் * ஒரு பகலாயிர முழியாலே* என்றும் சொல்லும்படியாக விருக்கிற, அவ்வாய்ச்சி ஆதரித்து முகங் கொடுத்து வார்த்தை

சொல்ல மாட்டிற்றிலன் ; அதுவே ஹேதுவாக இவனும் விரைந்து செல்ல மாட்டாதே கதவின் புறமே கவிழ்தலையிட்டு நிற்க வேண்டியவனாயினன் ; அந்த நிலைமையைக் கண்டு ஆய்ச்சி “போது மறித்துப் புறமே வந்து நின்றீர் ஏதுக்கிதுவென் இதுவென் இதுவென்னோ” ? என்கிறாள், ‘காதில் கடிப்பு இட்டுக் கொண்டு வர வேண்டுகையாலும், அரையில் கலங்க முடுத்துக் கொண்டு வர வேண்டுகையாலும், நல்ல தண்ணந்தழாய் அணிந்து கொண்டு வர வேண்டுகையாலும் இவற்றுக்காகத் தாமதம் ஆயிற்றே யன்றி உன்னை யொழிய வேறொருத்தியிடத்தே போயிருந்தேயுத்தாமதித்து வந்தேனல்லேன்’ என்று கண்ணபிரான் ஸூசிப்பிக்க, இதுவென் ? இதுவென் ? இதுவென் ? என்கிறாள் ; அதாவது—[இதுவென் ?] வெறுங்காதே பரம போக்யமாயிருக்கக் காதிலே கடிப் பிடுவானேன் ? [இதுவென் ?] பூணித் தொழுவினிற் புக்குப் புழுதியினைந்த பொன்மேனியைக் காணப் பெரிதும் உகப்பார் நாங்களாயிருக்கக் கலங்க முடுத்து அத்திருமேனி யழகை மறைப்பானேன் ? [இதுவென் ?] ‘ஸர்வகந்தை’ என்கிற படியே திருமேனி தானே பரிமள ப்ரசரமாயிருக்கத் திருத்தழாய்ப் பரிமளம் ஏறிடுவானேன் ? இருந்தபடியே உகக்கிற எங்களுக்காக அலங்கரித்து வர வேணுமோ ? என்கை. [ஏதுக்கீது ?] கொடும் பசி வேலையிற் கிடையாத சோறு ஏதுக்கு ? உம் மழகை நீரே கண்டு கொண்டு உம்முடம்பையும் நீரே தொட்டுக் கொண்டு நீரே மோந்து கொண்டு நீரே கட்டிக் கொண்டு நீரே மகிழ்ந்திரும் ; எங்களுக்கு ஏதுக்கு ? வேண்டா வேண்டாவென்று கதவடைக்கின்றாள் போலும்.” [இது எமது திவ்யார்த்த தீபிகையின் ஒரு பகுதி.] இவ்வளவு இன்சுவைப் பொருள் கொண்ட சொல்தொடரை இந்த வியாஸத்தின் தலையிலேயிட்ட நாம் இந்தப் பொருள்களை விவகசித்தா ? அல்ல. இங்கு நாம் விவகசித்த பொருள்களைக் கேளீர்.

[ஏதுக்கீது ?] பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தின் அவதாரத்தைப் பற்றித் தவறான ஐதீஹ்யத்தை யெழுதி முப்பது ஸம்வத்ஸரமாக பங்கப்பட்டும் மீண்டுரிப்போது எதற்காக இந்தப் ப்ரவ்ருத்தி ? [இதுவென் ?] தேசிகனுக்குப் பெருமை ஸாதிக்கவேணுமென்று விரும்பிச் சிறுமையையே ஸாதித்துத் தலைக்கட்டுகிற இந்த வீண் ப்ரவ்ருத்தி எதற்கு ? [இதுவென் ?] தேசிகன் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலுக் கெழுந்தருளினது எந்த ஆசார்யர்களின் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்று உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்று விரும்பியோ, அந்த ஆசார்ய ஸார்வ பௌமார்களோடு போராடினாரென்று கதை கட்டுவது எதற்கோ ? [இதுவென்னோ ?] ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலுள்ள அர்த்தங்களே தேசிகனருளிச் செய்த அர்த்தங்களாயிருக்க, இந்தத் தத்துவ முணரமாட்டாதே அஸம்பத்த லேகனஞ் செய்வது என்னோ ?

சிறு புத்தகமாயிருந்தாலும் இதை யச்சிடுவதற்கு நூறுரூபாயாவது இவர்களுக்குச் செலவழிந்திருக்கும். இவ்வளவு செலவுசெய்து இதையச்சிடுவதற்கு ஒரு பிரயோஜனமிருக்க வேணுமே. எவ்வளவு ஆலோசித்தாலும் ஒரு பிரயோஜனமும் புலப்படவில்லையே. (Rajagopala) Raghavachari B. A. என்பவர் முன்னின்று இதை சேகரித்ததாகத் தெரியவருகிறது. Sri. D. T. Tatacharya Siromani யும், Prof. M. R. Rajagopala Iyengar M. A. யும், G. Gomatam Sri. S. S. Iyengar-ம் இப்பிரசாரத்திற்கு Help செய்ததாக வெழுதப்படுகிறது. எதற்கு Help என்று விளங்கவில்லை. ஒருவர் எழுதிக் கொடுத்து, மற்றொருவர் Paper வாங்கிக் கொடுத்து, இன்னொருவர் Printing charge கொடுத்து Help பண்ணினாரா ? இன்னார் இன்ன விதமான Help செய்தாரென்பது விளங்கவில்லையே.

ஸ்ரீதேசிக க்ருதிகளில் பாதுகா ஸஹஸ்ர மென்பது ஒப்புமுயர்வுமற்ற லோகோத்தரமான க்ருதியென்பதை மறுப்பாராருயில்லை. அதிலிருந்து சிற்சில சுலோகங்களை யெடுத்துக் கருத்துரை யெழுதி வெளியிடுவதனால் யார்க்கு என்னலாப

மாகும்? அந்தக் கருத்துரையும் வடமொழி பயின்ற ஒரு பண்டிதர் எழுதினதாகக் காணவில்லையே. “ஸந்த: ஸ்ரீரங்கப்ருத்வீச சரணத்ராண சேகரா: ஜயந்தி புவநத் ராண பத பங்கஜ ரேணவ:” என்பது முதல் சுலோகம். இதன் பொருளை ஸாதாரண மாகக் காவியம் வாசித்த பிள்ளை கூட எளிதிலுணர்வன். இவர்கள் எழுதியிருப்ப தாவது, “தங்கள் திருவடித் தூளிகளால் உலகங்களைக் காப்பாற்றும் வல்லமை பெற்ற பெரியோர்கள் ஸ்ரீரங்கநாதன் பாதுகைகளை தங்கள் முடியில் வகிப்பதினால் மேன்மை பொருந்தியிருக்கிறார்கள்” என்று. அந்தோ! கவி கேஸரி இப்பொருளை விவகித்தா இந்த ச்லோக ரத்னத்தை யெழுதினார். ஸ்ரீரங்கநாத பாதுகைகளை சிரஸா வஹிப்பவர்கள் ஜகத்பாவனராவர்கள் என்கிற அழகிய பொருளை விவகித்து இப்பொருள் அநாயாஸமாகக் கிடைக்கும்படி ருஜுவாகவும் லலிதமாக வும் சுலோகமருளிச் செய்திருக்க, சிரோவேஷ்டந ப்ராணாயாமஸ்மாரகமாக பொரு விரஸப் பொருளை வரைவது எதற்காகவோ? இதை மிக நன்றாக முதலிப்போம்.

இதற்குமேல் இவர்கள் என்ன சொல்லவேண்டுமென்றால், ‘சுலோகங்களைத் திரட்டுவதும் பொருளெழுதுவதும் எங்களுக்கு உத்தேசம் என்று; இந்த ஸஹஸ்ரம் அவதரித்ததைப்பற்றி முன்னுரை யெழுதியிருக்கிறோமே அதுதான் முக்யமாக உத்தேசம்’ என்று சொல்லவேண்டும். அப்படியே சொல்லுவர்கள். தேசிகன் திருவடிகளில் இவர்கள் புரியும் அபசாரங்களில் இதுதான் தலையானதென்பதை சபதமிட்டுரைப்போம்.

தேசிகன் நம்பெருமாள் ஸன்னிதிக்கு எழுந்தருளினகாலத்தில் பிள்ளை லோகாசாரியர், அவருடைய திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார், ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர் முகலானார் நம்பெருமானை யெழுந்தருளப்பண்ணக் கொண்டு [அபீதிஸ்தவத்தில் ஸ்வாமி ப்ரஸ்தாவித்திருக்கின்ற] மஹாவிபத்தில் சிக்கிக் கொண்டு வெளியேறியிருந்தார்கள். அவர்கள் ஜீவிதத்தோடே திருவரங்கம் வந்து சேர்ந்தார்களல்லர். ஆகவே பிள்ளை லோகாசாரியரையோ அவர் திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனாரையோ தேசிகன் ஸந்தித்தவரேயல்லர். அவ்வாசிரியர்களின் திருவடி நிழலிலே யொதுங்கி வாழவேண்டுமென்கிற விருப்பத் தோடே திருவரங்கம் சென்றிருந்தும் அந்த பாக்கியம் ஸ்வாமிக்கு வாய்க்கவேயில்லை. அந்தக்குறையை அபீதிஸ்தவத்திலே நன்கு காட்டியேயுள்ளார் தேசிகன். “நிரஸ்த ரிபுஸம்பவே க்வசந ரங்கமுக்க்யே விபோ! பரஸ்பர ஹிதைஹிணம் பரிஸரேஷு மாம் வர்த்தய” என்பதனால். ஸ்ரீரங்கஸ்ரீ நிருபத்ரவமானபிறகு மேற்றிசையில் நின்றுத் தேசிகன் கோயில் வந்து சேர்ந்து, ஏற்கெனவே அங்கு ஆசார்யகம் பண்ணின ஆசார்யர்களின் திருவடிஸம்பந்தம் பெற்றவர்களின் அபி மானத்திலே யொதுங்கியே வாழ்ந்துவந்தா ரென்பது “ரங்குஸ்தானே ரஸிகமஹிதே ரஞ்ஜிதாசேஷசித்தே வித்வத்ஸேவா விமல நநஸா வேங்கடேசேந” என்பதனால் ஸ்வாமிதம்மாலேயே பொறித்து வைக்கப்பட்டது. தம் மனம் முன்னே மலீமஸமா யிருந்ததென்றும், ரங்காஸ்தானம் சேர்ந்து ரஸிகவித்வத் ஸேவாபாக்யம் பெற்ற பின்பே வைமல்யமடைந்ததென்றும் ஸந்தேஹ ஸ்பர்யமற அருளிச்செய்திருந்தும் அவ்வாசார்யர்களோடு சண்டையிட்டாரென்று ஒருவர் மாறி ஒருவராக எழுதிக் கொண்டே காலங்கழிப்பது இவ்வகுப்பினர்க்கு ஒரு போதுபோக்கா யிருக்கின்ற தந்தோ! ஏதேனுமொரு மூலையில் ஒருவரிருவராவது வஞ்சிக்கப்பட்டடுமேயென்பது ஒன்றேயாடிற்று இவர்களின் ஆசாமோதகம். இந்த நப்பாசையோ தப்பாசையோ நம்முடைய வாழ்நாளிலும், பிறகு ஒரு நூற்றாண்டு வரையிலும் இவர்களுக்கு நிறை வேறுதென்பது திண்ணமாக எண்ணத்தக்கது.

முக்கியமாக, மிக முக்கியமாக இவர்கள் விடையிறுத்தாகவேண்டிய விஷய மொன்றை நாம் பலகால் வெளியிட்டிருக்கின்றோம். இப்போதும் வெளியிடுகின்றோம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்க்கு முன்பு இருந்த ஆசாரியர்கள் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளும் உய்யக்கொண்டாரும் மணக்கால் நம்பியும் ஆளவந்தாரும், ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளாய் எம்பெருமானார்க்கு ஆசாரியர்களான ஐவரும், திருக்கச்சி நம்பிகளும் ஆகப் பதினமரையாவர். எம்பெருமானார்க்குப் பிற்பட்ட ஆசாரியர்கள் அபரிமிதர்களாகவுள்ளார்கள். அவர்களைப்பற்றி தேசிகன் தமது குரு பரம்பராஸாரத்தில் "எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்திலாசரயித்த முதலிகளைத் தந்தாம் ஸம்பிரதாயப்படிகளிலே யறிந்துகொள்வது" என்று ஒரே வரியில் முடித்தருளினார். க்ரந்தங்களை யருளிச்செய்து உபகாரர்களான ஆசாரியர்களை யாவரும் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். அவ்வாசாரியர்களிடத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்திற் பிறந்த யாவரும் விபிரதிபத்திலேசமுமின்றிக்கே ஸம்பிரதிபத்தி கொண்டிருக்கப் பரம்பம். தென்கலை வகுப்பினர் ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாகுரு—தத்புத்ரரத்ந பர்யந்தர்களான ஆசாரியர்களில் எந்த ஆசாரியரிடத்திலும் ஈஷத்தும் விபிரதிபத்தி கொண்டிருக்கவில்லை. பூர்வாசார்ய பரம்பரையில் அவஸானஸ்தானத்தில் நிற்பவர் மணவாளமாமுனிகள். அவர் தாம் செய்தருளின வியாக்கியான நூல்களிலே கூரத்தாழ்வான் பட்டர் நஞ்சீயர் முதலான ஆசாரியர்களின் ஸ்ரீஸலுக்கிகளைப்போலவே எங்க ளாழ்வான், நடாதூரம்மாள், ச்ருதப்ரகாசிகா பட்டர், நிகமாந்த மஹாகுரு ஆகிய இவ்வாசாரியர்களின் ஸ்ரீஸலுக்கிகளையும் பிரமாணமாகக் காட்டியருளுகிறார். தேசிகனுடைய ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலிருந்தும் தத்வமுக்கதாகலாபத்திலிருந்தும் ந்யாஸவிம்சதியிலிருந்தும் வாக்யராசிகளையும் சுலோகங்களையும் மாமுனிகள் மேற்கோள் கொடுத்திருப்பது ப்ரஸித்தம். வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச் சீயரும் தம்முடைய தத்வதீபாதிகளில் தேசிகனுடைய பலபல ஸலுக்கிகளை உதாஹரித்து அர்த்தவிவரணமும் செய்திருக்கிறார். அந்தச் சீயர்க்கு இருநூறு வருடங்கள் பிற்பட்ட வராய் அந்தத் திருநாமமே உடையராய் ஸ்ரீகாஞ்சீ கீழ் கோபுர வாசலிலுள்ள மடத்திற்குத் தலைவரான ஸ்வாமி அருளிச்செய்ததாய் பகவத்விஷய ஸ்ரீகோசங்களில் அச்சிடப்பட்டதாயுமுள்ள "வேதாந்த சாஸ்த்ர த்ரவிடாகமாத்ய தசக த்வந்த வைககண்டயம்" என்னும் மஹத்தான க்ரந்தத்தில் ஆசார்யவந்தனமாகச் செய்துள்ள சுலோகங்களில் நான்காவது சுலோகம் "ஸ்ரீவத்ஸ சிஹ்ஃ தநுஜாகமமெளலி யோகி ஸ்ரீமத்கலிக்ந வரயோகிமுகா மஹாந்தஃ, வ்யாஸார்ய வேதசிகரார்ய மஹார்யமுக்க்யா வேதாந்த யுகமகுரவோ ஹ்ருதி ஸந்நிதத்யு;" என்பது. இதில் ஆழ்வான் பட்டர் நஞ்சீயர் நம்பினீ மணமாளமாமுனிகள் ச்ருதப்ரகாசிகா பட்டர் வேதாந்த மஹாகுரு தொட்டயாசார்யர் ஆகிய இவ்வாசாரியர்களைச் சிந்தனை செய்திருக்கிறார். சென்ற நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த வித்வான்களில் நிகரற்ற வித்வானும் வேதாந்த வாதாவளீ ந்யாயபாஸ்கராத்யநேக க்ரந்தப்ரணேதாவுமான மைஸூர் (மண்டயம்) அனந்தாழ்வான் தம்முடைய க்ரந்தங்களில் தேசிகனுடைய அனேக ஸலுக்கிகளை ஆங்காங்கு உதாஹரித்திருக்கிறாரென்பதும், நிகழும் நூற்றாண்டிலும் காஞ்சீபுரியில் ஸுப்ரஸித்த வித்வத் ஸார்வபௌமராக விளங்கின குன்றபாக்கம் ஸ்வாமி தாம் பணித்த தத்வரத்நாவளியில் "ஐயதி பகவாந் வேதாந்தார்யஸ் ஸ தார்க்கிக கேஸரீ" என்று பணித்திருக்கிறாரென்பதும் இங்ஙனே மற்றும் பலவும் குறிக்கொள்ளத்தக்க விஷயம். இவ்வாறாக தேசிகனுடைய ஸ்ரீஸலுக்கிகளைக் கையாண்டவர்களும் அவரை உபசலோகித்தவர்களும் தென்னாசார்ய பரம்பரையில் தேறுகிறுப்போலே மற்றொரு பரம்பரையில் ஒருவராவது தேறக்கூடுமோ? திருக்குடந்தை கோபாலதேசிகன் என்றொரு மஹநீயர் ஐனித்து அவரிடத்திலே யதிகள் மூவர் ஆசரயித்து முநித்ரய ஸம்பிரதாயமென்று ஒன்று ஏற்பட்டபிறகு தேசிகனைத்தெரிந்துகொண்டவர்களும் அவரை உபசலோகிப்பவர்களும் ஏற்பட்டார்களென்பதில் நமக்கு விவாதமில்லை. இதை நாம் நமது பரச்சத க்ரந்தங்களில் எழுதியேயுள்ளோம். இந்த கோபாலதேசிகாதிகளை விட்டிட்டு இவர்களுக்கு முன்னே எதிர்த்தலையில் தேசிகனென்று வாய்திறந்த ஒரு வ்யக்தியாவது உண்டா? உண்டானால் இன்னாரென்று எடுத்துக் காட்டுமின் என்று கூசாமல் கூறுதும். (தொடரும்)

जन्माद्यस्य यतः ॥ ஜந்மாத்யஸ்ய யத: 1-1-2

ஜந்மாத்ரி, அஸ்ய, யத: என்று மூன்று பதமாகவுள்ளது இந்த ஸூத்ரம். அஸ்ய—கண்ணால் காணப்படுகிற இந்த சேதந மிசர்மான பிரபஞ்சத்திற்கு, ஜந்மாத்ரி—உற்பத்தி, ஸ்திதி, ப்ரளயங்கள், யத:—எந்த வஸ்துவினிடத்தினின்று ஆகின்றனவோ. [அது தான் ப்ரஹ்மம்] என்பதாக ஸூத்ரத்தின் பொருள்.

தைத்திரீயோபநிஷத்தில் ப்ருகுவல்லியென்னும் ப்ரகரணத்திலுள்ள தான “யதோ வா இமாநீ பூதாநீ ஜாயந்தே, யேந ஜாதாநீ ஜீவந்தி, யத் ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி, தந் விஜ்ஜ்ஞாஸஸ்வ, தத் ப்ரஹ்மேதி” என்னும் வாக்யமானது ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகஜ்ஜ் ஜந்மாத்ரி காரணத்வ ரூபமான லக்ஷணத்தைச் சொல்லியிருக்கின்றது. உலகில் நாம் ஆடு மாடுகளுக்கு ஒவ்வொரு லக்ஷணத்தைக் கொண்டு இதர பேதத்தை எப்படி நிச்சயிக்கிறோமோ அப்படியே ப்ரஹ்மம் கண்ணுக்குப் புலப்படாததாயிருந்தாலுங் கூட ஜகஜ்ஜ்ஜந்மாத்ரி காரணத்வ ரூபமான லக்ஷணத்தைக் கொண்டு சேதநாசேதநங்களிற் காட்டில் வேறுபட்டதென்று நிச்சயிக்க முடியுமாதலால் அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றின விசாரம் கூடும் என்றதாயிற்று.

இங்கே பூர்வபக்ஷம்—ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜந்ம காரணத்வம் முதலானவை லக்ஷணமாக ஸம்பவிக்கமாட்டாதென்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகிறது. “யதோ வா இமாநீ பூதாநீ ஜாயந்தே” இத்யாதியாக எடுத்துக் காட்டின உபநிஷத் வாக்யத்தில் அந்வயக்ரமம் எப்படி காணவேணுமென்றால், “யத: இமாநீ பூதாநீ ஜாயந்தே தத் ப்ரஹ்ம. யேந ஜாதாநீ ஜீவந்தி தத் ப்ரஹ்ம. யத் ப்ரயந்தி அபிஸம்விசந்தி தத் ப்ரஹ்ம. என்று மூன்று வாக்யங்களாகப் பிரித்து அந்வயங் கொண்டு ஜந்மகாரணத்வம் ஒரு லக்ஷணமென்றும், ஸ்திதி காரணத்வம் மற்றொரு லக்ஷணமென்றும், லயகாரணத்வம் வேறொரு லக்ஷணமென்றும் ஆக வ்யாவர்த்தக லக்ஷணங்கள் மூன்று அங்கீகரிக்க வேண்டியதாகின்றது. இப்படியாகுமளவில், ஒரே ப்ரஹ்மம் என்றல்லாமல் பல ப்ரஹ்மங்கள் என்பதாகத் தேறும். வ்யாவர்த்தகங்கள் பலவானால் வ்யாவர்த்த்யமும் பலவாக வேண்டுகையாலே.

இப்படி யொரு நிர்ப்பந்த முண்டோ? ‘தேவதத்தன் கறுத்தவனையும் பருத்தவனையும் யுவாவாயும் செந்தாமரைக் கண்ணலுயு மிரா நின்றான்’ என்று ஒருவர் சொன்னால் கறுப்பு முதலிய வ்யாவர்த்தகங்கள் பலவாயிருப்பது கொண்டு வ்யாவர்த்தயனான தேவதத்தனும் பல வ்யக்திகளாகத் தேறிவிடுவனவே? ப்ரத்யக்ஷமாக ஒரு தேவதத்தனையே நாம் காண்கிறோம். அவ்வொரு வ்யக்திபிணிடத்தில் கருமை, பருமை முதலான பலவும் கூடியிருக்கக் காண்கிறோம். இதுபோல ஒரு ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலேயே ஜந்மகாரணத்வம் முதலானவை பலவும் கூடியிருக்கக் குறையில்லையே. இவற்றால் ப்ரஹ்ம வ்யக்தி பஹுத்வம் எப்படி ஆபத்தி பண்ண முடியும்? என்று மத்யே சங்கை தோன்றும். இதற்கு ஸமாதானம் கருமை பருமை முதலிய பலவற்றால் தேவதத்த வ்யக்தியில் பன்மை வந்து விட மாட்டாதென்பது வாஸ்தவமே; தேவதத்தன் கண்ணுக்குப் புலப்படுமவனாதலால் அவ்விஷயம் வேறு, ப்ரஹ்மம் அப்படி ப்ரத்யக்ஷமன்றே. அதுவே அப்ரத்யக்ஷமாயிரா நின்றது. ஜந்ம காரணத்வமும் லயகாரணத்வமும் ஒன்றிலேயே கூடுமென்று க்ரஹிப்பிக்க வல்ல பிரமாண மெதுவும் புலப்படவில்லை. லக்ஷணங்கள் எல்லாம் இதர பேதத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்குமவை என்பது உத்ஸர்க்கக: ப்ராப்தமாயிரா நின்றது. ஜந்ம காரணத்வம் ஸ்திதி காரணத்வம் லய காரணத்வமென்னு மிந்த லக்ஷணங்கள் இதர பேதத்தை [வ்யாவ்ருத்தியை] ஸாதித்துக் கொடுக்குமளவில் இதற்கு அபவாதம் யாதொன்று மில்லாமையினாலே ஜந்மகாரணத்வமாகிற லக்ஷணமானது என்ன செய்யுமென்றால், தன்னைக் கொண்டு லக்ஷணீயமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்திதி காரணபூதமான ப்ரஹ்

மத்திற் காட்டிலும் லய காரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற் காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்தே தீரும். இப்படியே ஸ்திதி காரணத்வரூபமான லக்ஷணமும் ஸ்வலக்ஷயமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜந்மகாரண பூதமான ப்ரஹ்மத்திற்காட்டிலும் லயகாரண பூதமான ப்ரஹ்மத்திற் காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்தே தீரும். இப்படியே லய காரணத்வ ரூபமான லக்ஷணமும் ஸ்வலக்ஷயமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜந்ம காரண பூதமான ப்ரஹ்மத்திற் காட்டிலும் ஸ்திதி காரண பூதமான ப்ரஹ்மத்திற் காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்தே தீரும். ஆகவிப்படி லக்ஷண பேதங்களினால் ப்ரஹ்ம பஹுத்வம் தேறியே தீரும். இதற்காகப் பல லக்ஷணங்களைக் கொள்ளாமல் “ஜந்ம காரணத்வே ஸ்தி ஸ்திதி காரணத்வே ஸ்தி லய காரணத்வம் ப்ரஹ்மலக்ஷணம்” என்று கொள்கிறே மென்னில்; இவற்றுள் ஒவ்வொன்றே லக்ஷணமாகப் போருமாதலால் மற்ற விசேஷணங்கள் வ்யர்த்தமாக வேண்டியவரும். மேலும் ஜந்ம காரணத்வமும் லயகாரணத்வமும் விருத்தங்களாகையாலே ஓரிடத்தில் இவை கூடியிருக்கவும் மாட்டா.

இதற்குமேல் ஒன்று சொல்லலாம்; “அதோ பக்ஷி உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறதே; அவ்விடந்தான் தேவதத்தனுடைய கழனி” என்று ஒருவன் சொன்னால், தேவதத்தனுடைய கழனிக்கு பக்ஷியின் ஸம்பந்தத்தை லக்ஷணமாகச் சொன்னதாக ஆகிறது. இப்படிப்பட்ட லக்ஷணத்தினால் பக்ஷி யுறையுமிடமான கழனியில் தேவதத்த ஸ்வாமிகத்வம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அதுபோலவே இங்கும் ஜந்ம காரணத்வம் ஸ்திதி காரணத்வம் லய காரணத்வம் ஆகிற மூன்றையும் ஜ்ஞாபக லக்ஷணங்களாகக் கொண்டு இவற்றால் ஒரே வஸ்து ப்ரஹ்ம பதார்த்தமாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது என்னலாம்.

இதுவும் பொருந்தாது. த்ருஷ்டாந்தத்தில் கழனியென்கிற வொரு வஸ்து ஏற்கெனவே அறியப்பட்டிருந்தது. அப்படி அறியப்பட்டிருந்தவதில் பக்ஷிவிசேஷத்தின் ஸம்பந்தத்தை யிட்டு தேவதத்த ஸ்வாமிகத்வம் தெரிவிக்கப்பட்டது. அதுபோல இங்கும் தெரிவிக்கப்படவேண்டில் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏற்கெனவே அறிந்தவொரு தன்மை சொல்லித்தீரவேண்டும். அதுவோ ஒன்றும் சொல்லமுடியாததாயிருக்கின்றது. ஆகவே ஜந்மகாரணத்வம் முதலியவற்றுக்கு [பக்ஷிவிசேஷ ஸம்பந்தாதிவத்] ஜ்ஞாபகத்வமும் ஸம்பவிக்கமாட்டாது.

ஏன்? ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏற்கெனவே அறிந்ததொரு தன்மை சொல்லமுடியாதா என்ன? நன்றாகச் சொல்லலாமே. “ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்நந்தம் ப்ரஹ்ம” என்கிற வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸத்யத்வம் முதலானவையே முன்னமறிந்த தன்மை என்னக்கூடாதோ வென்னில்; அங்கும் இந்த தோஷம் ஸமானமேயாகும். ஸத்யத்வாதிகள் ஜ்ஞாபகமாகும் போது ஏற்கெனவே யறிந்த தன்மை யொன்று சொல்லியாகவேண்டும். ஜந்மகாரணத்வாதிகளைச் சொல்லுகிறேமென்னவேணும். அதைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் ப்ரஹ்மபதார்த்தம் தெரிவிக்க முடியாததலால் அந்யோந்யாச்சர்யம் அபரிஹார்யமாகும். ஆகவே ஜந்மகாரணத்வாதிகள் லக்ஷணமாகப் பொருந்தமாட்டாவென்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகிறது.

பாப்ரஹ்மம் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விஷயமல்லாமையாலே அதற்கு ஒரு லக்ஷணமும் சொல்ல முடியாததாலும், லக்ஷணத்தைக் கொண்டே எந்த வஸ்துவையும் அறியவேண்டுமாதலாலும், லக்ஷணத்தின் அஸம்பவத்தினால் அறியமுடியாததான இந்த பாப்ரஹ்மத்தைப்பற்றி விசாரம் செய்வதெப்படி? என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரித்துக் கொண்டு “ஜந்மாத்யஸ்ய யத:” என்கிற இரண்டாவது ஸூத்ரம் தோன்றியுள்ளதென்று கூறிப்பூர்வபக்ஷத்தையும் விவரித்தேன். இனி ஸ்தத்தாந்தம்;

ஒரு வஸ்துவக்கு ஒரு லக்ஷணம் சொன்னோமானால் அந்த லக்ஷணமானது “மற்ற வஸ்துக்களிற் காட்டிலும் இந்த வஸ்து வேறுபட்டது” என்பதை நன்கு காட்டிக் கொடுக்குமென்று சொன்னோம். அப்படி வேறுபாட்டைக் காட்டுவதென்றால் என்ன? என்பதைச் சிறிது தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள வேணும். விசேஷணங்களைக் கொண்டு நாம் வேறுபாட்டை யறியவேணும். விசேஷயத்தில் ஏதோ வொரு தர்மம் இருப்பதாக விசேஷணம் காட்டும்; அந்த தர்மத்திற் காட்டிலும் வேறுபட்டதான எந்த தர்மமும் அதில் இருக்கமாட்டாதென்று அதனால் தெரிந்து கொள்ளுகிறோமா? அல்லது அந்த தர்மத்திற்கு விருத்தமான வேறெந்த தர்மமும் அதில் இருக்கமாட்டாதென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறோமா? என்று பரிசீலிக்க வேணும். விசேஷணத்தினாலேற்பட்ட தர்மம் தவிர வேறு எந்த தர்மமும் அதில் [விசேஷயத்தில்] இருக்கமாட்டாதென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறோமென்று தேறுமாகில் முற்கூறிய பூர்வபக்ஷம் ஊர்ஜிதமாகும். உண்மையோ வென்னில்; அப்படியில்லை. ஒரு விசேஷணத்தினால் விசேஷயத்தில் ஒரு தர்மம் காட்டப்பட்டதேயானால் அதற்கு எதிரிடையான வேறு தர்மம் அதில் இருக்க மாட்டாதென்று நாம் தெரிந்து கொள்ளலாமே யன்றி அவிருத்தமான வேறெந்த தர்மமும் அதிலிருக்கமாட்டாதென்று நாம் தெரிந்துகொள்ள இயலாது. (உதாரணம்.) “நீலோ வ்ருஷ்ப:” [கறுத்த எருது] என்கிற வொரு வாக்யத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம். இதில் கருமை விசேஷணம். எருது விசேஷயம். நீல: என்கிற விசேஷணமானது இதர வ்யாவ்ருத்தியை [வேறுபாட்டை]க் காட்டுவதற்காகவே பிரயோகிக்கப்பட்டது. கறுப்பு நிறத்திற்கு விருத்தமான வெளுப்பு சிவப்பு முதலிய நிறங்கள் அந்த எருதினிடத்தில் இல்லையென்று இதனால் நாம் தெரிந்துகொள்ளலாமே யல்லது இதற்கு அவிருத்தமான தர்வ்யத்வம் முதலிய தர்மங்களும்சூட அதில் இல்லையென்று நாம் தெரிந்து கொள்ளமுடியாது. லோகாநுபவம் அப்படியில்லை. ஒரு விசேஷயத்தில் பல பல தர்மங்கள் இருக்கலாம். விசேஷணத்தினால் அல்லது விசேஷணங்களினால் எந்தெந்த தர்மங்களின் ஸத்பாவம் ஏற்படுமோ அந்த தர்மங்கள் தவிர வேறு எந்த தர்மமும் அந்த விசேஷயத்தில் கிடையாதென்கிற ப்ரதிபத்தி ஒரு நாளும் ஒருவற்கும் உண்டாகமாட்டாது. அந்த தர்மங்களோடு முரண்படும்படியான தர்மம் இருக்கமாட்டா தென்கிற ப்ரதிபத்தியே வினையும். “யுவா நீலோ வாமந: பங்குச்ச தேவதத்த:” என்றால் யுவாவாயும் கறுத்தவனாயும் குள்ளனாயும் நொண்டியாயும் தேவதத்தனிருக்கிறான் என்று பொருள்படுகிறது. இதில் யுவா என்கிற விசேஷணமானது யௌவனமுடையவனென்று காட்டி, யௌவனமென்கிற அந்த தர்மத்திற்கு விருத்தமான இளமையும் முதுமையுமில்லாதவன் என்று காட்டுமே யல்லது அதற்கு அவிருத்தமான நீலத்வம் வாமநத்வம் முதலிய தர்மங்களுமில்லாதவன் என்று காட்டமாட்டாதன்றோ? இப்படி ஒவ்வொரு விசேஷணத்தையு மெடுத்துக்கொண்டு விமர்சித்தறிக.

விருத்தமான தர்மங்களும் ஏககாலத்தில் இருக்க முடியாதே யொழிய காலபேதத்தினால் அவையும் ஒரே வ்யக்தியினிடத்தில் இருக்கத் தடையில்லை. “நீல வஸ்த்ரதாரீ தேவதத்த:” என்றால் ஒருகாலத்தில் கறுப்புத் துணியை அணிந்தவனாயும் மற்றொரு காலத்தில் வெளுப்புத் துணியை யணிந்தவனாயு மிருப்பதில் விரோதமில்லாமையாலே நீல வஸ்த்ரதாரீ என்கிற இந்த விசேஷணமானது காலாந் தரத்தில் [அடுத்த க்ஷணத்திலேயே] ஸம்பவிக்கக் கூடிய ச்வேத வஸ்த்ரதாரணத் தைத் தவிர்க்கமாட்டாதன்றோ. விசேஷணங்களைப் பற்றி இங்ஙனே தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய விஷயங்கள் பலவுள.

பிரகிருதத்தில் ஜந்மகாரணத்வம் ஸ்திதிகாரணத்வம் லயகாரணத்வ மென்னு மிவை காலபேதத்தினால் ஒரு வ்யக்தியினிடத்திலேயே ஒன்று சேர்ந்திருக்கக்கூடிய வை யாதலால் அவிருத்தங்களேயாகும். விலக்ஷண சக்தி யுத்தமான பர ப்ரஹ்மத்தி

னிடைத்தில் ஏக காலத்திலேயும் இவை கூடும். ஆகவே ஜந்மகாரணத்வம் முதலிய லக்ஷணங்களினால் பரப்ரஹ்மத்திற்கு பஹுத்வாபத்தியென்பதில்லை. பரப்ரஹ்மம் க்ஷேத்ராஜ்ஞார்களின் கருமங்களுக்குத் தக்கபடி ஸ்ருஷ்டி செய்யவேண்டிய காலத்தில் ஸ்ருஷ்டிப்பதும் பிரளயம் செய்ய வேண்டிய காலத்தில் ஸம்ஹரிப்பதும் செய்கிறது. உலகில் உழுவனானவன் விதை விதைக்க வேண்டிய காலத்தில் அதை விதைப்பதும் அறுக்கவேண்டிய காலத்தில் அறுப்பதும் செய்வதுபோல் இதனைக் கொள்க.

அன்றியும், உத்தர நாராயணநுவாகம் முதலானவற்றில் லக்ஷ்மீபதித்வம் முதலிய அஸாதாரண சின்னங்களினால் ப்ரதிபத்திக்கு விஷயமான வஸ்துவானது ஜந்ம காரணத்வம் முதலிய லக்ஷணங்களினால் ப்ரஹ்ம பதார்த்தமாக ஜ்ஞாபிக்கப்படுகிறதென்றும் கொள்ளக் குறையில்லாமையாலே இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் தோஷமில்லை. [முன்னே விவரிக்கப்பட்ட பூர்வபக்ஷத்தை யீண்டு நினைப்பது.] ஏவஞ்ச, ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணத்வமானது விசேஷணமாகவும் உபலக்ஷணமாகவும் ப்ரஹ்மலக்ஷணமாவதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை யென்று தேறிற்று. இன்னமும் இங்கு விரிவாகத் தெரிவிக்க வேண்டுமவை பல வுண்டு. அவை சாஸ்த்ராஜ்ஞானிகளுக்கே க்ரஹிக்கவும் ரஸிக்கவுங் கூடியவை. ஆக ஜந்மாத்யதிகாரண ஸாரார்த்தம் ஸம்க்ஷேபமாக விஜ்ஞாபித்தேன். (2)

இனி மூன்றாவதான சாஸ்த்ரயோநித்வாதிகாரணத்தைப்பற்றி விஜ்ஞாபயே.

(3.) ஜந்மாத்யதிகாரணமென்கிற கீழ்திகாரணத்தில் பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணத்வம் லக்ஷணமென்று தேறிற்று. இப்படிப்பட்ட லக்ஷணத்தோடு கூடிய பரப்ரஹ்மமானது ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணத்தினால் தெரிந்து கொள்ளப்படாமற் போனாலும் அநுமாநப்ரமாணத்தினால் ஸித்திக்கக் குறையில்லாமையாலே அப்படி அநுமாநப்ரமாண ஸித்தமாகின்ற அந்தப் பரப்ரஹ்மத்தை வேதாந்த வாக்யங்களினால் விசாரிக்கவேண்டிய அவச்யமில்லை என்றொரு ஆக்ஷேபந்தோன்ற, அதற்குப் பரிஹாரமாக இந்த சாஸ்த்ரயோநித்வாதிகாரணம் அவதரிக்கின்றது.

शास्त्रोक्तिवात् ||—सास्त्रयोरितिवात्. 1—1—3.

சாஸ்த்ரத்தை யோநியாகக் கொண்டபடியாலே—என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள். யோநியாவது காரணம்; அறிவதற்குக் காரணம் என்கிற விவகையினால் இங்கு யோநி சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது—ப்ரமாணம் என்ற படி. சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாகக் கொண்டபடியாலே என்றதாயிற்று. * அப்பக்ஷா வாயுபக்ஷை * என்னுமிடங்களில் 'தீர்த்தத்தைக் குடிப்பவன், வாயுவை பக்ஷிப்பவன்' என்று சப்தார்த்தமானாலும் "அஸநீ பாநகே ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவதாரணம்" என்கிற நியாயத்தினால் "தீர்த்த மொன்றையே குடிப்பவன், வாயுவை மாத்திரமே பக்ஷிப்பவன்" என்று பொருள் தேறுவதுபோல, இங்கும் "சாஸ்த்ரமொன்றையே ப்ரமாணமாகக் கொண்டபடியாலே" என்றதாகப் பொருள் தேறும். ஆகவே, "சாஸ்த்ரமேவ யோநி: (ப்ரமாணம்) யஸ்ய தத்—சாஸ்த்ரயோநி; தஸ்ய பாவ:—சாஸ்த்ரயோநித்வம்; தஸ்மாத்—சாஸ்த்ரயோநித்வாத்" என்று ஸமாஸம் கொள்ளப்பட்டதாயிற்று. பரப்ரஹ்மமானது அநுமாநத்தை ப்ரமாணமாகக் கொண்டதாகாமல் சாஸ்த்ரமொன்றையே ப்ரமாணமாகக் கொண்டதாகையினால் அப்படிப்பட்ட (வேதாந்த) சாஸ்த்ரத்தினால் பரப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யவேண்டியது அவச்யமே என்பதாக ஸூத்ரத்தின் பொருள் முடிந்து கின்றது.

இங்குப் பூர்வபக்ஷம்:—“அப்ராப்தே ஹி சாஸ்த்ரம் அர்த்தவத்” என்பர் சாஸ்த்ர வித்துக்கள். வேறு எந்த ப்ரமாணத்தினாலும் ஏற்படாத விஷயத்தில் தான் சாஸ்த்ரம்

ப்ரவர்த்திக்கும்—என்பது இதன் தாற்பரியம். இதன்படி பார்த்தால், பரப்ரஹ்ம மானது வேறு எந்த ப்ரமாணத்தினாலும் ஸித்தியாமலிருந்தால்தான் அதில் சாஸ்த்ரம் ப்ரவர்த்திக்கு மென்றும், வேறு ஏதேனுமொரு ப்ரமாணத்தினால் ப்ரஹ்மம் ஸித்தித்து விட்டால் அதில் சாஸ்த்ரம் ப்ரவர்த்தியாது என்றும் தேறுகின்றது. ப்ரப்ரஹ்மமோ அநுமான ப்ரமாணத்தினால் ஸித்திக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. எங்ஙனையென்றால் “பூர்வங்குராதிக்கம் ஸகர்த்ருகம்—கார்யத்வாத் ; கடவத்” என்பது அநுமான சரீரம். உலகத்தில் நாம் கண்ணால் காண்கிற எல்லாப் பொருள்களும் நியமேந ஒரு கர்த்தாவை யுடையன ; கர்த்தாவொருவனில்லாமல் எந்தப் பொருளும் உண்டாவ தில்லை ; வீடு பாளை துணி முதலிய எல்லாப் பொருள்களும் ஒரு கர்த்தாவை முன்னிட்டே உண்டானவை யென்பதை அறிகிறோம். இதனால் கர்த்தாவொருவ னில்லாமல் எந்தப் பொருளு முண்டாகா தென்கிற உறுதி தோன்றுகின்றது. உடனே மற்றொன்றும் கவனிக்கிறோம் ; வீட்டைக் கட்டினவனாக ஒரு கர்த்தா நமக்குத் தெரியவந்தாலும் அந்த வீடு எந்த நிலத்தில் கட்டப்பட்டதோ அந்த நிலத் திற்கு எவன் கர்த்தா என்பது நமக்குத் தெரியவில்லை. வீடு கட்டக் கருவியாயிருக் கின்ற மண் மணல் மரம் முதலிய பொருள்களுக்கும் கர்த்தா இன்னொன்று அறி கின்றிலோம். பாளையைச் செய்பவன் குயவனென்று காண்கிறோமானாலும் அந்தப் பாளைக்கு உபாதாந காரணமான மண்ணைப் படைத்தவன் இன்னொன்று அறி கின்றிலோம். துணிக்குக் கர்த்தா ஒரு சேணியென்று அறிகின்றோமானாலும் அதற்கு உபாதாநகாரணமாகிய பஞ்சுப் படைத்தவன் இன்னொன்று அறிகின்றி லோம். ஆனால் கர்த்தாவொருவனில்லாமல் ஒரு காரியப் பொருளு முண்டாகாதா த லால் கீழ்ச்சொன்ன மண் மணல் மரம் முதலிய பொருள்களுக்கும் கர்த்தாவொருவன் இருந்தே தீரவேண்டும். அவன் தான் ஈசுவரனென்பவன்—என்று இவ்விதமாக ஈசுவரனை யறிவதானது அநுமான ப்ரமாணத்தினால் லறிவதாகும். ஆக, இப்படிப் பட்ட அநுமானமென்னும் பிரமாணத்தினால் ஈசுவரன் ஸித்திக்கவே, இப்படி ப்ரமாணந்தர ப்ராப்தமாய் விட்ட ப்ரப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் சாஸ்த்ரமென்னும் ப்ரமாணம் ப்ரவர்த்திக்க மாட்டாதாதலால் [*அப்ராப்தே ஹி சாஸ்த்ரம் அர்த்தவத்* என்றன்றோ நியம முள்ளது]. வேதாந்தசாஸ்த்ரமானது ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரண பூதமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலே ப்ரமாணமாக முடியாதாதலால் அந்த வேதாந்த சாஸ்த்ர விசார ரூபமான ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யத் தக்கதன்று—என்பதாகப் பூர்வ பகைப் ப்ராப்தமாக ; இதற்குமேல் ஸித்தாந்தத்தை விஜ்ஞாபிக்கிறேன்.

அநுமானத்தினால் ஒன்றை ஸாதிப்பதானால் அது செவ்வனே ஸித்திக்கக் கூடிய விஷயமன்று அநுமானத்தினால் ஈசுவரனே ஜகத்கர்த்தாவாக ஸித்திக்க வேணுமென்கிற நியதியில்லை ; ஏனென்னில் ; விசுவாமித்ர முனிவர் தவ வலிமை யினால் மிகுந்த பெருமை பெற்று தூதந ஜகதஸ்ருஷ்டி பண்ணினாரென்பதை நாம் ஸ்ரீ ராமாயணதிகளில் வாசிக்கின்றோம். *அந்யயிந்த்ரம் கரிஷ்யாமி* இத்த்யாதி ச்லோகங்கள் பலர் அறிந்தனவே. அம் முனிவர் ஒரு ஜீவவ்யக்தியே யல்லது ஈசுவர னல்லர். இதனால் ஜீவகோடியிலேயே அதிசயித்த சக்தி படைத்த சிலர்க்கு விசித்ர ஜகதஸ்ருஷ்டியைப் பண்ண ஆற்றலுண்டு என்பது தேறுகிறபடியால், கீழே காட்டிய அநுமானத்தினால் ஈசுவரனே ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரண பூதமாக ஸித்திக்க வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. விலகண சக்தி யுத்தனான சேதநனே ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாகத் தேறலாமாதலால் அநுமானம் ஈசுவர ஸாதனத்தில் சக்தி யுடையதன்று ; ஆகவே சாஸ்த்ரமே ப்ரப்ரஹ்ம ஸித்தியில் ப்ரபல ப்ரமாணமாகக் கடவது. அப்படிப் பட்ட சாஸ்த்ரம் வேதாந்த சாஸ்த்ரமே. அதைக் கொண்டு ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்வது நன்றாகப் பொருந்தும் என்றதாயிற்று. ஆக சாஸ்த்ர யோசித்வாதிகரண ஸாரார்த் தம் ஸம்சேஷ்பமாக விஜ்ஞாபித்தேன். இனி, ஸமந்வயாதிகரணம்பற்றி விஜ்ஞாபயே.

(4.) பரப்ரஹ்மமானது சாஸ்த்ரம் தவிர வேறொரு பிரமாணத்தினால் ப்ராப்தமாகக் கூடியதன்று என்றே கொண்டாலும் அந்த ப்ரஹ்மமானது ப்ரவிருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு விஷயமல்லாமையினால் அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதம் செய்வதில் பலனென்று மில்லாமையினால் அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ராமான்யம் ஸம்பவிக்க மாட்டாததால் அந்த ப்ரஹ்மம் சாஸ்த்ர ப்ரதிபாத்யமாவதற்கு வழியில்லை என்றொரு ஆகேஷபம் தோன்ற, அதற்குப் பரிஹாரமாக இந்த அதிகரணம் அவதரிக்கின்றது.

तु समन्वात् ॥ தத் து ஸம்வயாத் 1—1—4

இந்த ஸூத்ரத்தில், 'ப்ரஹ்மண:' என்றொரு பதமும் 'சாஸ்த்ரேண' என்றொரு பதமும் அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ள வேண்டும். (அதாவது வருவித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றபடி) தத்—ஈழ ஸூத்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட சாஸ்த்ரப்ரமாணகத்வமானது என்றபடி. ஸம்வயாத்—நன்றாகப் புருஷார்த்தமாக அந்வயிக்கிறபடியினால் என்றபடி. புருஷார்த்தத்தவேந ஸம்பந்தமே ஸம்வயமாவது. பரப்ரஹ்மமானது சாஸ்த்ரத்தினால் புருஷார்த்தமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறபடியினாலே அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு சாஸ்த்ரப்ரமாணகத்வம் ஸம்பவிக்கக் குறையில்லை என்றதாக ஸூத்ரார்த்தம்.

இங்குப் பூர்வபக்ஷம்:—பரப்ரஹ்மத்தை சாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதிக்க வேண்டுமானால் அது வேறொரு ப்ரமாணத்தினால் அறியப்படாமலிருக்க வேணுமென்பது தவிர மற்றொரு தன்மையும் அதில் இருக்கவேணும். அது என்னென்னில்; தெரிந்து கொள்ள விரும்பக் கூடியதாயிருத்தல் என்கிற தன்மையாம். தெரிந்துகொள்ள வேணுமென்கிற விருப்பம் எந்த வஸ்துவில் உண்டாகின்றதில்லையோ அந்த வஸ்துவைப் பற்றி சாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதம் செய்யமாட்டாததன்றே. பரப்ரஹ்மம் இதரப்ரமாணத்தினால் தெரிந்து கொள்ள முடியாததென்பதை ஒப்புக் கொள்வோம். தெரிந்துகொள்ள விரும்பக்கூடியதாயிருத்தல் என்கிற தன்மை ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் இருக்க முடியாதே. ஏனென்னில்; தெரிந்துகொள்ள வேணுமென்கிற விருப்பமானது உலகில் ப்ரயோஜனவத்தான விஷயத்தில்தான் உண்டாகும். இஷ்டப்ராப்தி அநிஷ்டப்ரிஹாரம் என்கிற இரண்டோ இரண்டத்திலொன்றே உலகில் ப்ரயோஜனமென்னத் தகுந்தது. இஷ்டப்ராப்தியானது ப்ரவ்ருத்தியினாலே வினையக்கூடியது. [யாகமென்கிற காரியத்தில் ப்ரவ்ருத்தியுண்டானால் ஸ்வர்க்கமென்கிற இஷ்டம்ப்ராப்தமாகிறது.] ப்ரவ்ருத்தியினால் இஷ்டப்ராப்தியாவதுபோல, நிவ்ருத்தியினால் அநிஷ்டப்ரிஹார முண்டாகிறது. [மாம்ஸபக்ஷணமென்கிற காரியத்தில் நிவ்ருத்தி யுண்டானால் அநிஷ்டப்ரிஹார முண்டாகிறது] ப்ரக்ருதத்தில், பரப்ரஹ்மமானது ப்ரவ்ருத்திக்கோ நிவ்ருத்திக்கோ இலக்கன்றே. (வஸ்துவே கண்ணுக்குத் தெரியாமையினால்.) ஆகவே ப்ரயோஜனவத்தம் சொல்ல முடியாது. ஆதலால் தெரிந்துகொள்ள விரும்பக்கூடியதாயிருத்தல் என்கிற தன்மை பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஸம்பவிக்க முடியாதாகையாலே அந்த ப்ரஹ்மத்தை சாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதிக்க வல்ல தல்ல; ஆகவே சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யப் புகுவது ஒவ்வாது—என்று பூர்வபக்ஷம்ப்ராப்தமாக;

இதன்மேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு;—பரப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரயோஜனாந்தரவத்தம் ஸம்பவியாமற் போனாலும் பலபலவேதாந்த வாக்கியங்களினால் அதுதானே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனம்—பரம புருஷார்த்தம் என்று அறிவிக்கப்படுகிறது. "புத்ரஸ்தே ஜாத:" (உனக்குப் பிள்ளை பிறந்தது) என்றும், "தவக்ருஷே நிதிரஸ்தி" (உன் வீட்டில் நிதியுள்ளது) என்றும் சொன்னால் இந்த வாக்கியங்களானவை பரமானந்தஹேதுவான புத்ரஜன்மத்தையும் நிதிஸத்பாவத்தையும் தெரிவிப்பதுபோல வேதாந்த வாக்கியங்கள் பரமானந்தஹேது பூதமும் பரமானந்த ஸந்தோஹஸ்வரூபமும்

மான பரப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதனம் பண்ணுவது ஸமஞ்ஜஸமே யாகும். அவை அபௌருஷேயங்களாகையாலே புருஷ புத்தியடியாக வரக்கூடிய ப்ரம ப்ரமாத விப்ரவிப்ஸைகள் அங்கு எண்ணத்தகாதவை. ஆகவே பொய் சொல்லி வஞ்சிக்கும் பேச்சுக்களல்ல வேதாந்த சாஸ்த்ரங்கள். அப்படிப்பட்டவற்றைக் கொண்டு ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்வது பொருத்தமே யென்றதாயிற்று.

இந்த அதிகரணத்தின் ப்ரமேயத்தை யுட்கொண்டு பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் (21) * அத்ராஸ்தே நீதிரீதிவத்...ரங்கேச! த்வயீ ஸகலாஸ் ஸமந் வயந்தே * என்கிற ச்லோகத்தையருளிச் செய்துள்ளார்.

ஸமந்வயாதிகாண ஸாரார்த்தம் முற்றிற்று. அடியேன் ஸ்வாமி நியமனப்படி சதுஸ்ஸுத்திரியின் பாஷ்ய ப்ரக்ரீயையை ஸம்க்ஷேபமாக விஜ்ஞாபித்துத் தலைக் கட்டினேன். முக்கியமாக ஆனந்தமயாதிகரணமும் அந்தரதிகரணமும் வாக்யா ந்வயாதி கரணமும் விஜ்ஞாபிக்க ஆசையிருப்பதால் மேலும் விஜ்ஞாபிக்கிறேன் கேட்டருள வேணும்.

5. ஈக்ஷத்யதிகரணம்.

5, கீழே முடிந்திருக்கிற சதுஸ் ஸுத்திரியானது சாஸ்த்ராரம்ப ஸமர்த்தநபர மென்று நம் வேதாந்திகளின் ஸித்தாந்தம். சாரீரக மீமாம்ஸை யென்கிற இந்த சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்க அவசியமில்லையென்று கிளர்ந்த சங்கைகள் கீழே நான்கு ஸுத்திரங்களினால் பரிஹரிக்கப்பட்டன வென்றபடி. முடிக்கூடக்கள் விசாரித்தறிய வேண்டிய ப்ரஹ்மமானது முதல் ஸுத்திரத்திலே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டது. அந்த ப்ரஹ்மம் சேதநாசேதந விலக்ஷணமென்று விளங்க ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணத்வமாகிற லக்ஷணம் இரண்டாவது ஸுத்திரத்தில் கூறப்பட்டது. அந்த ப்ரஹ்மம் சாஸ்த்ர மொன்றினாலேயே அறியக்கூடியதென்பது மூன்றாவதும் நான்காவதுமான இரண்டு ஸுத்திரங்களினால் மூதலிக்கப்பட்டது. இனி விசாரம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.

கீழே, பரப்ரஹ்மம் சாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யம் என்று ஸித்தாந்தம் செய்ய நேர்ந்த போது பரப்ரஹ்மம் அபுருஷார்த்தமென்கிற பூர்வபக்ஷம் தோன்றியிருந்தது; அபுருஷார்த்தமன்று, பரம புருஷார்த்தமேயென்று கீழே ஸமந்வயாதிகரணத்தில் நிஷ்டிக்கப்பட்டது. ஸத்வித்யையில் ப்ரதாநமென்கிற தத்வமே யன்றோ ஜகத் காரணமென்று காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அது அபுருஷார்த்தத்வேந ஹேய மென்று கபிலமஹர்ஷியினால் ஸாங்க்ய தந்த்ரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றதல்லவா? ஆகவே, ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமென்றும் அது புருஷார்த்தமென்றும் எங்ஙனே சொல்லக்கூடும்? என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிக்க இவ்வதிகரணம்.

ईक्षतेर्नाशब्दम् || ஈக்ஷதேர் நாசப்தம் 1—1—5

(ஈக்ஷதே: ந அசப்தம்) என்று பதவிபாகம், அசப்தமென்றது ப்ரதாநமென்ற படி. சப்தமாவது சாஸ்த்ரம்; சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாகவுடையதல்லாமல் அநுமாந கம்யமானது ப்ரதாநம், ந—(அந்த ப்ரதாநமானது) ஸத்வித்யையிலுள்ளதாய் ஜகத்காரணத்தைச் சொல்லுமதான ஸச்சப்தத்தாலே வாச்யமன்று. ஏனெனில்; ஈக்ஷதே:—அந்த ஸச்சப்த வாச்யவஸ்துவுக்கு ஈக்ஷணம் ஓதப்பட்டிருக்கையாலே என்பது ஸுத்திரத்தின் பொருள்.

சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் * ஸதேவ ஸோம்ய! இதமக்ர ஆஸ்த் * என்றொரு வாக்யமுள்ளது. அது முதலான வாக்யத்தினால் சொல்லப்படுகிற வித்யை ஸத்வித்யை யெனப்படும். அதில் ஸச்சப்தத்தாலே நிர்ந்தேசிக்கப்பட்ட ஜகத்காரணவஸ்து வானது ஒன்று ஸங்கல்பித்ததாக அவ்விடத்திலேயுள்ள * ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி *. இத்தயாதி வாக்யத்தினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியாலே ஸச்சப்த

நிர்திஷ்டமான அந்த வஸ்துவானது பரப்ரஹ்மமாக இருக்கத் தக்கதேயல்லது ப்ரதாநமாக இருக்கத்தகாது என்பது ஸூத்ரத்தின் திரண்ட பொருள்.

பூர்வபக்ஷம்:—நாம் கண்ணால் காணும் ப்ரபஞ்சத்திற்கு இரண்டவஸ்தைக ளுண்டு, காரணவஸ்தையென்றும் கார்யாவஸ்தை யென்றும், ஸ்தூலமான நிலைமை கார்யாவஸ்தை, ஸூக்ஷ்மமான நிலைமை காரணவஸ்தை. அப்படிப்பட்ட காரண வஸ்தையை ப்ரதிபாதிப்பதான வாக்யம் * ஸதேவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீத் * என்ப தான சாக்தோக்யோபநிஷத்வாக்யம். அதில் ஸச்சப்தத்தாலோதப்பட்ட வஸ்து வானது ப்ரதாநமென்கிற த்ரிகுணத்ரவ்யமேயாக வடுக்கும். ஸதவம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு ஆகிய மூன்று குணங்களும் கூடிய கூட்டாலாகிய ஜகத்துக்கு உபாதாந காரணம் எதுவோ; அதுவே * ஸதேவ * இக்யாதி ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருப்பத னால் அந்த வஸ்து ஸத்வாதி குணத்ரயமாக இருக்கவேண்டிய அவச்யமுள்ளது. கார்ய வஸ்துவில் காணும் குணங்களெல்லாம் காரணவஸ்துவிலும் இருக்கவேண் டியது அவசியமாகையினாலே. ஆகவே ஸச்சப்தத்தால் குறிக்கப்பட்டிருக்க காரண பூதமான வஸ்து ப்ரதாநமேயாகும். ஆனால் * ததைக்ஷித பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதீ * என்று அந்த வஸ்துவுக்கு ஈக்ஷணம் [—ஸங்கல்ப கர்த்ருத்வம்—] சொல்லப்பட்டிருக் கிறதே, அது அசேதநமான அவ்வஸ்துவுக்கு ஸம்பவிக்கமாட்டாதே யென்னில்; அதே ப்ரகரணத்தில் மேலே * தத் தேஜ ஜக்ஷித * என்பது முதலான வாக்யங்களும் காணப்படுகின்றன. அவற்றால் தேஜஸ்ஸு முதலானவற்றுக்கு ஈக்ஷணம் சொல் லப்பட்டிருக்கிறதே; அது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? என்று கேள்வி பிறந்தால், சேதநவஸ்துவுக்கே அஸாதாரணமாயுள்ள முக்யமான ஈக்ஷணம் ஸம்பவிக்காமற் போனாலும், கார்யத்தில் உந்முகமாகையாகிற கௌணமான ஈக்ஷணமே. சொல்லப் படுகிறதென்று யாவரும் சொல்லித் தீரவேண்டுமே; அதே ப்ரகரணத்திலுள்ள தான * ததைக்ஷித பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதீ * என்கிற வாக்யத்தினால் ஸச்சப்த நிர்திஷ்ட வஸ்துவுக்குத் தெரிவிக்கப்பட ஈக்ஷணமும் அவ்விதமாகவே கௌணமாக நிர்வஹிக் கக் குறையற்றதேயாம். ஆகவே ப்ரதாநமே காரண வஸ்துவாகக் கடவது.—

இனி, ஸீதாந்தம்;—சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் * ஸதேவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீத் * என்கிற வாக்யம் 6—2—1ல் உள்ளது; அது தன்னிலேயே மேலே 6—3—6ல் * ஸந்முலாஸ் ஸோம்யேமா: ப்ரஜா: * என்று தொடங்கி * ஸ ஆந்யா * என்கிறவள வாலே ப்ரஸ்துதமான ஸத்துக்கு சேதநத்வம் சொல்லியிருக்கையாலே * ததைக்ஷித பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயே * என்ற விடத்தில் சொன்ன ஈக்ஷணம் சேதநனுக்கு அஸாதாரணமாய் முக்யமான ஈக்ஷணமாகவே விவக்ஷிதமென்று விளங்குகிறது. ஆகவே ஸச்சப்தவாச்யமான ஜகத்காரணவஸ்து ப்ரதாநமென்ன வெண்ணுது. * தத் தேஜ ஜக்ஷித * இக்யாதிகளிலும் கௌணமான ஈக்ஷணம் விவக்ஷிதமென்று; முக்யமானதே விவக்ஷிதமென்று மேலே இரண்டாமத்யாயத்தின் இரண்டாவது பாதத்தில் உபபாதனம் செய்யப்படுகிறது.

மேலும் இந்த ப்ரகரணத்தில் (6—14—2-ல்) * தஸ்ய தாவதேவ சீரம் யாவந் ந விமோக்ஷயே அத ஸம்பத்ஸ்யே * என்று ஓதப்பட்டிருக்கிறது. இதன் பொருளாவது —ஸச்சப்தவாச்யத்தை உபாஸிப்பவனுக்கு அந்த ஸத்தைப் பெறுமதில் தேஹத்தில் நின்று விடுபடுமளவே தாமதம்; தேஹத்தில் நின்று விடுபட்டவுடனே ஸச்சப்த ப்ரோக்தமான காரண வஸ்துவை ப்ராபிக்கிறான் என்பதே. இதனால் ஸத்தை யுபாஸிப்பவனுக்கு தேஹவியோகத்திற்குப் பிறகு மோக்ஷப்ராப்தி சொல்லியிருக்கை யாலே மோக்ஷோபாயமான உபாஸநத்திற்கு இலக்கானது அந்த ஸச்சப்த நிர்திஷ்ட மான வஸ்து—என்று நன்கு தெரியவருகிறது. உபாஸநத்திற்கு லக்ஷ்யமாயிருக்குந் தன்மை ப்ரதாநத்திற்கு ஸம்பவிக்க மாட்டாது. ஆகவே காரண வாக்யத்திலுள்ள

ஸச்சப்தத்தாலே ப்ரதாநம் விவக்ஷிதமென்கைக்கு ப்ரஸக்தியே யில்லை; அது விவக்ஷிதமாயிருந்தாலன்றே அது அபுருஷார்த்தமாகையாலே ஹேயம் என்றெ டுத்த வாதம் செல்லும். ஆகையாலே ஹேயத்வத்திற்கு இங்கு ப்ரஸக்தியே யில்லை. மோக்ஷோபாயத்வேந உபாதேயத்வமே விளங்காநின்றது.

இன்னமும்; ஸத்வித்யையின் தொடக்கத்தில் * யேநாச்ருதம் ச்ருதம் * இத் யாதியினாலே—ஒன்றைத் தெரிந்துகொண்டால் அதன் கார்யமான எல்லாவற்றையும் தெரிந்துகொண்டதாகு மென்பதை ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, அவற்றுக்கு கார்ய காரண பாவத்தை உபபாதம் பண்ணுவதற்காக * ஸதேவ ஸோம்ய இதம்க்ர ஆஸீத் * என்று தொடங்கிற்று. ஆகவே எதைத் தெரிந்துகொண்டால் எல்லாம் தெரிந்துகொள்ளப் பட்டதாகுமோ அதுவே இங்கு ஸச்சப்தத்தினால் குறிக்கப்பட்டதாக வேண்டும். அது அசேதநமான ப்ரதாநமாக இருக்குமானால் அதைத் தெரிந்துகொண்டதனால் சேதநவஸ்துவைத் தெரிந்து கொண்டதாகுமா வென்று பார்க்க வேணும். இது ஸம்பாவிதமன்று. அந்த வஸ்து ப்ரதாநமன்றிக்கே பரப்ரஹ்மமாக இருந்தால், அஃதொன்றே ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம சேதநாசேதநங்களைச் சரீரமாக வுடையதாகை யாலே கார்யத்வ காரணத்வங்களிரண்டும் அஃதொன்றுக்கேயுள்ள தென்னுமிடம் மேலே ப்ரக்ருத்யதிகரணத்திலே சொல்லப்படப் போகிறபடியாலே காரணமானவதனை யறிவதனாலே கார்யமானவதும் அறியப்பட்டதாகக் குறையில்லாமையாலே கீழ்க் கூறிய ப்ரதிஜ்ஞை உபபந்நமாகும்.

இன்னமும்; அதே சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் மேலே ஸுஷுப்தியைச் சொல்லும் ப்ரகரணத்தில் [6—8—1ல்] * ஸதா ஸோம்ய தநா ஸம்பந்நோ பவதீ * என்று, ஸுஷுப்தனுக்கு ஸச்சப்தத்தாலே குறிக்கப்பட்ட காரணவஸ்துவில் லயம் சொல்லி, உடனே * ஸ்வமபீதோபவதீ * என்பதனால்—அந்த லயமானது ஜீவாத்மா தன்னில்தான் லயமடைந்தபடியென்றும் சொல்லிற்று. இது எப்போது பொருந்துமென்று பார்க்கவேணும். ஸச்சப்தத்தாலே குறிக்கப்பட்ட வஸ்துவானது ஜீவனுக்கு வாசகமான ஸ்வசப்தத்திற்கு வாச்யமாயிருந்தால்தான் பொருந்தும். [ஸச் சப்தவாச்யமும் ஸ்வசப்தவாச்யமும் ஒன்றாக இருந்தாலொழியப் பொருந்தமாட்டா தென்றபடி.] ஸச்சப்தவாச்யம் பரமாத்மாவாகவே யிருக்க வேணுமென்பது இதன லும் தேறிற்று. ப்ரதாநம் இப்படியாக வழியில்லையே. எந்த வஸ்துவையும் சொல்லு கிற எந்த சப்தமும் பரப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லி நிற்குமென்பது மேலே விளங்கும்.

இன்னமும் மஹோபநிஷத்து முதலானவற்றில் நாராயணனாகிய பரப்ரஹ்மத் திற்கே ஜகத் காரணத்வம் கூறப்பட்டுள்ளது; ப்ரக்ருதத்தில் காரண வஸ்துவைச் சொல்லுமதான் ஸச்சப்தம் ஸாமான்ய சப்தமாகையாலே, ஸாமான்யவிசேஷ ந்யாயத் தாலே இதற்கு விசேஷத்திலே பர்யவஸாநம் செய்து தீரவேண்டும். பரப்ரஹ்மத்தி னிடத்திலேதான் அது ப்ராப்தமாகும். சாந்தோக்ய உபந்ஷத்திலேயே () * ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா விஜ்ரோ விம்ருத்யூர் விசோகோ விஜிகத்ஸோப்பாஸஸ் ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப: * என்னுமிடத்தில் அபஹதபாப்மத்வம் முதலான குணங்களையுடைய நாராயணனுக்கே முமுக்ஷுஹபாஸ்யத்வம் ஓதப்பட்டிருக்கையாலே அப்பெருமா னுக்கே காரணத்வம் ஸித்திக்கையாலே ப்ரதாநமென்பது ப்ரக்ருதத்தில் காரண வாசகமான ஸச்சப்தத்திற்கு வாச்யமாக வழியில்லை. ஆகவே ஸாங்க்யோக்தப்ரதா நத்திற்கு இங்கு ப்ரஸக்திசைமுழில்லை யென்றதாயிற்று. ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குண மயமான ஜகத்துக்கு அப்படிப்பட்ட ப்ரதாநமே காரணமாயிருக்கத் தகும்—என்கிற வாதம் விலக்ஷணத்வாதிகரணத்தில் பரிஹரிக்கப்படும்.

இந்த ஈக்ஷத்யதிகரணத்தில் * ஈக்ஷதேர் நாசப்தம் * என்கிற தலையான ஸூத்ரம் தவிர * கௌணச்சேத் நாநம்சப்தாத் * தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத் * ஹேயத்வாவச நாச்ச * ப்ரதிஜ்ஞாவிரோதாத் * கதிஸாமான்யாத் * ச்ருதத்வாச்ச * (1—1—12) என்கிற ஏழு ஸூத்ரங்களுமுள்ளன. அவற்றின் பொருளும் கீழே விவரிக்கப்பட்டு விட்டன. *

6. இனி ஆனந்தமயாதிகரணம்பற்றி விஜ்ஞாப்யே.

கீழே சென்ற ஈக்ஷுத்யதிகரணத்தில்—ஜகத்காரணவஸ்துவுக்கு ஸங்கல்ப விசேஷம் ஓதப்பட்டிருத்தலால் அந்த ஸங்கல்பம் கௌணமன்றிக்கே முக்யமாகவே நிர்வஹிக்கப்பட வேண்டுமாதலால் அப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பத்திற்கு ஆசர்ய பூதமான ஜகத்காரணவஸ்து அசேதநமான ப்ரதானமாயிருக்க முடியாதென்று நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி அசேதந வஸ்து ஜகத்காரணமாக வேண்டா; ஜீவனே ஜகத்காரணமா யிருக்கட்டுமே; அவனுக்கு ஸங்கல்பமாகிற ஈக்ஷுணம் முக்யமாகவே ஸம்பவிக்குமன்றேவென்று சங்கையுண்டாக; அதற்குப் பரிஹாரமாய் இந்த ஆனந்த மயாதிகரணம் அவதரிக்கின்றது.

ஆனந்தமயோப்யாஸாத் (1-1-13)

ஆநந்தமய: அப்யாஸாத் என்று பதவிபாகம் இதற்கு மேலுள்ளதான அந்தரதி கரணத்தின் இரண்டாவது ஸூத்ரமான * பேதவ்யபதேசாச்சாந்ய: * என்கிற ஸூத்ரத்திலிருந்து அந்ய: என்னும் பதமொன்று இங்கே வருவித்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆகவே ஆநந்தமய: அந்ய: அப்யாஸாத் என்றதாயிற்று.

ஆநந்தமய:—ஆனந்தமய சப்தத்தினால் குறிக்கப்பட்ட புருஷன், (அந்ய:)— ஜீவாத்மாவிற் காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவேயாகக் கடவன்; ஏனென்னில்; அப்யாஸாத்—அளவு கடந்ததாக வோதப்பட்ட ஆனந்தமுடைமையானது துக்க மிசரனான ஜீவாத்மாவுக்கு இணங்கமாட்டாமல் பரமாத்மாவுக்கே இணங்குமதாகையாலே என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள். தைத்திரீயோபநிஷத்தில் ஆநந்தவல்லி யென்பது ஒரு பகுதி; அதில் ஆனந்தமயவியாத்யா ப்ரகரணத்தில் (1) * தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாத் விஜ்ஞாந்யாத், அந்யோந்நர ஆத்மா ஆநந்தமய: * என்கிற வாக்யத்தினால் ஆனந்தமயனாக ஆத்மாவைப் ப்ரஸ்தாவித்து அதற்குமேல் (2) * ஸஸஷா ஆநந்தஸ்ய மீமாம்ஸா பவதி * என்று தொடங்கி (3) * தே யே சதம் ப்ரஜாபதேரானந்தா: ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த: ச்ரோத்ரீயஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய * என்னுமளவாக ஆனந்தமயனான ஆத்மாவுக்குள்ள ஆனந்தத்திற்கு அளவு கூறுமடைவில் 'நான்முகனுக்கு யாதொரு ஆனந்தமோ; அதிற்காட்டிலும் நூறுமடங்கு அதிகமான ஆனந்தம் ப்ரப்ரஹ்மத் திற்கு ஓர் ஆனந்தம்' என்று சொல்லி, *ச்ரோத்ரீயஸ்ய ச அகாமஹதஸ்ய* என்கிற வாக்யத்தினால் முக்தனுக்கும் அப்படிப்பட்ட ஆனந்தமுடைமை சொல்லிற்று. அகாமஹத நென்றது விஷய விரக்தனென்றபடி. ச்ரோத்ரீயனென்றது வேதாந்த ச்ரவணம் பண்ணினவனென்றபடி. வேதாந்த ச்ரவணம் செய்து ப்ரஹ்மோபாஸனத்தினால் முக்தி பெற்றவனென்று தேர்ந்த பொருள். நூறு மடங்காகப் பெருக்கப்பட்ட சதுர் முகாந்தமானது முக்தனுக்கு ஒரு ஆனந்தம் என்று சொல்லிற்றாயிற்று. இங்கு முக்தனுக்குச் சொல்லப்பட்ட ஆனந்தமானது ப்ரப்ரஹ்மத்தின் உபாஸனத்தினால் விளைவது என்று [ச்ரோத்ரீய பதத்தினால்] சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகவே முக்தாநந்த மானது உபாஸநப்ரீதனான பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட தென்னுமிடம் தேறுகின்றது. [முக்தாநந்தம் நிருபாதிகமன்று. ஸோபாதிகம் என்றதாகத் தேறுகிறது.] *ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:* என்கிற விடத்திலோ வென்னில். காரணமொன்றும் சொல்லப்பட்டிராண்மயினால் ப்ரப்ரஹ்மத்தினுடைய ஆனந்தமானது வேறொருவருடைய ஸங்கல்பாதீந மன்றிக்கே இயற்கையான தென்னுமிடம் நன்கு தெரியவருகிறது. நிருபாதிகமான ஆனந்தமுடைமை ப்ரப்ரஹ் மத்திற்கேயொழிய வேறொருவற்குமில்லை யென்று தேறுதலால் அப்படிப்பட்ட ஆனந்தமுடையதாக ஆனந்தமய சப்தத்தினால் நிர்தேசிக்கப்பட்ட வஸ்து ஜீவனிற் காட்டிலும் வேறான ப்ரப்ரஹ்மமே என்றபடி.

தைத்திரீயோபநிஷத்திலுள்ள ஆனந்தவல்லியை 'ஆனந்தமயவித்யா' என்று வேதாந்திகள் வழங்குவர். அந்த வித்யையில் "கோஹ்யேவாந்யாத் க: ப்ராண்யாத், யதேஷ ஆகாச ஆனந்தோ ந ஸ்யாத். ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதீ" என்று ஓதப்பட்டிருக்கின்றது. இதன் பொருளாவது—கீழே சொல்லப்பட்ட ஆகாச சப்த வாச்யமான வஸ்துவானது நிருபாதிமாயும் அபரிச்சிந்நமாயுமிருக்கிற ஆனந்தத்தை உடைய தல்லாமல் இருக்குமானால், பிரமன் முதற்கொண்டு ஏறும்பு வரையிலுமுள்ள ஜந்து ஸூஹங்களில், கோ வா அந்யாத் = எந்த ஜந்துதான் ப்ராக்ருதமான ஆனந்தத்தை யடைய முடியும்? கோ வா ப்ராண்யாத் = எந்த ஜந்துதான் மோக்ஷானந்தத்தை யடைய முடியும்? ஏஷ ஏவ ஹி = இந்த ஆனந்தமயான ஆத்மாவேயன்றே ஆநந்தயாதீ—ப்ராக்ருதமாயும் அப்ராக்ருதமாயுமுள்ள எல்லா விதமான ஆனந்தத்தையும் விளைவிக்கின்றது. [ஆநந்தயாதீ என்கிற சொல் வடிவத்தில் யகாரம் நீண்டிருப்பது சாந்தஸ மென்றுணர்க.] இங்கே இப்படிச் சொல்லியிருப்பதும் தவிர உத்தர நாராயணாநுவாகத்திலும் "நமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹி பவதி, நாந்ய: பந்தா வித்யதே அயநாய" என்பதனாலும் இவ்வர்த்தமே நிலைநாட்டப் பட்டிருக்கின்றது. ஏவம் நம் வித்வாந்—இவ்விதமாக அந்த மஹாபுருஷனை உபாஸிப்பவன் அம்ருதோ பவதி—மோக்ஷானந்தத்தைப் பெற்றவனாகிறான். அயநாய—அந்த மோக்ஷானந்த ப்ராப்தியின் பொருட்டு, அந்ய: பந்தா ந வித்யதே—அந்த மஹாபுருஷனைத் தவிர்த்து வேறு உபாயமில்லை என்பது இந்த ச்ருதிவாக்யத்தின் பொருள். * ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதீ * என்ற ச்ருதிவாக்யத்தில் அந்வயமுகேந தெரிவிக்கப்பட்ட அர்த்தமே * நாந்ய: பந்தா வித்யதே அயநாய * என்கிற ச்ருதி வாக்யத்தில் வ்யதிரேகமுகேந தெரிவிக்கப் பட்டிருக்கின்றது என்னுமித்தனையே வாசி. ஆக உபயச்ருதிகளும் ஏகார்த்தமாயிருக்கையினாலே உத்தர நாராயணாநுவாக வாக்யம் லக்ஷமீபதியையே விஷயமாகக் கொண்டிருப்பது போலவே ஆநந்தமய வித்யையிலும் அப்பெருமானே விஷயபூதன் என்னுமிடம் அறியவேளிர்து.

இன்னமும், ஆநந்தமய வித்யையில் "ஸ யச்சாயம் புருஷே, யச்சாஸாவாதித்யே ஸ ஏக: * என்கிற வாக்யத்தினால் ஆனந்தமயனையும் ஆதித்யமண்டலத்தினுள்ளேயுள்ள புண்டரீகாக்ஷணையும் ஒன்றாகச் சொல்லியிருப்பதனாலே அந்த புண்டரீகாக்ஷணே ஆனந்தமயன் என்று தேறி நிற்கிறது. ஆக இப்படிப்பட்ட அடையாளங்களினால் ஆநந்தமய வித்யாவேத்யனும் புண்டரீகாக்ஷணமானவன் பரம புருஷனேயென்று தேறும்.

பூர்வபக்ஷம்:—ஆநந்தவல்லியில் [ப்ரஹ்மவிதாப்தோதி பரம்] என்று ப்ரஹ்மத்தை ப்ரஸ்தாவித்து * ஸத்யம் ஜ்ஞானமநந்தம் ப்ரஹ்ம * என்று அந்த ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணங்கூறி, * தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாசஸ் ஸப்பூத: * இத்யாதி வாக்யத்தினால் அந்த ப்ரஹ்மம் ஆத்மாவென்னுமிடத்தையும் அதில் நின்றும் ஆகாசாதி பதார்த்தங்களின் உத்பத்தியையுஞ்சொல்லி, * தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாத் விஜ்ஞானமயாத், அந்யோந்தர ஆத்மா ஆநந்தமய: * என்றவளவால் உபக்ராந்தமான ஆத்மோபதேச பரம்பரையானது ஆநந்தமயனில் ஸமாப்தி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே உபக்ரமிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மம் ஆநந்தமயான ஆத்மாவேயென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. அந்த ஆநந்தமய ஆத்மாவுக்கு * தஸ்யைஷ ஏவ சரீர ஆத்மா * என்று உத்தர வாக்யத்தில் சரீரஸம்பந்தித்வமாகிற சரீரத்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. கர்ம பரவசனான ஜீவாத்மாவுக்கே கர்மலாநுபவார்த்தமாக சரீர ஸம்பந்தம் ஸம்பவிக்கும்; அகர்மவச்யனான பரமபுருஷனுக்கு அது ஸம்பவிக்க நியாயமில்லை. ஆகவே சரீரஸம்பந்தமுடையவனாக ஓதப்பட்ட இந்த ஆநந்தமயான ஆத்மா ஜீவாத்மாவென்றே நிச்சயிக்கலாகிறது.

என்கிற பூர்வபக்ஷத்தின் மேல் வித்தாந்தம். நிருபாதிமமான ஆனந்தமுடைமை முதலிய குணங்கள் ஜீவாத்மாவுக்கு ஸம்பவிக்கமாட்டாவாகையாலும், ஸகல சரா

சரங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டவனாக வோதப்படுகின்ற பரமாத்மாவுக்கு அப்படிப்பட்ட ஸகல சரீரத்வமாகிற சாரீரத்வம் நன்றாக ஸம்பவிக்கக் கூடியதாதலால் பரமாத்மாவே கிருபாதிக ஆனந்தவானாகக்கடவன். ஆநந்தமயம் என்றவிடத்திலுள்ள மயப் ப்ரத்யயத்திற்கு விகாரம் அர்த்தமாகையாலே விகாரமற்றவனான பரமாத்மாவுக்கு ஆநந்த விகாரத்வம் பொருந்தமாட்டாதென்கிற வாதமும் அனுபவநம்; மயட்டுக்கு விகாரமே அர்த்தம் என்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; “அந்நமயோ யஜ்ஞஃ” என்று சொன்னால் அந்நவிகாரமென்று பொருளன்றே; இங்கு மயட்டுக்கு ப்ராசர்யமே யன்றே பொருள். (ப்ராசர்யமாவது—மலிவு.) அன்னம் மலிந்த வேள்வி என்பது தானே பொருளாகிறது. இப்படியே இங்கும் “ஆனந்தம் மலிந்தவன் பரமாத்மா” என்றே பொருள்படக் குறையில்லாமையாலே விகாரவாதம் அப்ரஸக்தம். அடுத்த படியாக * யதோ வாசோ நீவர்த்தந்தே, அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ, ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந், ந பிபேதி குத்ச்சந * என்று வாக்குக்கும் நெஞ்சுக்கு மெட்டாதபடி அப்ரமேயமான ஆனந்த முடையனாக வோதப்பட்ட பரமாத்மாவின்விடத்திலேயே யன்றே மலிந்த ஆனந்தமுடைமை தேறக் கூடியது.

இதற்குமேல் ஒரு வாதம் தோன்றக் கூடும்; ஆநந்த ப்ராசர்யமாவது ஆனந்தத்தினுடைய ஆதிக்யமே யாகும். ஆனந்தம் அதிகமென்று சொன்னால் ஆனந்தப் ப்ரதிகோடியான துக்கம் சிறிது உண்டென்று தோன்றியே தீருமல்லவா? (ஆதிக்யமென்பது ப்ரதிகோடியை அபேகித்திருக்குமாகையாலே எதைக் காட்டிலும் அதிகமென்று கேள்வியுண்டாக, துக்கத்திற்காட்டிலும் அதிகமென்று சொல்லியாக வேண்டுமாகையாலே ஆநந்தமயமென்று கொள்ளப்பட்ட பரம புருஷனிடத்தில் துக்க ஸம்பந்தம் இசையப் பட்டதாகவேயாயிற்று என்றபடி) ஏவஞ்ச, அசில வேறைய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந மென்னப் படுகிற ப்ரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சிறிதளவுகூட வேறையஸம்பந்தம் ஸம்பவிக்கமாட்டா தாகையாலே, ப்ராசரானந்த சாலித்வமென்று பரிஷ்கரிக்கப்பட்ட ஆநந்த மயத்வமும் அங்குச் சொல்லுவதற்கில்லை என்பதாக.—இதுவும் பிசகு. அந்த ஆனந்த ப்ராசர்யத்தை விவரிக்கப் புகுந்த * ஸைஷா ஆநந்தஸ்ய மீமரம்ஸா பவதி * இத்யாதியான ஆநந்தமீமாம்ஸையில் * தேயே சதம் ப்ரஜாபதேரநந்தா: * என்கிற வளவாக ப்ராஸ்தாவிக்கப்பட்ட சதர்முக பர்யந்த ஸகல ஜீவர்களின் ஆனந்தத்திற்கு காட்டிலும் நூறு மடங்கு அதிகமாயிருக்கையாகிற ப்ராசர்யமே ஆநந்தமய சப்தத்தினால் விவகித்தமாக விவரித்திருக்கையாலே ப்ராஸ்துதனான ஆநந்தமய ஆத்மாவில் ஆநந்தமயமென்கிற சொல்லிலிருந்து துக்க ஸம்பந்தம் ப்ராஸங்கிக்க விரகில்லை.

ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம, யோ வேத நிவிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந், ஸோசுநுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ. ப்ரஹ்மணோ விபச்சிதேதி என்கிற முந்தின வாக்யத்தில் ஜீவாத்மா ப்ரஹ்மத்தை யுபாஸித்து அந்த ப்ரஹ்மத்தையடைவதாகச் சொல்லியிருக்கையாலே, ஜீவாத்மா ப்ராப்தா வென்றும் பரமாத்மா ப்ராப்யமென்றும் இப்படி வாசி குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. இதற்கு மேல் ஒன்று சொல்லலாம்; பத்தாவஸ்தையிலுள்ள ஜீவன் ப்ராப்தா வாகிறான்; முக்தாவஸ்தையில் அவனே ப்ராப்யனாகிறான் என்று சொல்லக் குறையில்லாமையாலே ஜீவாத்மாவாகிய வெருவனுக்கே அவஸ்தா பேதத்தினால் ப்ராப்த்ருத்வமும் ப்ராப்யத்வமும் கூடுமாகையாலே ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு இத்தால் பேதம் வித்திக்க வழியில்லை யென்று. இந்த வாதமும் பிசகு. *ப்ரஹ்மணோ விபச்சிதா* என்று ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மத்திற்கு கிருபாதிகமான விபச்சித்த்வம் [அதாவது—ஸர்வஜ்ஞத்வம்] சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அது ஜீவாத்மாவுக்கு முக்தாவஸ்தையிலும் ஸம்பவிக்கமாட்டாது. *விபச்சிதா ப்ரஹ்மணோ* என்று சொல்லப்பட்ட விபச்சித்த்வமானது *தஸ்மாந் வா ஏதஸ்மாநாத்மந ஆகாசஸ் ஸம்பூதஃ* என்று அடுத்தபடியாகச் சொல்லப்படும் ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயுக்தமான ஸர்வஜ்ஞத்வமன்றே.

முண்டகோபநிஷத்தில் “ யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித், யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப: தஸ்மா தேதந் ப்ரஹ்ம நாம ரூபந்நஞ்ச ஜாயதே ” என்று பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்கு வேண்டிய ஸர்வஜ்ஞாத்வத்தைச் சொல்லி உடனே ஸ்ருஷ்டி கர்த்தருத்வத்தைச் சொல்லியிருப்பது போல இங்கும் மேலே சொல்லப்பட்டபோகிற ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயுக்தமான ஸர்வஜ்ஞாத்வத்தை முன்னே சொல்லி உடனே ஸ்ருஷ்டி கர்த்தருத்வம் சொல்லுவதாக நன்கு தெரிய வருகிறது. ஆகலால் இங்கு நீபச்சீத் சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகிற ஸர்வஜ்ஞாத்வத்திற்கு உபாதியொன்றும் சொல்லப் படாமையினால் நிருபாதிகமான ஸர்வஜ்ஞாத்வமே சொல்லிற்றாக விளங்குகிறது. அப்படிப்பட்ட நிருபாதிக ஸர்வஜ்ஞாத்வம் முக்தாவஸ்தையில் கூட ஜீவனுக்கு ஸம்பவிக்க மாட்டாதாகையினாலே, ப்ராப்யமாக ஓதப்பட்ட ப்ரஹ்மம் பக்தாவஸ்தையிலும் முக்தாவஸ்தையிலுமுள்ள ஜீவனிற் காட்டிலும் வேறுபட்டதென்றே நிச்சயிக்கப்படுகிறது. ஆகவே நிருபாதிக ஸர்வஜ்ஞாத்வத்தையுடைய இந்த ப்ரஹ்மத்திற்கே *தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாதாத்மந: * என்கிற மேல் வாக்யத்தில் ஆத்மத்வத்தையோதி, ஸ்தூலாருந்ததீந்யாயத்தின்படி அந்த ஆத்மா *அந்யோந்நர ஆத்மா ஆனந்தநாய: * என்று உபஸம்ஹரிக்கப் படுவதாக விளங்குகின்றது. ஆகலால் இந்த ஆனந்த மயாத்மா ஜீவனல்லவென்று நன்கு தேறுகின்றது. ஆக இவ்வளவும் ஆனந்தம யாதிகரணத்தின் ப்ரமேயத்தை விஜ்ஞாபித்துக் கொண்டேன். *

இனி அந்தாதிகரணத்தின் ப்ரமேயத்தை விஜ்ஞாபிக்கிறேன்.

கீழ் ஆனந்தமயாதிகரணத்தில் ஆனந்தமயன் பரமபுருஷனென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டாலும், ஆனந்தமயனை புருஷன் ஜீவனாக இருக்கலாமென்று வேறொரு ப்ரகாரமாக சங்கையுண்டாக, அதைப் பரிஹரிக்கும் பொருட்டு இந்த அதிகரணம் ப்ரவர்த்திக்கிறது. * அந்தஸ் தந்தர்மோபதேசாத் 1-1-21.

இங்கு *பேதவ்யபதேசாச்சாந்ய: * என்கிற மேல் ஸூத்திரத்திலிருந்து அந்ய: என்கிற பதம் வருவித்துக் கொள்ளப் படுகிறது. அந்த:—ஆதித்ய மண்டலத்தினுள்ளே உறையும் புருஷன். அந்ய:—ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமபுருஷன்; தந்தர்மோபதேசாத்—அந்த பரமபுருஷனுக்கே அஸாதாரணமாகவுரிய தர்மங்களை இங்கு ஓதியிருப்பதனாலே—என்று ஸூத்திரத்திற்குப் பொருள்.

சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் [அத ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்ச்யதே] என்று தொடங்கியுள்ள பகுதிக்கு அந்தராதித்யன்த்யை யென்று பெயர். அந்த வித்யாப்ரகரணத்தில் “ ஹிரண்யகேச: ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண: தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ தஸ்ய உதீதி நாம, ஸ ஏஷ ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய உதீத: உதேதீ ஹ வை ஸர்வேப்ய: பாப்மப்யோ ய ஏவம் வேத.” என்று ஓதப்பட்டுள்ளது. இங்கு ஆதித்ய மண்டலத்தினுள்ளே உறையும் புருஷனுக்கு *யதா கப்யாஸம் புண்டரீக மேவமக்ஷிணீ * என்பதனால் செந்தாமரை போன்ற திருக்கண்ணுடைமையைச் சொல்லியிருப்பதனாலும், அபஹதபாப்மத்வத்தில் பர்யவஸிக்குமதான ஸர்வபாப்மோதிதத்வம் சொல்லியிருப்பதனாலும், அபஹத பாப்மத்வமாகிற லிங்கத்தினால் *ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹத பாப்மா தீவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண: * என்று ஸுபாலோபநிஷத்தில் அபஹத பாப்மாவாக வோதப்பட்ட நாராயணனை நினைப்பூட்டுவதனாலும், மோகூதத்திற்கு உபாயமான உபாஸநத்திற்கு விஷயபூதமாகச் சொன்னதனால் *நமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி * என்று புருஷ ஸூக்தத்தில் சொல்லப்பட்ட மஹா புருஷனை நினைப்பூட்டுவதனாலும், புண்டரீகாகூதத்வம் நாராயணனிடத்திலேயே ஸுப்ரஸித்தமாகையாலும், ஆக இவ்வளவு உபபத்திகளைக்கொண்டு ஆதித்ய மண்டலத்தினுள்ளுறையும் புருஷன் பரமபுருஷனென்றே நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

இங்கு பூர்வபக்ஷம்:-கீழ் ஆனந்தமயாதிகரணத்தில் *தஸ்யைஷ ஏவ சாரீர ஆத்மா* என்று ஆனந்தமயாத்மாவுக்கு சரீரஸம்பந்தம் சொல்லியிருக்கையாலே ஆனந்தமயன் சரீர ஸம்பந்தமுள்ள ஜீவனாகத்தானிருக்க வேணுமென்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமான போது “நிருபாதிகமான ஆனந்தமுடைமை” என்பது முதலான ஹேதுக்களினால் ஜீவனிற்காட்டில் வேறுபட்டவனே ஆனந்தமயனென்று ஸாதிக்கப்பட்டது. அது பொருந்தாது. ஏனென்னில்; அவ்விடத்தில் அந்த ஆனந்தமயனுக்கு * [ஸ யச்சாயம் புருஷே. யச்சாஸாவாதீத்யே. ஸ ஏஷ:] என்று ஆதித்யனென்கிற தேவதாவிசேஷத்தோடு ஐக்யம் சொல்லியிருக்கையாலும் ஆதித்யனென்கிற அந்த தேவதாவிசேஷத்திற்கு அந்தராதிய வித்யையில் கேசம் சம்சுரு நகம் கண் முதலியவற்றோடு கூடிய மிக ரமணீயமான சரீரமுடைமை சொல்லியிருக்கையாலும் அந்த சரீரமானது மிகுந்த புண்ய விசேஷ மாத்திரத்தினால் அமைந்த தென்னுமிடம் அங்கே ஸர்வபாபரா ஹித்யம் சொல்லியிருப்பதாலே வித்திக்கிறபடியாலும் அப்படிப்பட்ட சரீர ஸம்பந்தத்தை யே ஆனந்தவல்லியில் சாரீர சப்தத்தினால் க்ரஹிப்பது உசிதமாயிருப்பத லாலும், அப்படிப்பட்ட சரீரமுடைமை அகர்மவச்யமென்று அபிமானிக்கப்படுகிற பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸம்பவிக்கமாட்டாதாகையாலும் ஆதித்யனென்கிற ஒரு ஜீவனே மிகுந்த புண்ய விசேஷவசத்தினால் ஐச்வரிய விசேஷத்தை யடைந்தவனாகி ஐகத்த்காரண பூதனாக ஆனந்தவல்லியில் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறான்—என்று.

இந்த பூர்வபக்ஷத்தின் மேல் ஸீத்தாந்தம் வருமாறு:—இவ்விடத்தில் ஆதித்ய மண்டலத்திலுள்ளறையும் புருஷனுக்கு மிகுந்த புண்ய விசேஷமடியாக வரும் சரீர விசேஷ ஸம்பந்தம் சொல்லப்படுவதன்று. ஏனெனில் தஹர வித்யாப்ரகரணத்தில் “நஸுக்ருதம் ந துஷ்க்ருதம் ஸர்வே பாப்மாநோதோ நிவர்த்தந்தே. அபஹதபாப்மா ஹ்யேஷ ப்ரஹ்மலோக:” என்கிற விடத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தமே இங்கு [அந்தராதிய வித்யையில்] * ஸ ஏஷ ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய உதீத: * என்பதனால் நினைப்பூட்டப்படு கிறபடியினாலே ஸுக்ருதமும் துஷ்க்ருதமமாகிற இருவகைக் கருமங்களும் அடியோடு இல்லாதவொரு வ்யக்தியே ஆதித்ய மண்டலத்திலுள்ளதாக ஸபஷ்டமாய் விளங்கு கிறது. ஆகவே இங்கு உத்தேசிக்கப்படுகிற சரீரம் மிகுந்த புண்யவசத்தினாலாயது என்று சொல்வதற்குப் பொருத்தமில்லை. பின்னையோ வென்னில், “ஆதித்ய வர்ணம் தமஸ: பரஸ்நாத்” என்பது முதலான ச்ருதிகளில் ப்ரஸித்தமாய் ஸ்வேச்சையினால் பரிக்ரஹிக்கப்பட்டதாய் அப்ராக்ருதமான சரீரமேயாகும்.

கர்மவச்யனுக்குத்தான் சரீரமுடைமை கூடுமென்றாவது, அகர்மவச்யனுக்கு சரீர முடைமை கூடாதென்றாவது சொல்லப்போகாது. பகவான் அகர்மவச்யனாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸத்ய ஸங்கல்பனை தன்னுடைய இச்சையினாலே சரீர பரிக்ரஹம் பண்ணக் குறையில்லை. இதற்குமேல் சொல்லக் கூடும்—தரிசுணாத்மக ப்ரக்ருதி பரிணாமரூபமான பூதஸங்காதந்தானே சரீரமென்பது; அபஹதபாப்மாவாயும் ஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கிற பரம புருஷன் இச்சித்தாலுங்கூட அந்த சரீரத்தின் ஸம்பந்தம் கூடாதே; அது ஹேயமாகையாலே. கர்மவச்யனான புருஷனுக்கோ வென்னில். அவன் கர்மாநுகுணமான பலன்களை யறுபவிக்க வேண்டியிருப்பதாலே சரீரஸம்பந்தத்தை வெறுத்துத் தள்ளினாலுங்கூட அது தவிரமுடியாமல் வந்து சேர்ந்தே தீரும்; அகர்மவச்யனென்று இசையப்படுகிற பரம புருஷனுக்கு எந்த விதத்திலும் சரீர ஸம்பந்தம் யோக்யமாகாது—என்று சோத்யம் செய்யக் கூடும்.

பகவானுக்கு குணத்ரயமயமாய் ப்ராக்ருதமான தேஹம் உள்ளதென்று யாரேனுஞ் சொன்னால் கீழ்க் கூறிய ஆட்சேபம் பண்ணத்தகும். ஸ்வாபிமதமும் ஸ்வாநுரூபமும் அப்ராக்ருதமுமான சரீரம் பகவானுக்கு இசையப்படுகின்றதே யன்றி குணத்ரயமயமாய் ப்ராக்ருதமான தேஹம் உள்ளதாக இசையப்படவேயில்லை. வேதாந்தங்களானவை பகவானுக்கு ப்ராக்ருத ஹேய குணங்களையும் ப்ராக்ருத

வேறைய தேவற ஸம்பந்தத்தையும் அதடியாக வினையக் கூடிய கர்மவச்யத்வஸம்பந்தத் தையும் நிஷேதித்து கல்யாண குணங்களையும் கல்யாண ரூபத்தையும் ஒதுகின்றன. பகவான் உபாஸகர்களிடத்திலுள்ள அநுகரஹாதிசயத்தினாலே அவரவர்களுடைய ப்ரதிபத்திக்குத் தக்கவாறு தன்னுடைய ஒளி யுருவத்தையே ஸ்வேச்சையினாலேயே தேவமநுஷ்யாதி ஸம்ஸ்தாநமாக ஆக்குகிறனென்று உபநிஷத்துக்கள் ஒதுகின்றன. * அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே * என்கிற ச்ருதியும் “அஜோபி ஸந் அவ்யயாத்மா பூதநாமீச்வரோபி ஸந், ப்ரக்ருதீம் ஸ்வாமதீஷ்டாய ஸம்பவாய்யாத்மமாயயா” என்கிற கீதா ச்லோகமும் இங்கு அநுஸந்தேயங்கள். “பரித்ராணய ஸாதுநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாயி யுகேயுகே.” என்கிற கீதாச்லோகம் விசேஷித்து அநுஸந்தேயம்.

இவ்விடத்தில் உபயவேதாந்த ரஸிகர்களுக்கு ஒரு சிறந்த விஷயம் நினைப் பூட்டுகிறேன்; ஸ்வாயி ஸ்ரீ பாஷ்யமருளிச் செய்யும்போது ஆழ்வார்களின் திவ்ய ஸூக்திகளை இடைவீடின் றித் திருவுள்ளத்தில் சிந்தனை செய்துகொண்டே யிருந்த தாக முன்னோர்கள் மொழிந்திருப்பதுண்டு. அது உபயவேதாந்தங்களிலும் ஆழ்ந்த அறிவுபெற்ற மஹான்களுக்கே அறிய வெளிது. இதற்குச் சான்றாக எடுத்துக் காட்டக் கூடிய விடங்கள் பலவுண்டு. ப்ரக்ருதம் இந்த ஸூக்தரத்தின் பாஷ்யத்தில் உள்ளதான அரிய பெரிய விஷயமொன்று இங்கு நிரூபிக்கப்படுகிறது. இவ்விடத் தில் பரம புருஷனுக்கு சரீர ஸம்பந்தம் கிடையாதென்று பூர்வபகூவாதத்தில் ப்ரஸக்தமானதை ஸ்வாயி கண்டிக்குமிடத்து ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணாதி விபவாவதாரங் களில் சரீர பரிக்ரஹம் பகவான் செய்தருளுகிறபடியை நிரூபித்து வருகையில் * பரித்ராணய ஸாதுநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம் * என்கிற கீதா ஸூக்தியை யெடுத்துக் காட்டி * ஸாதுபரித்ராணமேவ உத்தேச்யம்; ஆநுஷங்கீகஸ்து துஷ்க்ருதாம் விநாச; ஸங்கல்பமாத்ரேணுபி ததுபபத்தே: * என்றுள்ளது ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தி. எம்பெருமான் அவதாரம் செய்தருள்வது ஸாதுக்களை ஸம்ரக்ஷிப்பதற்காகவும் துஷ்டர்களைத் தொலைப்பதற்காகவுமானும் ஸாதுக்களை ஸம்ரக்ஷிப்பதொன்றே உத்தேச்யம்; துஷ்டர்களைத் தொலைப்பதென்பது ஸங்கல்ப மாத்ரத்தினாலும் ஆகக் கூடியதாதலால் அது ஆநுஷங்கீகமேயொழிய ப்ரதானமன்று—என்பது மேலெடுத்த துக் காட்டிய ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸூக்தியின் கருத்து. துஷ்டர்களைத் தொலைப்பது ஸங்கல்ப ஸாத்யமாகிருப்போலே ஸாதுபரித்ராணமும் ஸங்கல்ப ஸாத்யமாகக் கூடாதோ? “துஷ்டர்கள் நஷ்டர்களாகக் கடவர்கள்” என்று ஸங்கல்பிப்பது போல, “ஸாதுக் கள் ஸம்ரக்ஷணம் பெறக்கடவர்கள்” என்று பகவான் ஸங்கல்பிக்க முடியுமன்றோ? அப்படியிருக்க, துஷ்டசிக்ஷணமே ஸங்கல்பத்தால் ஸாத்யமென்றும் சிஷ்ட பரிபால னம் ஸங்கல்ப ஸாத்யமன்று என்றும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் எதுகொண்டு ஸாதிக்கிற ரென்று ஆராயுமளவில், நம்மாழ்வாருடைய ஸுஸ்பஷ்டமான ஸ்ரீ ஸூக்தியைக் கொண்டே ஸாதிக்கிறரென்று நன்கு விளங்குகின்றது. அதை விவரிப்போம்:

திருவாய்மொழியில் (3-1-9) * மமுங்காத வைநுதிய சக்கரநல்வலத்தையாய். தொழங்காதல்களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே, மமுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில். தொழும்பாயார்க்கு அளித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே * என்கிற பாசரம் பரம போக்யமானது. எம்பெருமான் ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானுடைய கூக்குரலைக் கேட்டு அரை குலையத் தலைகுலைய மடுவின் கரையிலே ஓடி வந்து விழுந்தானென்கிற இதிறாஸம் ப்ரஸித்தமானது. எதற்காக வோடிவர வேண்டும்? * கருதுமிடம் பொருதுவரவல்ல திருவாழியாழ்வானைத் திருநாட்டிலிருந்தே ஏவினால் அவன் ஒரு நொடியில் யானையின் இடரைத் தீர்த்துவரமாட்டானோ? அவனுக்குத்தான் ச்ரமம் கொடுக்க வேண்டுமோ? ஸகல ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கருவியாயுள்ள ஸங்கல்பத்தினால் யானையினிடரை அவலீலையாகத் தீர்த்திருக்கலாமே. இவ்விரண்டுபடியின் றிக்கே அறப்பதறியோடி வந்தது

எதற்காக? என்று நம்மாழ்வார் கேள்வி கேட்டுக்கொண்டு ஸமாதானத்தையும் தாமே யருளிச் செய்துள்ளார். * தொழுங்காதல் கவிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே * என்கிற இரண்டாமடிதான் ஸமாதானம், கஜேந்திராழ்வான் தன்னெதிரே வந்து நின்ற பகவானை நோக்கி, * நானும் களேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணூர்த்தம் மதுஸூதந், கரஸ்த கமலாந்யேவ பாதயோரர்ப்பீதும் தவ * என்றான். [என்றேனு மொருநாள் அழிந்தே போகக்கூடியதான இவ்வுடலுக்காக நான் கரையவில்லை; எம்பெருமானே! உன்னை ஸேவித்து உன் பொற்றமரையடிகளில் இத்தாமரை மலர்களைப் பணிமாறுவதற்காகவே கரைந்தேன் என்றான்.] இப்படிப்பட்ட ஆவல்கொண்ட பக்த சிகாமணிகளின் ஆசையை ஸங்கல்பத்தினால் தலைக்கட்ட முடியாதென்பதையும் அப்பாசரத்தின் பின்னடிகளில் ஆழ்வார் தாமே விவரித்துக் கூறியுள்ளார். நேரில் அவதரித்துத் திருமேனியைக் காட்டியே அன்பர்களைக் காக்கவேண்டும்—என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்த அர்த்தத்தையே இங்கு ஸ்வாமி உயிராகக் கொண்டு பணித்தாராயிற்று.

இன்னமும் ஆதித்யமண்டலத்தினுள்ளுறையும் புருஷனைப் பற்றி அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் சொல்லி வருகையில் * ய ஆதித்யே திஷ்டந் யஸ்ய ஆதித்யச் சரீரம் ய ஆதித்ய மந்நரோ யமயதி * என்றும், * யஸ் ஸர்வேஷு தேவேஷு திஷ்டந் * என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது; ஆதித்யனென்கிற தேவதாவிசேஷத்தையும் சதூர் முகன் முதலான ஸகல தேவர்களையும் நியமிப்பவனாக அந்தப் புருஷனைச் சொல்லி யிருக்கையாலே அவர்களிற் காட்டில் வேறுபாடு ஸபஷ்டமாகத் தெரிவதனால் ஆதித்ய மண்டலத்தினுள்ளே யிருக்கிற புருஷன் ப்ரஸித்தனை ஆதித்யனாகவோ சதூர்முகனாகவோ ருத்ரனாகவோ, சிறந்த புண்ய விசேஷத்தினால் ஐச்வர்ய விசேஷத்தைப் பெற்ற வேறு எந்த ஜீவனாகவோ இருக்கமுடியா தென்பது தெரிற்று. *

ஆக இவ்வளவும் திருச்செவிசாற்றியருளின எம்பெருமானார் ஆழ்வானைநோக்கி “ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளைச் சிந்தை செய்துகொண்டே நாம் ஸ்ரீபாஷ்ய சீதாபாஷ்யாதிகளைப் பணித்தோமென்பது பின்புள்ளாரால் நன்கு கிரஹிக்கப்பட்டுப் பரம்பரையாய் ப்ரவசனம் செய்யப்பட்டும் வருவதாகத் தெரிந்து மிகவும் ஸந்தோஷிக்கிறேன்” என்று ஸாதித்தருளி, உபந்யாஸகரை நோக்கி “இப்படிப்பட்ட அர்த்த விசேஷங்களை யெல்லாம் பூர்த்தியாகக் கேட்கவேணுமென்கிற குதூஹலம் மிகவுமுள்ளது; சிலகாலம் நித்யவிபூதியை மறந்து இங்கேயிருக்க விருப்பமுள்ளது. மற்றும் பல ஆசாரியர்களும் கூடவந்திருப்பதால் அவர்களினுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளிலிருந்தும் ஸாரமாகச் சில விஷயங்களைக் கேட்டுக்களிக்க விருப்பமுள்ளது. இன்று பிரிந்து மறுபடியும் அடுத்தநாள் கூடுவோம்” என்று ஸாதிக்க, ஸபா விஸர்ஜனமாயிற்று.

(தொடரும்)

அசிந்தித சோகஸம்பவம்.

ஸ்ரீ காஞ்சியில் வைதிக கோஷ்டியில் பரிகணிதராயிருந்த திருமலை. அனந்தாண்பிள்ளை குன்றபாக்கம் தொட்டயாசாரியர் (6—3—64) வெள்ளிக்கிழமை க்ருஷ்ணஷ்டமியன்று திடீரென்று அநாயாஸமாகப் பரமபதித்தது மிகவும் பரிதாபாஸ்பதம். இவர் நமது வேத வேதாந்த வைஜயந்தி பாடசாலையில் உபய வேதங்களையும் அதிகரித்துத் தேறினவர்களில் ஒருவர். பகவத் விஷயாதிகாரியுமாவார். இவருடைய ஸ்தானத்தைப் பூர்த்திசெய்வாரில்லை. 45 ஸம்வதஸரம் உபய வேதபாராயண கைங்கரியம் நடத்திய விசிஷ்டவ்யக்தி இவர். ... * ... *

நல்வார்த்தை நானூறு—(முன் தொடர்ச்சி)

ஸ்ரீராமாயணத்தில் சில பாடபேத ஆராய்ச்சிகள்.

279. தசரத சக்ரவர்த்தி முதலானவர்கள் மிதிலைமா நகர்க்குச் சென்று திருக்குமாரர்கள் நால்வரின் திருமணத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டு திருவயோத்திக்கு மீண்டு வந்து சேர்ந்த பின்பு நடந்த செய்தியைத் தெரிவிக்கின்ற பாலகாண்டத்தின் கடைசி ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீபரதாழ்வான் சத்ருக்நாழ்வானோடு கூட கேகய நாட்டிற்கு யுதாஜித்தென்னும் மாதுலரால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டானென்பது தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. யுதாஜித்தென்பவர் மிதிலையில் நடந்த விவாஹத்திற்கே வந்திருந்ததாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மிதிலையிலிருந்து யாவரும் அயோத்யைக்கு வந்து சேர்ந்த பின் அதிக தாமதமில்லாமல் பரத சத்ருக்நர்கள் மாதுலக்ருஹத்திற்குச் சென்று விட்டார்களென்பது நன்றாகத் தெரிய வருகிறது. “ஆப்ருச்சய பிதரம் சூரோ ராமஞ்ச அக்லிஷ்ட காரிணம். மாத்ருச் சாபி நரச்ரேஷ்ட: சத்ருக்நஸஹிதோ யயௌ” * (177-25) என்கிற ச்லோகத்தினால் தெரிவிக்கப்பட்ட விஷயமே அயோத்யா காண்டத்தின் ஆரம்பத்திலும் “கச்சதா மாதுல குலம் பரதேந ததாநக:; சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்நோ நீத: ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:” என்கிற முதல் ச்லோகத்தினால் அநுவாதருபேண தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அடுத்த ச்லோகங்களில் கேகய நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற பரத சத்ருக்நர்கள் தந்தையான சக்ரவர்த்தியை அடிக்கடி ஸ்மரித்துக் கொண்டிருந்ததாகவும், தந்தையும் அவர்களை அடிக்கடி ஸ்மரித்துக் கொண்டிருந்ததாகவும், ஆனாலும் ஸ்ரீராமனிடத்தில் விசேஷமான அன்பு கொண்டிருந்ததாகவும் சொல்லி, இருபது ச்லோகங்களினால் ஸ்ரீராம பிரானுடைய அபரிமிதமான திருக்கல்யாண குணங்களை வருணித்து, அவனுக்கு இளவரசு பட்டங் கட்டத் தந்தை பாரித்ததும் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது.

280. அதன் பிறகு மஹா ஸபை கூட்டி ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேகத்தை நிச்சயித்து இராமனுக்குக் கட்டளையிட்டது முதலான சரித்திரங்கள் ஜகத்ப்ரஸித்தமானவை. ஸ்ரீராமாயணத்தில் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தை நோக்கும்போது, ஸீதா விவாஹமாகி அயோத்யை வந்து சேர்ந்தபின் சில நாட்களுக்குள்ளாகவே ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேக ப்ரயத்நமும் வநவாஸமும் நேர்ந்ததாகக் கதையின் போக்கு தெரிய வருகிறது. ஆனால் உண்மை இங்ஙனமிருக்க ஒளசிய்யாவில்லை யென்று காண்கிறது. அதனைச் சிறிது விவரித்துக் காட்டுவோம்.

281. மேல் ஆரண்ய காண்டத்தில் நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கத்தில் ராவணனுக்கும் ஸீதைக்கும் நிகழ்கின்ற ஸம்வாதத்தைக் கூறுமிடத்து “ஸமா: த்வாதச தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேசநே, புஜ்ஞாநா அமாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம் ருத்திரீ; ததஸ் த்ரயோதசே வர்ஷே ராஜா அமந்த்ரயத ப்ரபு: அபிஷேசயிதும் ராமம் ஸமேதோ ராஜமந்த்ரீபி:” என்று பிராட்டி கூறினதாக வால்மீகி பஹர்ஷியால் உரைக்கப்பட்டுள்ளது. திருக்கல்யாணமாகித் திருவயோத்திக்கு வந்து சேர்ந்த பிறகு அவ்விடத்தில் பன்னிரண்டு ஸம்வத்ஸரம் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்துடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்ததாகவும், பதின்மூன்றாமாண்டில் சக்ரவர்த்தி மகுடாபிஷேக முயற்சியை மேற்கொண்டதாகவும் இங்கு ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே திருமணமாகி அயோத்யைக்கு வந்து சேர்ந்தவுடனே மகுடாபிஷேக முயற்சி நடைபெறவில்லை யென்பதும் மாதுலக்ருஹம் சென்ற பரதாழ்வான் பன்னிரண்டாண்டு அங்கேயே வாஸஞ்செய்து கொண்டிருந்தானென்பதும் தேறி நிற்கிறது.

282. மாதுலக்ருஹத்திற்குச் சென்ற பரதாழ்வான் இரண்டொரு மாதமோ, ஐந்தாறு மாதமோ அவ்விடத்தில் வாழ்வது உசிதம். பன்னிரண்டாண்டு நெடுக

அவ்விடத்திலேயே வாழ்ந்திருந்தானென்பதில் ஓளசித்யமில்லையே: ஸ்ரீராம பக்தியே வடிவெடுத்த பரதாழ்வான் இராமனைப் பிரிந்து அத்தனை வருஷம் தரித்திருக்க வல்லவா? * “தாமேவேக்ஷ்வாகுநாதஸ்ய பரதஸ்ய கதாம் குரு” என்று மேலே சொல்லுகிறபடி ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய குணங்களில் மிகவும் ஆழங்காற்பட்டிருப்பவரான பெருமாள் தாம் பரதனைப் பிரிந்து அத்தனை காலம் தரித்திருப்பாரா? என்று சர்ச்சிக்க இடமுண்டாகிறது.

283. இங்குச் சிலர் சொல்லுவதென்ன வென்றால், விவாஹமானவுடனே மாதுலக்ருஹம் சென்ற பரதாழ்வான் சிலநாட்களிலேயே திரும்பித் திருவயோத்திக்கு வந்துவிட்டானென்றும், மறுபடியும் பன்னிரண்டு வருடங்கள் கழித்து [முகுடாபிஷேக முயற்சிக்கு முன்னாக] மாதுலக்ருஹத்திற்கு இரண்டாந் தடவையாகச் சென்றிருந்தானென்றும் சொல்லுகிறார்கள். உண்மை இங்ஙனையிருந்தால் நன்கு பொருந்தி விடுகிறது. ஆனால் இப்படி நிர்வஹிப்பதற்கு ஸ்ரீராமாயணம் கைகொடுப்பதாகத் தெரியவில்லை. வேறு ராமாயணங்களிலிருந்து இதற்குப் பரமானம் கிடைக்கிறதா வென்று விவேகிகள் விமர்சிக்கவேணும்.

284. ஆரண்ய காண்டத்தில் ஸீதாவசனமாக மேலே யெடுத்துக் காட்டின ச்லோகம் (47-4) “ஸமா த்வாதச தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேசநே” என்கிற ஆறு பூர்வியாக நம் ஆசார்யர்களால் பலவிடங்களில் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதை பகவத் விஷயாதிகளிற் காணலாம். ஆசார்ய ஹ்ருதயம் நான்காம் ப்ரகரணத்தில் எட்டாம் பத்தின் ஸாரார்த்தமுரைக்கும் எட்டாவது சூர்ணையில் “அமாநுஷ போக மாக்கினவன்” என்றவிடத்து மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்திலும் விசேஷித்துக் காணலாம். ஸ்ரீராமாயணப் பதிப்புகளிலோ வென்னில், இந்த ஆறு பூர்வியில்லாமல் “உஷித்வா த்வாதச ஸமா இக்ஷ்வாகூணம் நிவேசநே” என்றில் விதமாகக் காண்கிறது. பூர்வாசாரியர்களின் காலத்திற்கு ஸந்நிஹிதரான ஸ்ரீகோவிந்தராஜரும் பூருவர்கள் கொண்ட பாடத்தையிட்டு வியாக்கியானம் செய்ய வில்லை. உஷித்வா இத்யாதியாக மேலே காட்டின பாடமே அவருடைய வியாக்கியானத்திலும் ஏறியுள்ளது.

285. ராகவஸ்ய நிவேசநே என்ற ஸ்தானத்தில் ‘இக்ஷ்வாகூணம் நிவேசநே’ என்று வைத்து “வரீடயா பர்த்ருநாம அக்ரஹணம்”—[வெட்கத்தினால் பர்த்தாவின் திருநாமத்தைக் கூறவில்லை.] என்று மெழுதியுள்ளார் கோவிந்த ராஜர். இதற்கடுத்த முன் ச்லோகத்தில் “ஸீதா நாம்நாஸ்யி பத்ரம் தே ராமபார்யா த்விஜோத்தம” என்று ஸ்பஷ்டமாக பர்த்தாவின் நாமக்ரஹணம் செய்யப்பட்டே யிருக்கிறது. கோவிந்தராஜர் அதைக் குறிக்கொள்ளாதவருமல்லர்; “கஸ்யேத்யஸ்ய உத்தரமாஹு-ராமேதி” என்று அவ்விடத்தில் வியாக்கியானமெழுதியுள்ளார். பர்த்தாவின் நாமத்தை அடிக்கடி சொல்ல வேண்டிய ஆவச்யகதையுமில்லை. பூருவாசாரியர்கள் கொண்டருளின பாடத்திற்கு மாறான பாடம் கோவிந்தராஜர்க்கு எங்ஙனே ப்ராப்த மாயிற்றென்று தெரியவில்லை.

286. ஐந்தாறு, அறுநாறு வருடங்களுக்கு முந்தியே ஸ்ரீராமாயணங்களில் பாடபேதங்கள் விளையத் தொடங்கி விட்டதாக நாம் நிச்சயிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதுவொரு தனிப்பட்ட ஆராய்ச்சி. இது செய்யுமிடத்து மிக மிக வருத்த முண்டா கிறது. வான்மீகி முனிவரின் திருவாக்கில் ஏதோ ஒரு விதமான பாடம் வெளிவந் திருக்க வேணுமே யொழியப் பல்வேறு வகைப்பட்ட பாடங்கள் வெளிவந்திருக்க சியாயமில்லை. விளைந்திருக்கின்ற பாடபேதங்களோ அபரிமிதம். இதன் தத்து வத்தை எம்பெருமானே உணரவேணும்.

வைதிகர்களையும் ஆஸ்திகர்களையும் பற்றிப் பதினாறு வார்த்தைகள்.

287. நமக்கு மூலப்ரமாணம் வேதமென்று சொல்லப்படுகிறது. வேதத்தைப் ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்தவர்கள் வைதிகர்களெனப் படுகிறார்கள். உலகில் ப்ராஹ்மணர்களாக ஜனித்திருப்பவர்களெல்லாரும் வேதத்தை அங்கீகரித்தும் வேதத்தை ஓதியும் வேதோத்தங்களான கருமங்களை யனுட்டித்தும் வருகிறவர்களல்லராயினும், அதற்கு ஸ்வரூப யோக்யதை யுள்ளவர்களான படியாலே வைதிகர்களென்கிற பெயர் பூமண்டலத்திலுள்ள ஸகல ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் துல்யமாகவுள்ளது. இதில் ஏதேனும் வாசியுண்டா? என்பது சிலருடைய கேள்வி. இதற்கு விடை கேண்மின்.

288. வேதத்தைப் ப்ரமாணமாக வொப்புக் கொள்பவர்களான யாவரையும் வைதிகர்களாகக் கொள்ளுவதில் யாதொரு தடையுமில்லை. ஆனால் வேதத்தின் அர்த்தங்களை மனம் போனபடி சொல்லி அபார்த்தங்களைப் ப்ரவசனம் செய்பவர்களிடத்தில் வைதிகத்தவ பூர்த்தி இருக்க நியாயமில்லை. "வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யர்கள்" என்று விருதுபெற்று விளங்கும்வர்கள் பகவத்ராமாநுஜ தர்சனஸ்தர்களான ஆசார்யர்களேயன்றி மற்றையோர்களல்லர். மற்றையோர் பரஸ்பரம் கடிதங்களெழுதிக் கொள்ளும்போது "ப்ரஹ்மஸ்ரீ. வேதமூர்த்திகளான" என்று எழுதிக் கொள்ளுவதைக் காண்கிறேமேயொழிய "ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்ய..." என்று எழுதிக் கொள்வதில்லை. இவ்விதமாக பகவத் ராமாநுஜ ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களே ஆயிரம் வருஷ காலமாக எழுதி வருகிறார்கள். இராமாநுச நூற்றந்தாதி யில் (9). *இராமாநுசன்புகழோதம் நல்லோர் மறையினைக்காத்து இந்த மண்ணகத்தே மன்னவைப்பவரே* என்று உடையவர் காலத்திலேயே எழுதிவைக்கப்பட்டது. பகவத்ராமாநுஜ ஸம்பந்தமுடையவர்களான விலகூணர்களே இந்திலவுலகில் ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யர்கள் என்றது இப்பாட்டில். இதர மதஸ்தர்கள் வைதிகர்களாயிருந்தும் அவர்கள் இப்படி யெழுதிவைக்கவில்லை.

289. பிறர்களுக்கு வைதிகத்தவ பூர்த்தியில்லையென்று நாம் சொல்லுவதுபோல அவர்களும் நம்மைப்பற்றி இங்ஙனமே சொல்லக்கூடும். அது நிறக. வேதம் என்றால் இப்போது அவரவர்கள் அத்யயனம் செய்து வருகிறார்களே இதுதானே. சிலர் ருக்வேதமும், சிலர் ஸாமவேதமும், சிலர் கிருஷ்ண யஜூர்வேதமும், சிலர் சக்ல யஜூர் வேதமுமாக இப்படி ஆங்காங்கு அத்யயனம் செய்தும் பாராயணம் செய்தும் வருகிறார்களே; இவை தானே வேதங்கள். இவை தவிர இன்னமும் வேதங்களுண்டா? அன்றியும் உபநிஷத்துக்களென்று சொல்லப்படுகிறதே அவையும் வேதத்தில் சேர்ந்தவையோ? தனிப்பட்டவையோ? என்பது சிலருடைய ஆசங்கை. இதற்குப் பரிஹாரம் கேண்மின்.

290. அவிச்சிந்ந பரம்பரையாக ஆங்காங்கு ஓதப்பட்டு வருகின்ற வேதபாகமானது மொத்தமுள்ள வேதத்தில் ஏகதேசமே யொழிய ஸம்பூர்த்தியாக ஓதப்பட்டு வரவில்லை. க்ருஷ்ணயஜூர் வேதத்தின் (தைத்திரீய) ப்ராஹ்மணத்தில் ஒரு பகுதியான காடக மென்னும் சாகையில் முதல் ப்ரச்சந்தில் வேதங்கள் அளவற்றவை யென்பதைப்பற்றி ஓர் உபாக்கியானம் ஓதப்பட்டிருக்கின்றது; "பரத்வாஜோ ஹ த்ரிபிராயுர்ப்பிரீ ப்ரஹ்மசர்ய முவாஸ" என்று தொடங்கியுள்ளது அது. *அநந்தாவை வேதா:* என்று நம் ஆசாரியர்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ள வாக்கியம் அந்த ப்ரகரணத்தில் தானுள்ளது. அந்த உபாக்கியானம் ஸாரமாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறதின்கு.

முன்பொருகால் பரத்வாஜரென்னும் மஹர்ஷியானவர் ஸகல வேதங்களையும் ஓதி முடிக்கக் கருதி அதற்குரிய ஆயுஸ்சை [அதாவது, முந்நூறு வருஷ காலம் ஜீவித்திருக்கக்கூடிய வாழ்நாளை] இந்திரனுடைய அருளால் பெற்று அந்த வாழ்நாளில் குருகுல வாஸஞ் செய்து வேத மோதி வந்தார்; முந்நூறாண்டும் முடிந்து

ஜீர்ணசரீராய்க் கிழத்தனமடைந்து முழுவ்ஷுவாய்ப்படுத்திருக்கின்ற அம்முனிவரை இந்திரன் வந்தணுகி 'ஓ முனிவரே! மீண்டும் நூற்றாண்டு கொண்ட ஆயுஸ்ஸை உமக்கு நான் கொடுப்பேனாகில் அந்த வாழ்நாளை நீர் எவ்விதமாகக் கழிக்க உத்தேசித்திருக்கிறீர்? அந்த ஆயுஸ்ஸில் நீர் ஸாதிக்க விரும்பும் புருஷார்த்தம் யாது' என்று கேட்டான். அதற்கு அம்முனிவர் 'அவ்வாயுஸ்ஸிலும் வேதாத்யயநமே செய்யக் கடவேன் என்றார். அதுகேட்ட இந்திரன் ஓ! இவர் ஸகலவேதங்களையும் ஒதி முடிக்க விரும்புகின்றார் போலும் என்று நினைத்து அது ஒருநாளும் முடியாத காரியமென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் என்ற மூன்று வேதங்களையும் தன்னுடைய யோக ஸாமர்த்தியத்தினால் மூன்று மலைகளாக்கி இதற்கு முன் அம்முனிவர் கண்டநியாத மலைவடிவமான அந்த வேதங்களை அவர்க்குக் காட்டினான்; பிறகு அவற்றுள் ஒவ்வொரு மலையில் நின்று ஒவ்வொரு முஷ்டியால் தூள்களையெடுத்துக் காட்டி 'ஓ பரத்வாஜரே! இம் மூன்று மலைகளும் வேதங்களே; அதில் ஒவ்வொரு துகளும் ஒவ்வொரு வேதமாதலால் வேதங்களுக்கு எல்லையே கிடையாது; இம்மூன்று முஷ்டிகளில் அடங்கியுள்ள வேதராசியைத்தான் நீர் இதுவரை முந்நூற்றாண்டு குருகுல வாஸஞ்செய்து ஒதினீர்; இதோ மலைமலையாகக் கிடக்கும் வேதங்கள் உம்மால் ஒதப்படவில்லை; ஆகவே ஸகல வேதங்களையும் ஒதி முடிப்பதென்பது ஒரு நாளும் முடியாத காரியமென்று கொள்ளீர்'—என்றான் என்பதாம்.

291. இவ்வுபாக்கியானத்தின்படி பார்த்தால் ஸம்பூர்ண வேதாத்யாயியென்று ஒருவரையும் சொல்லமுடியாது; முந்நூறு வருஷ காலம் ஒதின பரத்வாஜ மஹர்ஷியின் கதையே அதுவாலால், இக்காலத்தில் ஏழெட்டு வருஷகாலம் (அல்லது) பத்து பன்னிரண்டு வருஷகாலம் வேதமோதுபவர்களைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை.

292. உபநிஷத்துக்களென்பவை வேதத்தில் சேர்ந்தவையோ? தனிப்பட்டவையோ? என்பதைப்பற்றிக் கேண்மின்; வேதமானது பூர்வபாகமென்றும் உத்தரபாகமென்றும் இருவகுப்பாகவுள்ளது. பூர்வபாகம் கர்மகாண்ட மெனப்படும். உத்தரபாகம் ப்ரஹ்மகாண்ட மெனப்படும். இந்த ப்ரஹ்மகாண்டத்திற்கே உபநிஷத்தென்று வ்யவஹாரம். "உபநிஷத்தி அஸ்யாம் பகவாந்" என்கிற வ்யுத்தபத்தியினால் உபநிஷத்சப்தம் பிஷ்பந்நமாகிறது. பகவான் வெகு ஸம்பத்தில் உறைநின்றவடம் உபநிஷத்தென்பது. இத்தால் கர்மகாண்டத்தில் பகவான் தூரஸ்தனையிருக்கின்றனென்றும், ப்ரஹ்ம காண்டத்திலேயே ஸம்பஸ்தனையிருக்கின்றனென்றும் சொல்லிற்றுகிறது. க்ருஷ்ண யஜுர்வேதிகளுக்கு தைத்திரீயோபநிஷத்தும் சுக்ல யஜுர்வேதிகளுக்கு ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்தும் ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தும் ஸாமவேதிகளுக்குச் சாந்தோக்யோபநிஷத்தும்.....இப்படி ஒவ்வொரு சாகிகளுக்கும் ஒவ்வொருபநிஷத்து ஏற்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே வேதமோதுபவர்கள் தங்கள் தங்கள் சாகைக்கு உரிய உபநிஷத்பாகத்தையும் சேர்த்தே ஒதி வருகிறார்கள்.

293. வேதமோதினவர்கள் என்று பெயர் பெற்ற யாவரும் கர்மகாண்டத்தில் தான் அதிகமாக உழைக்கிறார்களென்றும் உபநிஷத்பாகமெனப்படுகிற ப்ரஹ்மகாண்டத்தில் ஸ்வல்பமே உழைக்கிறார்களென்றும் காண்கிறோம். பகவத் ஸந்திதிகளில் வேதபாராயண சிக்ஷஷ்டியென்று ஆங்காங்கு நடந்து வருகிறதல்லவா? அந்த வேதமெல்லாம் கர்ம காண்டமேயொழிய ப்ரஹ்மகாண்டமன்று. கர்ம காண்டத்தில் பகவான் தூரஸ்தனாய், உபநிஷத்பாகத்திலேயே ஸம்பஸ்தனையிருக்க, அவ்வுபநிஷத்துக்களை பகவத் ஸந்திதிகளில் [வீதியுத்ஸவங்களில் பெரிய கோஷ்டியாகப்] பாராயணம் செய்வதன்றே பொருத்தமானது. அதை விட்டுக் கர்மகாண்டத்தையே எங்கும் பிரபலமாகப் பாராயணம் செய்து வருவது ஏன்? தவிரவும் பதம் க்ரமம் ஜடை கனம் வர்ணக்ரமம் லக்ஷணம் என்னும் விசேஷங்களும் கர்ம காண்டத்திற்கே ஏற்பட்டிருப்பன. உபநிஷத்துக்களுக்கு இவையென்று மில்லை. பகவத் ஸந்திதி

களில் தைத்திரீயோபநிஷத்து ஒன்று மட்டும் ஓதப்பட்டு வருகிறதே யன்றி மற்ற உபநிஷத்துக்களின் பாராயணத்திற்கு ப்ரஸக்தியே காண்பதில்லை. ஈச கேந கடப்ரர்சந முண்டக மாண்டேயாதி உபநிஷத்துக்களைக் கண்டபாடம் செய்திருப்பவர்களும் தூர்லபர்களாயிருக்கின்றனர். முக்கியமாகக் கர்ம காண்டத்தையே பகவதுத்ஸவங்களில் பாராயணம் செய்து வருததற்கு யாது காரணம்? என்பது பலருடைய ஆசங்கை. இதற்கு ஸமாதானம் கேண்மின்

294. கர்மகாண்டத்திற் காட்டிலும் ப்ரஹ்மகாண்டத்திற்கு ஏற்ற முள்ள தென்பது வாஸ்தவமானாலும் கர்மகாண்டமென்று இழிவாக நினைக்கப்படுவதில்லை. பட்டர் கர்ம காண்டத்தைப்பற்றி ஸாதிக்கையில் [ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவே உத்தரஸதகே] “த்வதர்ச்சாவிதிமுபரி பரிசுஷீயதே பூர்வபாக:” என்று ஸாதித்திருக்கிறார். பூர்வ பாகத்தில் கருமங்களைப்பற்றி விசேஷமாகச் சொல்லியிருந்தாலும், அக்கருமங்களெல்லாம் பெரும்பாலும் வாயு இந்திரன் வருணன் அக்ரி முதலிய தேவதாந்தரங்களைக் தேசுத்துச் செய்யப்படுவனவாகக் காணப்பட்டாலும் அவைகளெல்லாம் எம்பெரு ளுன் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவாராதனத்தைச் சொல்லுவதில் உபசுஷீணம் என்று அறுதியிடக் குறையில்லை.

295. இதை நன்றாக உபபாதிக்கக் கேண்மின் தைத்திரீய உபநிஷத்தில் “ஆத்மா; அங்காந்யந்யா தேவதா:” என்று ஒதப்பட்டிருப்பது ஸுப்ரஸீத்த மாது. எம்பெருமானே உயிராயிருப்பவனென்றும் மற்ற தேவதைகளெல்லாம் உட்பிரூபன வென்றும் இதில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்று. உலகில் உடலுக்கு இடுமலை உயிருக்கே த்ருப்தியளிப்பவை யென்பதைக் காணுகின்றோம். உணவுஞ்சோறு பருகும் நீர், தின்னும் வெற்றிலை. ஆடையாபரணங்கள் முதலான உடலில் சேர்க்கப்பட்டாலும் இவையெல்லாம் உயிரை நோக்கியே சேர்க்கப்படுமன வென்பதும், இவற்றலுண்டாகும் த்ருப்தி உயிருக்கே யென்பதும் நிஸ்ஸஹமான விஷயமல்லவா? இது போல தேவதாந்தரங்களுக்கு இடுமலை யெல்லாம் தேவதாஸார்வபௌமனாய் ஸகல தேவதாந்தராத்மாவான நாராயணனுக்கே த்ருமென்பதும் நிஸ்ஸந்தேஹம். “ஆகாசாத் பதிதம் தோயம் யதா கச்சதி ஸாகரம். வதேவநமஸ்கார: கேசவம் ப்ரதி கச்சதி” என்று த்ரிமதஸ்தர்களான ஸகல ப்ரஹ்மணர்களும் முச்சந்தியும் சொல்லி வருவது கொண்டும் இதை யுணரலாம்.

296. இக் காலத்தில் ஆஸ்திகர்கள் விஞ்சியிருக்கிறார்களா? நாஸ்திகர்கள் விஞ்சியிருக்கிறார்களா? என்று ஆலோசித்துப் பார்த்தால், இக்காலத்தில் என்று என்ன? காலத்திலுமே நாஸ்திகர்களின் விஞ்சுதலே அதிகமென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். நூற்றில் 99 பங்கு நாஸ்திகர்களும் ஒரு பங்கு ஆஸ்திகர்களுமாகத் தேவதுதான் எக்காலத்திலுமுள்ளது. எதற்கும் நாளடைவில் ஏற்றத் தாழ்வு ஏறியது இயல்பு. அந்த ரீதியில் பார்த்தாலும் நாஸ்திகர்களுக்கு ஏற்றம் மிகுகின்ற. இக்காலத்தில் ஆஸ்திகர்களுக்கு நூற்றில் ஒருபங்கு என்பது தேறது, ஆயிரத்திற்கு ஒரு பங்கு என்று தேறிலால் அதிசயம். ஆதிகாலத்திலேயே நாஸ்திக மதத்திற்குலோகாயுதமம் என்று பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது. [லோகே ஆயதம்—லோகாயதான்று வ்யுத்தபத்தி கூறப்படுகிறது. இதனால் உலகத்தில் மிகப் பரம்பிய மதம் நாஸ்திகமே மென்று தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது.]

297. நாஸ்திகர்களின் ஆயிரக்கணக்கான சுலோகங்களில் ஒரு சுலோகம் மட்டும் காட்டுறியிங்கு; “யாவஜ்ஜீவம் ஸுகம் ஜீவேத் நாஸதி ம்ருத்யோரகோசர:.. பஸ்மீபூதஸ்தஹஸ்ய புநராஃமநம் குத:” என்பது நாஸ்திகர்களின் தலையான வாத்தமடங்கிலோகம். இதன் பொருளாவது உயிருள்ள வரையில் ஆநந்தமாக வாழவேண்டும்; நாவுக்கு இனிமையான தின்பண்டங்களை எந்த இடத்திலும் எந்த

சமயத்திலும் எந்த நிலைமையிலும் உண்டு களிக்கவேண்டியது; ஏகாதசி யென்றும் அமாவாஸ்யை யென்றும் விரதநாட்களென்றும் பார்த்து உணவையோ மற்றுமுள்ள போகங்களையோ சுருக்கிக் கொள்வது பேதைமை; எதையும் எக்காலத்திலும் மனம் போனபடி தாராளமாக அனுபவிக்கவேண்டியது. உலகிற் பிறந்தாரனைவரும் ஒருநாள் யமனிடத்துச் சென்று சேரவேண்டியவர்களே; யமனுக்குத் தப்பிப் பிழைப்பார் ஆருமில்லை; நீருகியொழிந்த தேஹம் திரும்பிவரமாட்டாது. கிடைத்திருக்கும் தேஹத்தைப் பழுதாக்காமல் விஷயங்களை யதேஷ்டமாக புஜித்துக் களிக்க வேண்டியதே என்பது மேலெடுத்த சுலோகத்தின் பரமதாற்பர்யம். இங்ஙனே வாதஞ்செய்யும் நாஸ்திகர்களே எங்கும் நிரம்பியிருக்கின்றார்கள். ஸங்கல்பஸூர் யோதயத்திலுள்ளதான “ஸர்வத: கரவீராதீந் ஸூதே ஸாகரமேகலா, ம்ருதஸஞ் ஜீவநீ யத்ர ம்ருக்யமாணதசாம் கதா” என்கிற ச்லோகர்தனமும் இவ்விஷயத்தையே ஸ்வாபதேசார்த்த முறையில் காட்டுகின்றது. “பூயாநஹோ பரிகர: ப்ரதிகூலபதேஷ” என்கிற கூரத்தாழ்வானுடைய திவ்யஸூக்தியும் இத்தகைத்தே.

298. இப்படியாக நாஸ்திகர்கள் மலிந்த இக்காலத்தில் ஆஸ்திக்யம் குன்றாமல் செழித்தோங்கி வளர்ந்து வருமாற்றைக் கண்டு களிக்கவேண்டும். ஸ்ரீராமநவமியுதஸமென்கிற வியாஜத்தினாலும் நவராத்திரி யென்கிற வியாஜத்தினாலும் எத்தனை நகர களில் எத்தனை அக்ரஹாரங்களில் எத்தனை க்ராமங்களில் எத்தனை ஸபை ஏற்பட்டு எத்தனை பக்தர்கள் கூடி பகவத் கதாச்ரவணங்கள் பண்ணி ஆனந்தி வருகிறார்களென்பது கணக்கிட முடியாமலிருக்கிறது. ஒவ்வோரிடத்திலும் ஆஸ்ஸமாஜமென்றும் வைதிகஸபையென்றும் ஸ்ரீராமபக்த ஸங்கமென்றும் ஸ்ரீக்ருணபக்தி விவர்த்திநீ ஸபை யென்றும் இப்படி நூற்றுக்கணக்கான ஆயிரக்கணக்கான பெயர்களால் ஸபைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டு அவை ஸ்பர்த்தையினால் நாடேயும் அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டும் வருவதைக் காண்கின்றோம்.

299. “பச்யதி புத்ரம், பச்யதி பெளத்ரம்” என்று வேதம் சொற்படி நாம் புத்ர பெளத்ரர்களைப் படைப்பது அதிசயமன்று; நம் வீட்டில் பிள்ளை முன்னே எலிகளும் பிள்ளை பேரண்களைப் பெற்று விளங்குவதைப் பார்த்து வருகிறோம். பூனை எப்போதும் எலிகளைப் பிடிப்பதிலேயே நோக்குடையது. வீதானும் இரண்டு மூன்று பூனைகளும் உள்ளன. இவை வாழியிடங்களில் எலியிடயாடுவதற்குப் ப்ரஸக்தியே யிராது. அப்படி இருந்தும் பூனைகளுக்குத் தப்பிப் பிழைக்கும் எலிகள் புத்ர பெளத்ர ஸந்தானங்களைப் பெற்று மகிழவும் காண்கிறார். இது போலவே நாஸ்திகர்களின் ப்ராபல்யம் ஒங்குமிடங்களிலும் அவர்களுடைய ப்ரவாதங்களுக்குத் தப்பிப் பிழைத்து ஆஸ்திகர்கள் தலையெடுத்து விளங்கு மிகவும் அதிசயிக்கத்தக்கதே.

300. பலவாயிாம் ஆண்டுகட்கு முன்னம் நம்மாழ்வார் வவதரித்து “பொலிக பொலிக பொலிக! போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம். நலியும் மும் நைந்த நமனுக்கிங்கு யாதொன்றுமில்லை. கலியுங்கெடுங் கண்டு கொண்மின் ஸ்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மேல் மலியப்புருந்திசைபாடி யாடியுழிதரக் கண்ட.” என்று மங்களாசாஸநம் செய்தருளின தன் ப்ரபாவமேயிது வென்று அறுதிக்கட்டில்லை. நாஸ்திகர்களின் ப்ராசர்யத்தைப் பற்றி நாம் சிறிதும் கவலைகொள்ளுமியில்லை. இருள் எவ்வளவு கனத்திருந்தாலும் சிறிது வெளிச்சம் கண்டவாரே கன்றொழியுமன்றோ. ஒரு ஆஸ்திகர் இருந்தாலும் அங்குப் பல நாஸ்திகர் தொலையக் கூடுமென்பது கட்டூடு.

நல்வார்த்தை நானூறு—மூன்றாவது நூறு முற்றிற்று.

நல்வார்த்தை நானூறில்—நான்காவது சதகம்

எம்பெருமானார்க்குத் திருக்கச்சிநம்பிகள் மூலமாகக் கிடைத்த ஆறு வார்த்தைகள்

301. அஹமேவ பரம் தத்வம். ஸ்ரீமந்நாராயணே பரதத்வமென்பது முதல் வார்த்தை. எது ஜகத்காரண வஸ்துவோ அதுவே உபாஸ்யமென்றும் அதுவே முழுமுதற் கடவுளென்றும் உபநிஷத்துக்களின் கொள்கையாகும். எது ஜகத்காரண வஸ்துவென்று ஆராயப் புகுமளவில், சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் “ஸதேவ ஸோம்ய! இதமகர ஆஸீத் ஏகமேவ அத்விதீயம்” என்று ஸத் என்ற சப்தத்தாலே மூலப்பொருள் ஓதப்பட்டது. அதனால் ஒரு நிஷ்கர்ஷம் பிறக்க வழியில்லை. மற்றும் உபநிஷத்துக்களை ஆராயுமிடத்தில் வாஜஸநேயகத்தில் “ப்ரஹ்ம வா இதம் ஏகமேவ அக்ர ஆஸீத்” என்று ஓதப்பட்டது. முற்காட்டிய உபநிஷத்தில் மூலப்பொருள் ஸத் சப்தத்தாலே கூறப்பட்டது. இதில் ப்ரஹ்மசப்தத்தாலே கூறப்பட்டது. அந்த வஸ்து மிகவும் பெரிது என்று இதனால் ஏற்பட்டது. இன்னமும் உபநிஷத்துக்களை ஆராயுமளவில் ஜதரேயத்தில் “ஆத்மா வா அயமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்” என்றுளது. இதனால் அந்த மூலப்பொருள் அறிவுடையது என்று மாத்திரம் ஏற்பட்டது. இந்திரன் சந்திரன் ஸூரியன் யமன் வாயு வருணன் குபேரன் சிவன் பிரமன் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஆத்ம வர்க்கங்களில் ஒவ்வொரு தெய்வத்திற்கும் ஸ்ருஜ்யத்வமே சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டிருத்தல் குறிக்கொள்ளத் தக்கது. ஒரு ஸர்வேச வரனுடைய ஆஜ்ஞைக்கு அஞ்சி நடப்பாருமாய், அவனை ஆராதித்துப் பதவிகள் பெற்றாருமாய், சாஸ்த்ரங்களின் அதுவார்த்தை—அதிவார்த்தைகளாலே புண்யபாபங்களைப்பெற்று அவ்வவற்றின் பயனாகிய சுக துக்கங்களை அதுபவிப்பாருமாய், ஓரளவு பட்ட ஜசுவர்யங்களை யுடையவர்களாகச் சொல்லப்படுகையாலே அஸ்மதாதிகளைப் போன்ற, அல்லது நம்மைக் காட்டிலும் சிறிது மேம்பட்டவர்களாகவுள்ள தேவர்கள் ஜகத்காரண பூதர்களாக இருக்கத் தகுதியுடையரல்லர். “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேசாந:” இத்யாதியாகவுள்ள மஹோபநிஷத் வாக்க்யத்தில் நாராயணே மூலப்பொருள் என்று ஸூஸ்பஷ்டமாக ஓதப்பட்டுள்ளது. முந்தற உதாஹரிக்கப் பட்டுள்ள ச்ருதி வாக்க்யங்களில் ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்ம பதங்களால் விவக்ஷிக்கப்பட்ட வஸ்து நாராயணனையாக வடுக்கும். ஏன்? ஸர்வ சாகா ப்ரத்யய ந்யாயத்தாலே காரண வாக்க்யங்களெல்லாவற்றுக்கும் ஏகவிஷயத்வம் வேண்டுகையாலே “பசுமாலபேத” என்று நாற்கால் விலங்குகளை யெல்லாம் சொல்லக்கடவதான [ஸாமான்யமான] பசு சப்தம் “சசாகோ வா மந்த்ர வர்ணத்” என்கிற ஸூத்ரத்தின்படி ஆடாகிற பசு விசேஷத்திலே பர்யவஸிக்குமா போலே ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்ம பதங்கள் நாராயணனாகிற விசேஷத்திலே பர்யவஸித்து நிற்கும். இந்தத் தெளிவைத் தேவப்பெருமான் “அஹமேவ பரம் தத்வம்” என்ற முதல் வார்த்தையினால் உண்டாக்கினார்.

302. தர்சநம் பேத ஏவ ச: இது நம் விசிஷ்டாத்வைத வித்தாந்தத்திற்கு அந்தரங்கமானதொரு வார்த்தையாகும். உபநிஷத்துக்களில் “நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந” “ஸர்வம் கலு இதம் ப்ரஹ்ம” இத்யாதிகளான வாக்கியங்கள் ப்ரஹ்ம மொன்றே யுள்ளதென்றும் வேறு எந்தப் பொருளுமில்லை யென்றும் தெரிவிக்கின்றன. “க்ஷரம் ப்ரதாநம் அம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏக:” ‘த்வா ஸூபர்ண ஸயுஜா’ இத்யாதிகளான உபநிஷத் வாக்க்யங்களோ வென்னில் சித்து அசித்து ஈசுவரன் என்ற மூன்று தத்வங்களும் உள்ளன வென்று தெரிவிக்கின்றன. ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள், முந்தறக்காட்டிய அபேத ச்ருதி வாக்கியங்களையே முக்யமாகக் கொண்டு அத்வைதக் கொள்கையை ப்ரவசநம் செய்தார்கள். அது தவறு என்று காட்டுவது இந்த வார்த்தை. சேதநா சேதநங்கள் ஈசுவரனுக்கு சரீரங்களாகையாலே உலகத்தில் சரீர சரீரிகளை ஒற்றுமை நயத்தினுற் கூறும் வழக்கில் அபேத ச்ருதிகள் அவதரித்தனவே யல்லது உண்மையில் தனியே மூன்று தத்துவங்கள் இல்லையென்று மறுக்க வந்தவை யல்ல. சரீராத்ம பாவத்தாலே அபேதம் கிரஹிக்கப்படுகிறது. ஸம்ஸார தசையிலும் முக்தி தசையிலும் எங்கும் பாரமார்த்திகமாகவே ஜீவ பரபேதம் உண்டு என்று இதனால் விளக்கிற்றாயிற்று.

303. உபாயேஷு ப்ரபத்திஸ் ஸ்யாத். பகவத்கீதை முதலிய சாஸ்த்ரங்களில் கர்மயோகம், ஜ்ஞாநயோகம், பக்தியோகம், ப்ரபத்தியோகம் எனப் பல உபாயங்கள் எம்பெருமானைப் பெறுதற்கு வழியாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. ப்ரபத்தி தவிர மற்ற உபாயங்கள் ஆஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமுமே வடிவாகவுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவாதி காரிக்கு ஸ்வரூப விருத்தங்களாகையாலே ஸ்வரூபஜ்ஞார்களான அதிகாரிகள் அவ்வுபாயங்களை அனுட்டிக்கத் தகுதியுடையாரல்லர்; “ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத் துக்கு அஜ்ஞாந அசக்திகளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதாந ஹேது” என்று ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் பிள்ளையுலகாசிரியர் அருளிச்செய்த படி சரணுகதியே ஸ்வரூபோசிதமான உபாயமென்பது; இந்த வார்த்தையின் கருத்து.

304. அந்திமஸ்ம்ருதி வர்ஜநம். ப்ரபந்நாதிகாரிகள் சரீர வியோகமடையும் காலத்தில் மன மொழி மெய்களாகிய கரணத்ரயமும் சிதிமாய் எம்பெருமானை நினைக்கவும் முடியாதபடி யிருந்து அப்படியே பிராண வியோகமாய் விட்டால் அன்னவர்களுக்கு ஸத்தகதி கிடையாதோ? என்று சங்கிக்க வேண்டா; வராஹ சரம ச்லோகத்தின்படிக்கும் “எய்ப்பென்னை வந்து நலியும்போது அங்கேதும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன், அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன் அரங்கத் தரவணைப் பள்ளியானே” என்ற அருளிச் செயலின்படிக்கும், யோக்ய காலங்களில் மனோவாக்காயங்களை நல்வழிப்படுத்தின மஹான்களுக்கு சரீராவஸாந காலத்தில் நல்ல ஸமரண மில்லையாயினும் குற்றமில்லை யென்பது இந்த வார்த்தையின் கருத்து. “அந்திம ஸ்ம்ருதிவர்ஜநம்” என்றிருப்பதால் அந்திம காலத்தில் ஸமரணம் இருக்கவே கூடாதென்று நிஷேதிப்பதாக கொள்ளலாகாது.

305. தேஹாவஸாதே முக்திஸ் ஸ்யாத். செய்த பாபங்கள் அநுபவிக்கப்பட்டுக் கழிந்தாலல்லது மோக்ஷம் பெற வழியில்லை. பாபங்களோ எத்தனை ஜந்மமெடுத்து அநுபவித்தாலும் இன்னமும் மேன்மேலும் அவை வளரும்படியாகவுள்ளதே யன்றிக் கழியும்படியாக இல்லையே; வித்யா மாஹாத்ம்யத்தினால் பாபங்கள் கழிவதாகக் கொண்டால் உடனே மோக்ஷம் கிடைத்துத் தீரவேணுமே; அப்படி கிடைப்பதாகத் தெரியவில்லையே யென்று தோன்றும் சங்கைக்குப் பரிஹாரம் இந்த, வார்த்தையினால் கிடைக்கிறது. பாபங்கள் ப்ரார்ப்தமென்றும் ஸஞ்சிதமென்றும் இரு வகைப்படும்; பலன் கொடுக்கத் தொடங்கின பாவங் கள் ப்ரார்ப்தமெனப்படும். அங்கனல்லாதவை ஸஞ்சிதமெனப்படும். வித்யா மாஹாத்ம்யத்தினால் ப்ரார்ப்த கர்மங்கள் தொலையும். ப்ரபந்நாதிகாரிகளுக்கு ஸஞ்சித கர்மாநுபவத்தை இந்த தேஹத்தளவோடே செய்வித்து முடித்து மறுபடி யும் தேஹ ஸம்பந்தமுண்டாகாதபடி எம்பெருமான் செய்தருள்வதைலால் “மரண மாலை வைகுந்தங் கொடுக்கும் பிரான்” என்கிறபடியே இந்த தேஹத்தின் அவஸா நத்திலே மோக்ஷம் திண்ணம் என்பது இந்த வார்த்தையின் கருத்து. ஆர்த்த ப்ரபந்நனென்றும் த்ருப்தப்ரபந்ந நென்றும் ப்ரபந்நன் இருவகைப்படுவன். வர்த்தமாந தேஹத்தை ஒரு படி பொருத்திருக்க வல்லவன் த்ருப்த ப்ரபந்நன். இதையும் பொருத்திருக்க முடியாதபடி ஆர்த்தி கனத்திருக்குமவன் ஆர்த்த ப்ரபந்நன். அன்னவனுடைய ஆர்த்தி யிகுதியை யறிந்தவாரே எம்பெருமான் அப்போதே முக்தியளிப்பவன் என்பதும் இங்கு அறியத்தக்கது.

306. பூர்ணசார்ய ஸமாச்ரய: எம்பெருமானார் தாம் எவரை ஆசார்யராகப் பற்றுவதென்று விசார முற்றிருந்தபடியாலே அதற்குப் பரிஹாரம் இந்த ஆரவது வார்த்தையினாலாகிறது. ஆளவந்தாருடைய சிஷ்யர்களில் தலைவரான பெரிய நம்பியை ஆச்ரயிக்கும்படி இதனால் நியமநமாயிற்றென்று அறிவது. ஆக இவ்வாறு வார்த்தைகளையும் எம்பெருமானார் திருக்கச்சி நம்பிகள் மூலமாக லபிக்கப் பெற்று க்ருதார்த்தரானார்.

....

....

....

....

....

* * *